

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Steamy, addicting, fiery. I devoured every page."
—USA Today bestselling author Marni Mann

Bad FOR BUSINESS

KAT SINGLETON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bad FOR BUSINESS

KAT SINGLETON

Telif hakkı © 2025 Kat Singleton LLC

Kapak Tasarımı: Summer Grove @summerrgrove Gelişimsel

Düzenleme: Salma R.

Satır Düzenleme: Holly, Bird and Bear Editorial Services

Düzenleme: Sandra Dee, One Love Editing

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitap, kendini sevilmemiş hissetmiş olan herkes içindir. Bir gün doğru kişi sana, seni sevmenin dünyadaki en kolay şey olduğunu gösterecektir.

Playlist

CWEQQY-LANADELQEY

CAE'T TAKE MY EYES OFF YOU - FRANKIE VALLI

HEAVENLY - CIGARETTES AFTER SEX

STATE OF GRACE (TATLOR'S VERSION) - T4TL0R S¥IFT

INAGINATION - SHA¥N MENDES

TWERESWEG0ES-TWELA'S

T0U'REG0NNAG0FAR-N0AWXAWAN

E - A A

THIS-EDSWEERAN

¥/ILDEST DREAMS (TAYLOR'S VERSION) - TAYLOR S¥IFT

YAZ AŞKI - JUSTIN TIMBERLAKE

BEWITCHED - LAUFEY

HIGH - STEPHEN SANCHEZ

FALLING - TREVOR DANIEL

Author's Note

Bad for Business, milyarder, kara kedi x altın avcı köpeği, reklamcı x müşteri, nefret etmekten sevmeye doğru giden bir romantik roman. Şakalar, tatlı anlar ve sizi kızartacak sahnelerle dolu

Umarım Camille ve Ryker'ı benim kadar seversiniz. Bu, Pembroke Hills serisinin ikinci kitabıdır
serisinin ikinci kitabıdır.

Bad for Business, tüm okuyucular için uygun olmayabilecek yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır. Kitabın içerik uyarılarının listesi için lütfen authorkatsingleton.com/content-warnings adresini ziyaret edin.

içeriğin uyarılarını görmek için lütfen xml-ph-0000@deepl.internal adresini ziyaret edin.

İÇİNDEKİLER

1. [Camille](#)
2. [Ryker](#)
3. [Camille](#)
4. [Ryker](#)
5. [Camille](#)
6. [Ryker](#)
7. [Camille](#)
8. [Ryker](#)
9. [Camille](#)
10. [Camille](#)
11. [Ryker](#)
12. [Camille](#)
13. [Ryker](#)
14. [Camille](#)
15. [Ryker](#)
16. [Camille](#)
17. [Ryker](#)
18. [Camille](#)
19. [Ryker](#)
20. [Camille](#)
21. [Ryker](#)
22. [Camille](#)
23. [Ryker](#)
24. [Camille](#)
25. [Ryker](#)
26. [Camille](#)
27. [Ryker](#)
28. [Camille](#)
29. [Ryker](#)
30. [Camille](#)
31. [Ryker](#)
32. [Camille](#)
33. [Ryker](#)
34. [Camille](#)
35. [Ryker](#)
36. [Camille](#)
37. [Ryker](#)
38. [Camille](#)

39. [Ryker](#)
40. [Camille](#)
41. [Ryker](#)
42. [Camille](#)
43. [Ryker](#)
44. [Camille](#)
45. [Ryker](#)
46. [Camille](#)
47. [Ryker](#)
48. [Camille](#)
49. [Ryker](#)

[Epilog - Camille](#)

[Camille ve Ryker'ı daha fazla okumak ister misiniz? Pembroke Hills'i daha fazla okumak ister misiniz?](#)

[Teşekkürler Kat](#)
[Singleton'ın diğer](#)
eserleri Okumaya
devam edin...

[Lucy - 1](#)

[Bağlantı](#)

[Yazar](#)

BİR CAMILLE

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldanarak telefonumun ekranına bakıyorum. Mesajı tekrar tekrar okuyorum, yanlış okuduğumu umarak. Ne yazık ki, birkaç kez daha okuduktan sonra, zaten bildiğim şeyi teyit ediyorum: yanlış okumadım.

TROY VAUGHN

Yirmi dakika sonra ofiste buluşalım. Acil bir durum var.

İnleyerek, omzumu restoranın duvarına dayadım. Loş ışıklı odanın karşısına bakıyorum, gözlerim randevumda odaklanıyor. Bu sadece ilk randevumuz olmasına rağmen, Evan'la geçirdiğim zamanın gerçekten keyfini çıkarıyordum, ki bu gerçekten önemli bir şey. Manhattan'da randevulaşmak çok zor. Tanıştığım tüm erkekler ya kendilerini çok beğenmişler ya da PR firmamızın temsilcisi olmak umuduyla babamın gözüne girmekle çok ilgileniyorlar.

Ama Evan öyle değil. O *hoş birisi*. Normal, nazik ve hiç de sıkıcı değil.

Ve onu terk etmek zorunda kalacağım.

Telefonum yine elimde titriyor.

Babam arıyorsa, gerçekten kötü bir şey olduğunu bildiğim için hoşnutsuz bir nefes veriyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, vücudumu saran hayal kırıklığına rağmen sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Camille. Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun?" Babamın sert sesi tartışmaya yer bırakmıyor ve kendimi yine azarlanan bir çocuk gibi hissediyorum — ve ben her zaman başımın belaya girmesinden nefret etmişimdir.

Yirmi dört yaşında hala bundan nefret ediyorum.

"Özür dilerim. Telefonum çantamdaydı ve ben..." Cümlemin geri kalanını söylemeden aniden duruyorum. Babamın cumartesi gecesi olması umurunda değil ve randevum olup olmadığı da kesinlikle umurunda değil. Tek umursadığı şey, her şeyi bırakıp onun istediği şeyi halletmem.

En kötüsü de, tam olarak bunu yapacağımı biliyor olması.

"İş yerinde sana ihtiyaç var. Yirmi dakika içinde burada ol." Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Telefonumu çantama geri koyup içimden bir inilti çıkarırım. Odanın diğer ucunda menüyü dikkatle inceleyen Evan'a bakarım.

Tanrım, randevumuzdan kaçmak zorunda kalmamdan nefret ediyorum.

İnsanlar beni hep soğuk biri olarak tanımlarlar, ama yanılıyorlar. Benim de bir kalbim var, ki bu benim için talihsiz bir durum çünkü ona işte bir işim çıktığını açıklamak için vaktim olmadığını biliyorum, ama onu tamamen terk edecek kadar da kalpsiz değilim.

Evan yaklaşmamı hissetmiş olmalı ki gülümseyerek bana bakıyor.

Ah, neden normal bir erkekle randevum olduğu gün olmak zorundaydı ki?

"Merhaba," diye başlıyorum, ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde hareket ederek, "Bunu yaptığım için çok üzgünüm, ama işte acil bir durum çıktı."

Evan yavaşça başını sallar ve kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Lütfen özür dileme. Anlıyorum."

Onun sözleri beni daha da kötü hissettiriyor çünkü o bir pediatrik acil servis doktoru. Bazen gerçekten iş için dışarı çıkmak zorunda kalıyor ve şimdi benim işim onunla karşılaştırıldığında çok önemsiz görünüyor.

"Tamam, iyi geceler."

Kalıp kendimi daha fazla açıklamam gerektiğini biliyorum, ama ona gideceğimi söylemek için zaten çok fazla zaman harcadım. Ayrıca, onu tekrar görme ihtimalim çok düşük. Onu bu şekilde terk ettiğim için, bir daha benimle çıkmak için aramayacağından eminim. Onu suçlamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, o benim için muhtemelen fazla iyi birisi. Restorandan aceleyle çıkarken, taksi bulabilmek için taksi tanrılarına dua etmeye başlıyorum. Trafik yoksa ofise varmak yirmi dakika sürer. Ama burası New York ve cumartesi gecesi, en az kırk dakika sürer.

Taksi bekleyen bir sıra insan gördüğümde içimden küfür ediyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldıyorum ve gruptan uzaklaşırsam şansımın artıp artmayacağını görmek için sokağın aşağısına bakıyorum.

Başka seçeneğim olmadığını bildiğimden, caddede aceleyle yürüyorum ve sanki evren bir kez olsun benim tarafımda gibi, bir taksi köşeyi dönüp bizim yönümüze doğru geliyor. Teknik olarak bekleyen herkesi geçirdiğim için kaba davrandığımı biliyorum, ama şu anda bunu dert edemem.

Şoföre el sallıyorum ve taksi kaldırırma yanaştığında rahat bir nefes alıyorum.

"Hey!" diye bağırıyor bir adam çok da uzak olmayan bir mesafeden.

Omzumun üzerinden bakarken kapı kolunu tutuyorum ve kaşlarını çatmış bir adam ve yanında bana kötü bakışlar atan bir kadın görüyorum.

Teknik olarak ilk sırada onlar vardı ama cevap verme zahmetine girmedim. Kapıyı açtım ve kimse beni durduramadan arkaya kaydurdum. New York'ta kurallar yoktur ve ben de zaten onlara uymam. Bu gece olmaz.

Zaten geç kalınca babamın bana bakacağı hayal kırıklığı dolu bakışa kendimi hazırlıyorum.

"Nereye?" diye soruyor şoför.

Adresi sayarken ve şoföre oraya varmak için birkaç farklı kuralı ığnemesi için yalvarırken telefonum tekrar alıyor. Kim olduğunu görmek için aşağı bakmama bile gerek yok.

Cevap vermek için ekranı kaydırıp telefonu kulağıma dayıyorum. "Yoldayım," diyorum ve koltuğa yaslanıyorum. Bu taksi am kokuyor ve koku o kadar yoğun ki, başım şimdiden ağrımaya başladı.

Babam onaylamayan bir şekilde iç çekiyor. Ses o kadar yüksek ki telefondan bile duyabiliyorum. "Daha hızlı gel" diyor mantıksız bir şekilde ve telefonu kapatıyor.

Bir gecede iki kez. Bu yeni bir rekor olabilir.

Gözlerimi devirip telefonumu yanımdaki boş koltuğa atıyorum. Tek ocuk olduğum için babamın tüm sert yorumlarını ve kötü tavırlarını ben çekiyorum. Muhtemelen bunun nedeni benim kız çocuğu olmam, erkek ocuk olmamamdır. Erkek ocuk olmamamın onu çok üzdüğünü biliyorum, ama bunu asla itiraf etmez.

"Erkek arkadaşınla sorun mu var?" diye sorar şoför, dikiz aynasından beni izleyerek.

Bir anlığına ona bakıyorum, ama sohbet etmek istemiyorum. Ancak beni rekor sürede ofise ulaştırması için ona ihtiyacım olduğu için, nazik bir gülümseme zorluyorum ve dürüstçe cevap veriyorum: "Babamla sorunlarım var." Başımı yola doğru sallıyorum. "Beni on beş dakika içinde oraya ulaştırabilirsen sana yirmi dolar daha veririm."

şoför ıslık alar. "Bu imkansız, tatlım."

Tamamen yabancı birinin bana sevgi sözcüğu kullanmasına kaşlarımı çattım. Bunu kullanırken pek de ustaca davranmıyordu, ama geniş gülümsemesi bana tam tersini düşündüğünü gösteriyordu.

"Doğru zihniyetle hiçbir şey imkansız değildir. Sanırım bahşışı o kadar da istemiyorsun." Gözlerimi aynadan ayırıp pencereden dışarı bakarak, sessizce konuşmanın bittiğini ona bildiriyorum.

Araba yolculuğunun geri kalanında başka bir şey söylemez. İnançsızlığına rağmen, beni on altı dakikada oraya ulaştırmayı başarır. Bir dakika fazla kalmasına rağmen, vermemek için kendimi çok suçlu hissettiğimden yine de bahşış veririm. Benim için bazı kuralları çiğnedi. Bahşışı hak etti.

Binaya girince, asansörle katımıza çıkıyorum ve kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

İKİ

RYKER

"Şu anda sana bakamıyorum bile," diyor babam, masanın karşısından bana keskin bir bakışla bakarak.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona, sesimi sakın tutarak.

Bence benim şu anki durumum hakkında aşırı tepki gösteriyor, ama bir kez olsun, bunu yapmak zor olsa da, çenemi kapalı tutuyorum. Babamın kahkahası, aslında bunların hiçbirini komik bulmadığını gösteriyor.

"İyi mi? Hiçbiri iyi değil, Ryker."

Omuz silkiyorum, çünkü benden ne dememi bekliyor ki? Açıkçası, neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum. Dün gece biraz fazla içtiğimde birinin çektiği küçük bir video internette dolaşıyor.

O kadar da önemli bir şey değil.

Ne yazık ki benim için, masanın etrafında oturan insanlar, sanki büyük bir hata yapmışım gibi bana dik dik bakarak, başka türlü düşünüyorlar.

"Şu anda durum pek iyi görünmüyor, ama bir plan yapacağız," diyor Troy.

Babam Troy'a yoğun bir bakış atıyor. Troy'un söylediklerine inanıp inanmadığını anlamaya çalışır gibi onu yakından izliyor. Troy Vaughn, bulabileceğiniz en prestijli halkla ilişkiler şirketini yönetiyor. Paranın satın alabileceği en iyisi

, yani babam onu çağırdığına göre durumumuzun çok kötü olduğunu düşünüyor olmalı.

"Camille olmadan toplantıya başlayamaz mıyız?" Troy'un yanındaki adam sorar.

Troy'un onu çalışanlarından biri olarak tanıttığını hatırlıyorum, ama adını hatırlayamıyorum. Yirmili yaşlarında olmalı, tabii o kadar yaşlıysa.

"Hayır, Brennan, yapamayız. Bunu temizlemek zorunda kalacak olan o olacak."

Adam, Brennan, daha fazla tartışmaz. Troy'un bu kadar sinirli olduğunu görünce ben de tartışmazdım herhalde.

Boğazımı temizleyip sandalyemde dik oturuyorum. Bu noktada kararları Troy'un verdiğini bilsem de babama bakıyorum. "Kamuoyuna bir özür açıklaması yapacağım. Bu tür şeyler her zaman unutulur. Beni unutacaklar ve geçmişte olduğu gibi bir sonraki yeni skandala atlayacaklar."

Babam homurdanır. "Ryker, tüm yönetim kurulu benim pozisyonumu devralmanı reddetmekle tehdit ederken bu olay unutulmayacak. Sen her şeyi mahvettin."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama daha bir kelime bile çıkaramadan konferans odasının kapısı açıldı.

"Sonunda!" Troy, odaya giren kadına bakarak bağırır.

İlk başta yüzünü tam olarak göremiyorum, ama başını kaldırıp saçını kulağının arkasına attığında, bakışlarım yüzüne düştüğü anda tüm vücudum donuyor.

Anılar, bir tsunami gibi zihnime akın etti.

Elbiseleri çeken ellerin telaşlı çılgınlığı. Dudakların çarpışması. Dişlerin sürtünmesi. Ağzım onun narin tenine bastırılmıştı. Parmaklarım eteğin kumaşının altına kaydı ve...

"Millet," diye başlıyor Troy, sandalyesinde dönerek içeri giren kadına bakıyor ve beni geçen yılbaşı gecesi olanlardan etkili bir şekilde dışlıyor. "Bu benim

kızım Camille. Geç kalmasını önemsemeyin. Normalde çok daha profesyoneldir."

Camille, ya da benim hatırladığım adıyla Cami, beni hemen fark etmez. Babasına okunaksız bir ifadeyle bakmakla meşguldür. Dikkatinin babasından bana kaymasını beklerken, beni gördüğünde benim onu gördüğüm kadar şok olup olmadığını merak ederim.

"Özür dilerim," diye başlıyor, gözleri babama kayıyor. "İşe çağrılmayı beklemiyordum..." Gözleri sonunda bana takıldığında sözleri kesiliyor.

Onu tekrar gördüğüm şoku atlatmaya çalışırken, kibar olmaya çalışarak ona gülümsüyorum.

Ağzı açık kalır, sonra hemen kaşlarını çatmaya başlar.

"Otur," der Troy sert bir sesle, beni şaşırtarak. Az önce söylediğine göre, o kıızıymış. Ona hep böyle mi konuşur? Bu onlar için normal mi?

Cami bakışlarını benden ayırır ve babasının yanındaki sandalyeye oturur, ne düşündüğünü bana hiç belli etmez. Poker yüzü kusursuzdur ve bundan nefret ediyorum. Beni hatırlamıyor mu? Paylaştığımız geceyi hatırlaması gerekir. Yoksa beni görmezden mi geliyor? Hangisi daha kötü bilmiyorum.

"Neye bakıyoruz burada?" diye sorar Camille, bana bir kez bakıp sonra babasına dönerek.

Babam öfkeyle güldü. "Sorun şu ki," diye başladı, elini omzuma koyup sertçe sıktı. "Milyar dolarlık bir eğlence şirketinin varisi, duyurulması gereken tarihten altı ay önce büyük bir TV ağını satın aldığını övünerek anlattığı bir videoya yakalandı."

Sandalyeye geri yaslanıp, sözlerine tepki vermemeye çalışıyorum. Savunmam gerekirse, o bilgiyi vermem için beni kandırmışlardı. Bütün gece bana içki ikram eden kadının bir muhabir olduğunu nereden bilebilirdim ki?

"İnsanlar bunun olacağını tahmin ediyordu," diyorum, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz sessiz kalmam gerektiğini anlıyorum.

Babamın çenesi gerildi. "Sen çok güvenen birisin ve..."

"Çekicisin," diye gülerek, odadaki gerginliği yatıştırmaya çalışıyorum.

"Olgunlaşmamış," Camille söz alır ve beni şaşırtır. Babası bir anlığına kaşlarını kaldırarak ona baktıktan sonra bana dönerek, bu konuda tek düşüncesi ben değilim gibi görünüyor.

"Mesele şu, Ryker," diyor Troy, uzun bir nefes vermeden önce. "Eskiden genç ve eğlenceli olduğun için her şeyden paçayı sıyıırırdın. Ama artık otuz yaşındasın. Davenport Media'nın tek varisisin, bu da artık yaptıklarının yanına kâr kalmayacağı anlamına geliyor. Bu naif, altın çocuk kartı çok fazla kez oynandı. Artık kendini toparlamanın ve herkesin senden beklediği lider olmanın zamanı geldi."

Onun sözleri kafamda yankılanırken yutkunuyorum. Bu gece öncesinde Troy ile tesadüfen tanışmıştım, ama bu, onları PR için ilk kez kullandığımız zamandı. Bana konuşma tarzını sevmiyorum, ama bu duygumu dile getirmemenin en iyisi olduğunu biliyorum. Haklı olabilir. Geçen yıl boyunca, insanların benden alışık olduklarından daha pervasız davrandım. Babamın Vaughn PR'ı işe alması, bu sefer işlerin çok ileri gittiğini gösteriyor.

Odaya baktığımda gördüğüm kasvetli yüzler, bu sefer durumun kötü olduğunu anlamamı sağlıyor. Halkın benim hakkımdaki algısı önemli değil; endişelenmem gereken şey yönetim kurulunun algısı. Ve Davenport Media'yı devralma yeteneğime inanmazlarsa, boku yedim demektir. Ne kadar kabul etmek istemesem de, Vaughn PR'ı işe almak mantıklı. Bu hatayı düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

O kadının bir muhabir olduğunu bilseydim, ağzımı kapalı tutardım. Çok tatlı ve benim hakkımda daha fazla bilgi edinmek ilgileniyor gibi görünüyordu. tuzağına

görünüŖe göre, ve Ŗimdi aynı hatayı tekrar yapmayacağımı kanıtlamanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

"Kötü reklam diye bir Ŗey yoktur" sözüne ne oldu? diye soruyorum, gerginliği azaltmak için tekrar deniyorum.

Camille tiz bir kahkaha attı. "Burada haddimi aşmak istemem, ama senin halkla ilişkiler ekibin olarak, sana acımasızca dürüst olmak bizim işimiz. Bu aptalca bir söz ve sen halkın ilgisini çekmek için yalvaran bir reality TV yıldızı değilsin. Milyarlarca dolarlık bir Ŗirketi yönetiyorsun. Buna göre davranmalısın."

Sözleri karşısında ağzım açık kalır. İlk kez bir partide tanıştığımızda da açık sözlüydü; sadece profesyonel bir ortamda bununla karşılaşmaya hazırlıklı değildim.

Hâlâ bir cevap bulmaya çalışırken, dikkatini benden çekip babasına yöneltti.

"Hasar kontrolü yapmamız gerekiyor. Bir eylem planı hazırlayabilirim..."

"Zaten bir planımız var," diye Troy, kızının sözünü keserek konuşur.

Onun kızına konuşma Ŗekli dişlerimi gıcırdatıyor. Bir babanın kızına konuşması gereken Ŗekilde değil bu, kızı onun için çalışıyor olsun ya da olmasın.

"Oh," Camille sahte bir gülümseme takınarak yorum yapar, ama babasının ona sert bir Ŗekilde konuşması üzerine sırtını dikleştirmesini gözden kaçırmam. "Peki plan nedir?"

Troy babamın yönüne bakar ve bakışlarında beni tedirgin eden bir Ŗey vardır. Sanki plan ne olursa olsun, iyi karşılanmayacağını biliyorlarmış gibidir.

Babam, Troy'a ihtiyaç duyduğu son onayı veriyormuş gibi başını sallar. Troy kızına döner.

"Ryker'ı müşteri olarak kabul edeceksin. Yönetim kurulunun ona olan güvenini geri kazanmak sana bağlı."

Camille başını sallar. "Tamam, peki bunu nasıl yapmayı planlıyoruz?" diye sorar, ama yüzündeki ifade ne hissettiğini ele vermez ve keŖke onu daha kolay okuyabilsem.

Bu durumu düzeltmek için endişelenmem gerektiğini biliyorum, ama tek düşünebildiğim onun bana karşı ne kadar kayıtsız davrandığı. Beni daha önce görmüştü. Bir geçmişimiz var. Neden yokmuş gibi davranıyor? Ve neden tüm geleceğimin tehlikeye girmesinden endişelenmek yerine bunun için endişeleniyorum?

Troy başını sallar. "Yazını Ryker ile Davenportların Hamptons'daki evinde geçireceksin. Onunla sürekli birinin birlikte olması ve başka hassas bilgileri paylaşmaması için en iyisi bu olduğunu düşünüyoruz."

Camille boğuk bir ses çıkarır.

Otururum, avuç içlerim masaya çarpar. "Buna gerek yok," derim. Yaz boyunca beni izleyecek birine ihtiyacım yok. Bu da ne lan?

Babam konuşmaya başlar. "Öyle. Yazı Hamptons'ta geçireceksin. Yaz tatilini orada geçirecek yönetim kurulu üyeleriyle sohbet edecek ve en iyi davranışlarını sergileyeceksin. Onlara artık çocuk olmadığını ve bu şirketi devralmaya hazır olduğunu kanıtlayacaksın." Bir sonraki noktayı vurgulamak istercesine, mükemmel bir zamanlamayla öksürür. "Ben gençleşmiyorum. Troy'un dediklerini yapman için onların sana tam olarak güvenmesini istiyorum. Anladın mı?"

Sandalyeye yaslanıp burnumun köprüsünü sıkıştırarak iç çekerim. Tartışmak ve başka bir çözüm bulmamız gerektiğini söylemek isterim. Bir bakıcıya ihtiyacın olduğunu söylemek utanç verici. Aylar önce çok ateşli, tutkulu bir gece geçirdiğin kadının bu görevi üstleneceğini söylemek daha da kötü.

ÜÇ

CAMILLE

"HAYIR," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Daha iyi bir plan olmalı."

Babamın gözünde iyi bir izlenim bırakmak için ona asla "hayır" demeyen biriyim, ki bu neredeyse imkansız bir şey. Bu çok yazık, çünkü beni en çok motive eden şey, onun benimle gurur duymasını sağlamak için duyduğum yoğun ihtiyaç, her ne kadar bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmesem de. Bunun gerçekleşmesinin tek yolu, halkla ilişkiler alanına girmekle ilgilenmemem ya da bir erkek çocuk olmamdı. Beni başka bir kariyer yapmaya ikna etmeye bile çalıştı, ama işe yaramadı. Bunun yerine, Vaughn PR'da bana güvenecek kadar beni saygı duymasını sağlamak için sonsuza kadar uğraşmak zorundayım. Kızına, yani bana bırakmaya bu kadar karşı olduğu için, kurduğu imparatorluğu soyadını bile paylaşmayan birine bırakmayı tercih edeceğini bilmek çok acı verici.

"Plan şu, Camille," diye bağırır babam, gözleri kısıılır. "Şirkette ortak olmak istiyorsan, sana söyleneni yapacaksın."

Yanaklarım kızarıırken ağzım kapanır. Herkesin önünde bana böyle konuşmasından nefret ediyorum. Ama daha da çok nefret ettiğim şey, buna izin vermemdir.

Ryker'a bir bakış atıp hemen başka yere çeviriyorum, nasıl bu duruma düştüğümüzü merak ediyorum. Onunla yılbaşı partisinde tanıştığımda, zengin bir aileden geldiği belliydi. Her şeyiyle zenginlik saçıyordu. Onu tanımalıydım, müşterilerimizin de yer aldığı birçok dedikodu sitesinde adı geçiyordu, ama onun cazibesine kapılmakla meşguldüm.

Ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmadık," diyorum. "Ve bundan çok daha kötü durumlarla başa çıktık."

Ryker'ın babası alaycı bir şekilde, "Bu, metresini hamile bırakan bir ünlünün yarattığı skandaldan çok daha büyük bir halkla ilişkiler kabusu. Risk çok büyük. Ryker'ın dikkat çekmemesi ve Davenport Media yönetim kurulu üyelerini etkilemesi gerekiyor. Bunu Hamptons'da, halkla ilişkiler uzmanının gözetiminde yapmak tam da yapılması gereken şey."

Babam da onaylayarak başını sallıyor. Brennan'a bakarak, babamın neden en sevdiği çalışanına bu işi vermediğini merak ederim.

"Bana bakıcı gerekmiyor," diyor Ryker, gözlerini bana dikerek.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, keşke başka birine verilmiş olsaydı diyorum. Ryker'danse Grayson Kincaid'i bile tercih ederdim, şu anda firmamızın sorunlu çocuğu.

Babamın gözleri Ryker'dan bana, sonra tekrar Ryker'a kayıyor. Sert çenesi ve sıkı dudakları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Bu toplantıyı, yarın saat sekizde özel bir uçakla uçacağınızı size bildirmek için düzenledik. İkiniz de o uçakta olacaksınız."

Kafamda milyonlarca soru dolaşıyor. Ama hiçbirini sormuyorum.

Ryker babasına bakar. "Hamptons'daki eve gideceğim ve en iyi davranışımı sergileyeceğim. Bana söylenen her şeyi yapacağım, bu yüzden beni çocukmuşum gibi gözetlemek için birini göndermek gerekmez."

Babası başını sallar ve Ryker'in başka bir şey söylemesini engellemek için elini kaldırır. "Kararımı verdim. Troy'a bu sorunu çözmesi için çok para ödüyoruz ve onun kararlarına güveniyoruz. Karar verildi Ryker. Kabul etmenin zamanı geldi."

Ryker, yenilgiye uğramış bir iç çekişle koltuğuna yaslanır. Onu dikkatle izlerim ve benim gibi babasının saygısını kazanmak için nasıl bir yük taşıdığını fark ederim.

Keşke gizli bilgileri paylaşıırken babasını ve bunun Davenport Media imparatorluğuna ne yapacağını düşünseydi. O zaman bu karmaşaya girmezdik.

"Planın tam kapsamı nedir?" diye soruyorum, bacaklarımı üst üste atıp not almak için telefonumu çıkarıyorum.

Babam tek kaşını kaldırır. Fazla bir şey değil, ama bir başlangıç.

Belki de artık tartışmadığım için memnun olmuştur.

"Ryker'in güvenmesi gereken insanlara kendisini olumlu bir şekilde tanıtmaları için yaz etkinliklerine katılması gereken bir program hazırlayacağız. Ama şimdilik, yarın ikiniz de Hamptons'a uçup bir süre ortalıkta görünmeyeceksiniz. Ryker'in en iyi davranışlarını sergilediğini hissederseniz, ikiniz de günlerinizi Pembroke'da geçirmeye başlayacaksınız." Babam Ryker'a bakar. Masadan parmağıyla işaret eder. "Oradayken, uygun şekilde davranacaksın. Bu sefer sahip olduğun cazibeni *iyiye* kullan. Onlara iyi kararlar verdiğini kanıtla. Yetişkin olduğunu ve işleri halledebileceğini göster. Yetişkinler gibi konuş ve Tanrı aşkına, başka sır vermeye kalkma. İnternette adını görmek istediğim tek yer, Davenport Media'yı mükemmel bir şekilde gösteren yerler. Anladın mı?"

Ryker başını sallarken gözleri biraz büyüdü. Babama verdiği tepki karşısında gülümsememeye çalışıyorum. Bu durumu izlemek biraz komik. Umarım bana da aynı şekilde kulak verir.

"Yani bu kadar mı? Başka seçenek yok mu? Yazı onunla geçirmek zorundayım?"

"Evet." Babam ellerini kucağından kaldırıp ahşap masanın üzerine koyar. Sandalyesini geriye iter

bu konuşmanın bittiğini gösterir.

Babam ayağa kalkar ve masanın üzerinden eğilerek Ryker'ın babasının elini sıkar. "İrtibat halinde kalacağız. Ryker emin ellerde."

Sırtımı hafifçe düzelttim.

Bu bir iltifat mıydı?

Bunu derinlemesine düşünmeden önce, sandalyemden kalkıp babamın peşinden koşuyorum. Davenport'larla olan konuşma bitmiş gibi hissediyor olabilir, ama benim ona sormak istediğim sorular var. Ryker ve babasına veda etmem gerekirdi, ama kapıdan çıkıncaya kadar bunu düşünmüyorum. Ayrıca, bu planı babamla daha fazla tartışmak istiyorum.

"Baba," diye sesleniyorum yumuşak bir sesle, onu koridorda takip ederek.

Annem ofisine doğru keskin bir dönüş yapar ve kapıyı açık bırakır, böylece onu içeriye kadar takip edebilirim. Kimsenin konuşmamızı duymasını istemediğim için kapıyı arkamdan kapatırım.

"Buraya fikrimi değiştirmem için geldiysen, bu işe yaramayacak Camille."

O masasına oturur. Ben ayakta kalır, kollarımı göğsümde kavuşturur ve ona bakarım. "Bunun en iyi seçenek olduğunu anlamıyorum. Videonun kötü olduğunu ve insanların Ryker'a güven duyması gerektiğini anlıyorum, ama bu biraz aşırı görünüyor."

"Hiç de aşırı değil. Bu, alıştığımızdan farklı bir durum. Davenport Media yönetim kurulu üyeleri, Ryker'ın birinin karısıyla skandala karışmasını ya da bir ünlünün bebeğinin babası olduğunu açıklamasını tercih ederdi. Ama olan bu değildi. O, bir muhabirin onu alt etmesine izin verecek kadar aptaldı. Muhabir, ondan önemli bilgiler aldı ve bu da onu zayıf gösterdi. Onlar *zayıflığı* sevmezler."

Babamın sözlerini düşünürken başımı sallıyorum. O haklı. Müşterilerimizin çoğu, reklamın kötü reklam olmadığı düşüncesiyle çalışsa da, Davenportlar farklı. Onlar tamamen farklı bir müşteri ve servet seviyesindeler.

Ryker'in neden bizim yardımımıza ihtiyaç duyduğunu *anlamak* zor değil. Sadece

"Bu işi halletmen için sana güveniyorum," diyor babam, parmaklarını çenesinin altında birleştirip bana bakarken.

"Bu işi halledeceğine güveniyorum," diyor babam, parmaklarını çenesinin altında birleştirip bana bakarken.

"Bunu yaparsam, beni şirketin ortağı yapar mısın?"

Kafasını sallar, kahkahasının sesi geniş ofisinin duvarlarında yankılanır. "Davenport Media yönetim kurulu yaz sonuna kadar Ryker'ı şirketin başına kabul etmeye hazırsa, evet, seni ortak yaparım." Sesi mizah doludur. Sanki bunun gerçekleşme ihtimalinin hiç olmadığını düşünüyormuş gibidir.

Neden bu kadar karamsar olduğunu merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Ryker'in yönetim kurulu tarafından kabul edilmesini istemesi gerekmez mi? Bunun imkansız olduğunu mu düşünüyor? Sorular dilimin ucunda ama kendime saklıyorum.

Onun şüpheleri beni daha da motive ediyor. Bu dünyada bu şirkette ortak olmak kadar istediğim başka bir şey yok. Babama kendimi kanıtlamak istiyorum. Saygı duymadığı kimseyi ortak yapmayacağını biliyorum. Ve hayatım boyunca onun saygısını kazanmaya çalıştım.

Birkaç saniye daha babama bakarak düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Ryker'in yaz sonuna kadar yönetim kurulu tarafından kabul edileceği düşüncesine neden güldüğünü bilmek istiyorum. Davenport'larla yaptığım kısa görüşmeden anladığım kadarıyla, Ryker'in babası tam da bunu istiyor gibi görünüyordu. Babam neden bu kadar emin değil?

"Sözünü istiyorum," diyorum, sesimi sert ve sakın tutarak. "Yaz sonunda yönetim kurulu Ryker'ı kollarını açarak kabul etmeye hazır olduğunda, beni hemen ortak yapacaksın."

Babam gülümser. "Eğer..." Bu kelimeyi vurgular ve yavaşça uzatır. "...yaz sonuna kadar Davenport Media yönetim kurulunu Ryker'ı ciddiye almaya ikna edersen, ortaklık pozisyonu senin olacak. Söz veriyorum."

Omuzlarımı geriye doğru çekip ona kendinden emin bir gülümseme atarım. "Halledeceğim."

Başını sallar ve elini havada küçümseyici bir şekilde sallar. "Şimdi, ofisimden çık. Valizini hazırlaman ve hazırlanman gerekiyor. Yarın havaalanına geç kalma."

Normal aileler vedalaşırken muhtemelen sarılırlar, ya da en azından *veda ederler*, ama biz hiç normal bir aile olmadık. Babama kısa bir baş selamı verip ofisinden çıkıyorum ve arkamdan kapıyı yavaşça kapatıyorum.

Ön girişe vardığımda Davenportlar gitmişlerdi, ki bu muhtemelen en iyisiydi.

Ryker Davenport, muhtemelen bu dünyada bütün bir yaz boyunca birlikte yaşamak zorunda kalmak isteyeceğim son kişidir, ama başka seçeneğim yok. Babam ne düşünürse düşünsün, işimde iyiyimdir. Bana birkaç ay verin, herkes Ryker Davenport'u ciddiye alacak. Babasının istifa etmesini ve onun görevi devralmasını adeta yalvaracaklar.

Sadece, paylaştığımız o tek gecenin buna engel olmasına izin veremem.

DÖRT

RYKER

Havaalanına vardığımda Camille'i orada buldum. Özel uçağın merdivenlerinin yanında durmuş, arabamın geldiğini görünce gözlerini doğrudan ona çevirmişti. Uzaktan bile onun somurtkan bakışlarını fark etmek zor değildi. Bana öyle bakması için henüz çok erkendi. Bunun için hiçbir nedeni yoktu. Geç kalmış değildim. Aslında, beş dakika erken gelmiştim.

Dün gece, onunla durumumuz hakkında konuşma fırsatı bulmayı umuyordum, ama babam bu sabah geç kalmamam için onunla birlikte gitmemi istedi.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin ertesi sabahı benden kaçıp, bilgilerini içeren bir not bile bırakmadan gittiğinden, onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. En çılgın hayallerimde bile onu bir daha göreceğimi hiç beklemiyordum, özellikle de benim basın danışmanım olarak.

Araba tamamen durur ve sürücü arabayı park eder. O kapıyı açmadan, ben kapıyı itip dışarı çıkarım. Ayaklarım asfaltta yere basarken, bakışlarım Camille'in yönünde sabit kalır. Girdiği büyük boy güneş gözlükleri sayesinde gözlerini göremiyorum, ama onunla göz teması kurmam gerekmeden, muhtemelen bana öfkeyle baktığını anlayabiliyorum. Nedense, beni sevmediğini ima eden bir tavır sergiliyor

beni hiç sevmiyormuş gibi davranıyor, bu garip çünkü birlikte geçirdiğimiz gece harika geçmişti ve o da aynı şekilde düşünmüş gibi görünüyordu.

Camille'e birkaç saniye daha baktım, benim yanımda olmaktan duyduğu beklenmedik hoşnutsuzluktan kaçınmadım. Bagajdan çantalarımı almak için başka yere baktığımda bile, bakışlarının kafamın arkasında bir delik açtığını hissedebiliyordum.

Onu kızdırmak için, bagajdan onları çıkarmak ve yere koymak için zamanımı harcıyorum.

İhtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra, şoföre teşekkür edip tekrar Camille'ye odaklanıyorum.

"Geç kaldın," diyor, dudaklarını büzerek.

Hayır, geç kalmadım. "Belki de sen erken geldin," diyorum, uçuş ekibinden birinin valizlerimi almasına izin verirken.

Sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Şöyle bir şey var," diyor ve gözlüklerini saçının arasına kaydırarak gözlerini benimkilere diyor. "Bu yaz birlikte hayatta kalmak istiyorsak, sana iki kuralım var."

Kaşlarımı kaldırıp onun pozisyonunu taklit ederek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Peki bu kurallar nedir?" diye sordum, sesimin tonunu soğukkanlı tutarak.

Gecenin büyük bir kısmını babamı bu bebek bakıcısı meselesinin gereksiz olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirdim. Hayatımın büyük bir kısmında, tek yaptığım şey onun bana söylediği şeyi yapmak oldu. Elbette, bazen biraz pervasız ve dikkatsiz davrandım, ama zararsız görünüyordu. Davenport Media'yı devralacağımı hep biliyordum. Şirkete zarar verecek hiçbir şey yapmazdım. Ve konuştuğum kadının bir muhabir olduğunu bilseydim, ona ikinci kez bakmazdım bile. Hala yaz boyunca Camille ile uğraşmak zorunda kalmanın biraz abartılı olduğunu düşünüyorum, utanç verici olduğunu söylemeye gerek bile yok.

"Birinci kural," diye başladı ve parmağını göğsüme batırmak için durakladı. "Söylediğim her şeyi dinleyeceksin."

ve bununla ilgili hiçbir soru sormayacağım."

Onun aptalca kuralını düşünürken başımı yana eğiyorum. "Söylediğin her şeyi dinlemek ve soru sormamak iki kural olarak sayılmalı bence."

Camille gözlerini devirip derin bir nefes aldı. "Ve ikinci kural..." Bir an durup, gözlerini bana dikerek *ikiyi* vurguladı, "Yılbaşı gecesi aramızda yaşanan trajik olayı gündeme getirmeyeceksin."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Demek beni hatırlıyorsun."

Dramatik bir nefes alır, dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Evet, Ryker. Ne yazık ki, aramızda olanları ve sonrasında olanları hatırlıyorum." Gözleri onaylamayan bir şekilde vücudumu yavaşça tarar.

Elimi göğsüme koyup alaycı bir şekilde güldüm. Neden olanlardan sonra beni suçluyor gibi görüldüğünü anlamıyorum. Ona gitmesini söylemedim. Hiçbir açıklama yapmadan gitti. "Bana istediğin kadar yalan söyleyebilirsin, ama zevk çılgınlıklarını ve inlemelerini hatırlıyorum. Çok fazlaydı."

Camille'in tavrı bir an için değişir. Dudakları açılır ve derin bir nefes alır. Şok, kendini toparlamadan önce bir anlığına yüzünde belirir. Bana tekrar sert bir bakış atması uzun sürmez. "Zaten ikinci kuralı çiğniyorsun," diye sinirli bir tonla belirtir.

Omuz silkiyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Adil olmak gerekirse, kurallara uyacağımı hiç söylemedim."

Pilot uçaktan inerken onu kesmeden önce inler. "Siz hazır olduğunuzda biz de uçağa binmeye hazırız," diye bilgilendirir bizi. Bakışlarının gereğinden biraz daha uzun süre onun üzerinde kaldığını fark etmemek imkansızdır.

Yıllardır tanıdığım pilotun, basın danışmanıma bakışından dolayı neden beni rahatsız ettiğini merak ederek ona bakıyorum.

Ama Camille sadece benim basın danışmanım değil. Onunla harika bir gece geçirdim ve

onu daha yakından tanımayı dört gözle bekliyordum.

Şimdi ise, her ne sebeple olursa olsun benden hoşlanmayan ve yaz boyunca işleri batırmamamı sağlamakla görevli bir kadın.

Ne eğlenceli.

Camille bir adım geri çekilip bana bakar ve kollarını tekrar göğsünde kavuşturur. "Durum şu, Ryker. İkimiz de birbirimizle vakit geçirmek istemediğimizi biliyorum, ama başka seçeneğimiz yok. Sen bana mahkum, ben de ne yazık ki sana mahkumum. Aylar önce yaşanan basit, önemsiz bir geceyi kafaya takmanın bir anlamı yok. Geçmiş geçmişte bırakıp geleceğe odaklanacağız. Trajik ama şu anda geleceklerimiz birbirine oldukça bağlı. Babama şirkette ortak olmaya hazır olduğumu kanıtlayabilmem için kendini toparlaman gerekiyor. Sen de sadece babana değil, tüm yönetim kuruluna zeki olduğunu ve artık olgunlaşmamış, şımarık bir varis olmadığını kanıtlamalısın. Hayatını sadece çekiciliğin ve yakışıklılığınla sürdürmediğini bilmeleri gerekiyor. Davenport Media'nın tamamını devralmaya hazır olduğunu onlara kanıtlamalıyız, yoksa açıkçası, boku yedin.

Ona kurt gibi sırtarak gülümsedim. "Beni yakışıklı mı buluyorsun?"

Gözleri bana dikilirken yüzü buruşur. "Oh, kes şunu Ryker; yakışıklı olduğunu biliyorsun. Lütfen iltifat peşinde koşma."

"*Lütfen* dediğini duymak güzel. Terbiyesiz olabileceğinden endişelenmiştim," diyorum, gülümsemem daha da genişliyor.

Sinirli bir inilti çıkarır ve bir anlığına avuç içlerini alnına sürter, gözlerini kapatır. "Bu yaz beni gerçekten öldürebilir," diye mırıldanır.

Savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırdım. "Bu tavırla..." dedim.

Bana başını salladı ve içini çekti. "Unutma Ryker, iki kural var. Birbirimize yardım edeceğiz ve birbirimizi tolere etmeye çalışacağız. Tamam mı?"

Omuz silkiyorum, burada durup tartışmak istemiyorum. Dün geceki toplantıdan sonra bile, bu sabah onunla burada duracağımı düşünmemiştim. Babamı bu konuyu unutmaya ikna edebileceğime oldukça emindim. Ama en azından şimdilik, beni bunu yapmaya zorlamaya kararlı.

Ne yazık ki, en azından onu dinlemem ve birkaç gün, hatta belki birkaç hafta boyunca bunun işe yarayacağını varsaymam gerektiğini biliyorum, sonra babamı bebek bakıcılığı işini bırakmaya ikna etmeye çalışabilirim. Pembroke'da işleri ciddiye alabileceğimi ve en iyi davranışımı sergileyebileceğimi ona göstereceğim.

Kısa sürede Camille'i Manhattan'a geri göndermesi gerekir.
En azından öyle umuyorum.

BEŞ

CAMILLE

"Sadece merak ediyorum, bütün yaz boyunca somurtacak mısın, yoksa sonunda seni gülümsetebilecek miyim?" diye soruyor Ryker, sesi derin ama şakacı ve ne yazık ki benim için, kulaklıklarımdan bile duyabileceğim bir ses.

Onu görmezden gelip, bunun yerine dizüstü bilgisayarına bakmayı tercih ediyorum. Uçmayı hiç sevmedim ve bir de *onunla* uçmak zorunda kalınca, hayatta kalmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Kaşlarını çatman, beni duyabildiğini gösteriyor," diyor Ryker, sesinde mizah var.

Uzun bir nefes verip dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve ona bakıyorum. "Şu anda seninle konuşmak istemediğimi anlayacağını umuyordum."

Ne dersem diyeyim, Ryker'ın dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor, bu çok sinir bozucu. Sanki sürekli alaycı bir gülümsemeyle dolaşıyor, bu da beni giderek daha fazla rahatsız etmeye başladı. Gülümsemesi her saniye daha da genişliyor. Yüzünün tamamını aydınlatıyor, bunu koridorun karşıısından bile görebiliyorum.

"Benim basın danışmanım olacaksan, en azından planın ne olduğunu konuşmamız gerekmez mi?" diye sorar, gülümsemesi hiç bozulmadan.

"Biliyorsun, bunu konuştuğumuzu sanıyordum," diyorum, tırnaklarımla dizüstü bilgisayarıma vurarak. "Plan, aptalca bir şey yapmaman, bir yetişkin gibi davranman ve *umarım* gelecekteki yönetim kurulunu etkilemen ve beni dinlemen. Bunu konuştuk. Tartışacak başka bir şey yok."

Kaşlarını kaldırıyor. "Oh, şimdi yeni kurallar mı ekliyoruz?"

Gözlerimi devirip sinirli bir nefes veriyorum. "Hayır, Ryker, sadece bariz olanı söylüyorum."

Bir an sessiz kaldı. Tek yaptığı bana bakmak, kahverengi gözleriyle beni yakından izlemektir. Tam cevap vermeyecek ve beni rahat bırakacak diye düşünürken, ağzını açıp konuşmaya başladı.

"Peki, Hamptons'ı seviyor musun?"

Konunun aniden değişmesini beklemediğim için, onun sorusunu bir dakika düşündüm. "Tabii, Hamptons'da sevmeyecek ne var ki?" Çocukluğumdan beri ailem ara sıra Hamptons'da tatil yapardı. Orada hiç evimiz olmadı — babam Manhattan veya Los Angeles'ı tercih ediyordu — ama yine de orayı ziyaret etmekten hoşlanıyorum.

Ryker omuz silkiyor ve ona bir soru sorduğumu hatırlatıyor. "Bilmiyorum. Sadece neyi sevdiğini anlamaya çalışıyorum. Sık sık somurtman ve hafif tavırların," diye fısıldıyor, "hiçbir şeyi sevip sevmediğini merak etmeme neden oluyor."

Dudaklarımdan şaşkın bir çığlık çıkar. Şu anda onunla ilgili tüm manşetler onu Davenport Media'nın altın çocuğu —son zamanlarda biraz dikkatsiz davranan biri olarak resmediyor. Hatta bir yayında ona golden retriever denildiğini bile gördüm. Keşke bu golden retriever'ın biraz ısrırgan olduğunu bilselerdi. Ama belki de ısırması sadece bana karşıdır. Uçuş personeline karşı aşırı derecede nazik davranıyor.

"Benim bir tavrım yok," diye tartışıyorum, gözlerimi ona dikerek. "Sadece neden küçük konuşmalar yapmamız gerektiğini anlamıyorum."

Onu anlamaya çalışırken bakışlarımı yüzünde gezdiriyorum. Dizüstü bilgisayarımın ekranında ne olduğunu görebilseydi, Ryker Davenport hakkında her şeyi araştırdığımı anlardı. İlk tanıştığımızda bana adını söylemişti, ama soyadını öğrenememiştim. O sabah uyandığımda onun gitmiş olduğunu görünce, kim olduğunu tam olarak öğrenmek umurumda bile değildi.

Ama şimdi, onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Sadece işim için gerekli olduğu için.

O muhabirle öyle konuşmasının gerçekten aptalca olduğunu düşünmeseydim, içinde bulunduğu durum için gerçekten üzülürdüm. İnternette bulabildiğim kadarıyla, onunla kişisel sorunlarım olmasına rağmen iyi birine benziyor. Bulabildiğim tüm makaleleri dikkatle okudum ve yıllar boyunca en büyük probleminin yetişkin olamaması olduğu anlaşılıyor. Partileri sevdiği ve her zaman eğlendiği açık. Sorun şu ki, artık otuz yaşında ve aile işini devralmaya hazırlanıyor, eskisi gibi davranmaya devam edemez.

Ryker boğazını temizleyerek, konuşmamızın devam ettiğini ve benim daldığımı hatırlatıyor. "Bütün yaz birlikte geçirecekseniz, biraz sohbet etmek gerekebilir diye düşündüm," diyor, ona konuşmak istemediğimi söyledikten sonra bile sesini soğukkanlı ve kaygısız tutuyor.

Cevap düşünürken tırnaklarıma bakarak iç çekerim. "Bana kalırsa, kendini toparlaman için bütün yaz gerekmeyecek." Tepkisini görmek için bir kez daha ona bakarım.

Bir an için sözlerimi düşünür ve ben de onun kafasının içini görebilmeyi dilerim. Yaz boyunca bir bakıcıya ihtiyaç duyacağı düşüncesinden pek hoşnut olmadığı belli ama ben onun bu konuda *tam olarak* ne hissettiğini bilmek istiyorum.

Benim onunla birlikte kalmış biri olmam hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorum.

Düşüncelerini toparlamaya devam ederken, iç çekip parmak uçlarıyla uyluğuna vuruyor. "Babamın bu konuyu bir iki hafta içinde bırakacağını düşünüyorum," diyor kendinden emin bir ses tonuyla. "Yönetim kurulu ne kadar şikayet etse de, Davenport Media'nın tek varisi benim. Tabii, yönetim kurulu gerçekten isterse benim yerime başka birini getirebilir, ama bunu yapmayacaklar. Şirketin başında bir Davenport olmalı ve ben onlara bu görevi üstlenmeye hazır olduğumu kanıtlayacağım."

Telefonum titreyerek, onun bakışlarından gözlerimi ayırıp bildirime bakmam için bana bir fırsat verdi. Babamdan gelen bir e-postaydı ve sanki gerçekten ihtiyacım varmış gibi seyahatle ilgili talimatlar veriyordu.

"Babanı pek tanımıyorum," diye başlıyorum, e-postayı bir kez daha okuyup görmezden gelmeye karar vermeden önce derin bir nefes alıyorum, "ama dün gece ondan aldığım izlenim, bu kadar kolay pes edecek gibi görünmediğini gösteriyor."

Ryker gülüyor. Derin ve boğuk bir gülüş, onu ilk duyduğum anı hatırlıyorum.

Seni güldürebilirim, sana bir içki ısmarlayabilir miyim?

O geceden hoş olmayan anılar aklıma gelir ve onun vücudunun benim vücudumun üzerinde hissettiğim duyguyu unutmak için elimden geleni yaparım. Cildimde hissettiğim kahkahasının titreşimi.

Ryker ellerini uyluklarının üst kısmına koyar, avuç içlerini dizlerine bastırarak derin ve uzun bir nefes alır. "Evet, babam sandığım kadar kolay ikna olmuyor," diye omuz silkerek itiraf eder. "Dün gece bir saatten fazla bir süre ona bunların hiçbirinin gerekli olmadığını anlatmaya çalıştım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakışlarımı sabitlerim. "Nasıl gitti?"

Bana, giderek nefret etmeye başladığım o sırtışını gösterir. "Hâlâ buradayım, değil mi?"

ALT RYKER

"Onları ben yakalayabilirim," diyor Camille, beni uzaklaştırmak için kalçasını benimkine çarparak.

"Ben de öyle," diye cevap veriyorum, beni yolumdan çekmeye çalışmasına izin vermeden. Hamptons'daki eve vardık. Şoför kullanmak yerine, babamın özel havaalanına benim için bir araba bırakmasını tercih etmiştim. Camille'in getirdiği bagaj miktarı nedeniyle, ikimiz için bir SUV'nin gerekli olduğu ortaya çıktı.

"Bu ağır ve sıkışmış. Sana yardım edeyim," diyorum, diğerlerinin üzerine sıkıştırdığımız en büyük valizini işaret ederek. Valizlerini taşıyarak onun soğuk tavrını yumuşatmaya çalışıyorum, ama yardım etmeye çalışmak onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor.

"Onlar *benim* çantalarım, senin değil," diye tıslayarak valizin sapını çekiyor. Ne kadar sert çekerse çeksin, valiz yerinden kıpırdamıyor.

Kafamı sallıyorum. Uçakta buraya gelirken, onunla vakit geçirmek o kadar da kötü olmayabilir diye düşündüğüm kısa bir an vardı. Birkaç saniye boyunca, o partide tanıştığım kadını hatırladım. Bana içini açan

ve kısa bir süreliğine beni hayatına alan kadın. Uçakta onu gördüğümü sandım, ama yanılmışım.

Şu anda bana ters ters bakan kadın, emin olmadığım nedenlerden dolayı benden hoşlanmıyor. Ve benden hoşlanmadığı bu kadar açık olduğu için, şu anda *ondan* ne kadar hoşlandığımı bilmiyorum.

Onunla aynı valizin sapını tutarken elim onun eline değiyor. Bu noktada ona yardım etmeye çalışmıyorum bile. Sadece bu valizi çıkarmaya çalışıyorum, böylece geri kalanını da çıkarabiliriz. "En azından bunu ben alayım," diyorum sıkı sıkı dişlerimi sıkarak ve valizi çekiyorum.

"Hayır," diyor Camille, bana dirsek atarak.

Sinirli bir şekilde iç çekip ellerimi havaya kaldırıyorum. Neden yardım etmeye çalıştığımı bile bilmiyorum. Uçağımız indiği andan itibaren beni sinirlendirmeye çalışıyor. Buraya gelirken arabada, kaç kez ona buranın ailemin evi olduğunu ve bulmak için yardıma ihtiyacım olmadığını söylesem de, bana nereye gitmem gerektiğini söylemeye çalıştı.

"Kendimi hazırlayabilmek için soruyorum, sen hep bu kadar inatçı mısın?" diye sordum, o da ayaklarını garaj yoluna basıp ikinci elini valizin sapına koyarken onu dikkatle izledim.

Camille bana yan gözle bakıyor. "İnatçı değilim. Sadece yardımına ihtiyacım yok."

Gülüyorum. O, şimdiye kadar tanıştığım en inatçı kadın oluyor, ama bu düşüncemi kendime saklıyorum, varlığımla onu zaten yeterince kızdırmışken daha fazla kızdırmak istemiyorum. "Tamam, peki, inatçı değilsin," yalan söylüyorum. "Biraz daha zaman geçirdikten sonra, sana yardım etmeme izin verecek misin, yoksa yine hayır mı diyeceksin?"

Camille bakışlarını benden ayırıp tekrar valize odaklanıyor. "Oh, *şimdi* birlikte daha fazla zaman geçirmek mi istiyorsun?" diye mırıldanıyor. O kadar sessiz ve aceleyle söylüyor ki, neredeyse duymayacaktım.

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini merak ediyorum. Ona sormadan, konuşmaya başlıyor. "Yardım etmek istiyorsan, yardımına *ihtiyacım olmadığını* söylediğimde beni dinleyebilirsin."

Ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verip bir adım geri çekiliyorum. "Peki."

"Tamam," diye mırıldanır, tiz sesiyle beni taklit eder. Omzunun üzerinden saçlarını atar ve ağırlığını değiştirir. Dilimi ısırırım, ona giydiği topuklu ayakkabıların yapmak istediği şey için pek uygun olmadığını söylemek isterim.

Camille, bu gerçekleşmeden önce valizi birkaç kez daha çeker.

Bir an önce, bavul etrafındaki bavulların arasında sıkıca sıkışmış durumda.

Bir sonraki anda, hem valiz hem de Camille geriye doğru uçuyor. Yere çakılsa bile, ellerini valizin sapında tutmaya devam ediyor.

"Oh, lanet olsun." Camille'e yaklaştırmaya çalışıyorum, ama çok geç.

Çanta üstüne düştüğünde, çığlık atarak ve yüksek bir sesle yere yuvarlanır.

"İyi misin?" diye sorarım, ona yardım etmek için çömelerek.

Onun üstündeki valizi almaya çalışıyorum, ama ben almadan önce onu kenara itiyor. "İyiyim," diyor dişlerini sıkarak ve oturur pozisyona geçiyor.

Gözlerimi devirip, kolunu nazikçe tutup dirseğine bakarım. "Kanaman var," derim, gözlerim yarasına kayarken.

Şaşırtıcı bir şekilde, Camille dokunuşumdan çekinmedi. Gözleri benimkilerle aynı yolu izleyerek dirseğindeki sıyrığı inceledi. "Küçük bir şey. Ben iyiyim. Ama bu senin hatan."

"Benim hatam mı?" diye inanmadan soruyorum ve kolunu bırakıyorum. O çizik için büyük bir mesele yapmayacaksa, ben de yapmayacağım. "Senin kışının üstüne düşmen nasıl benim hatam olabilir? Yardım etmeyi teklif ettim."

Onu yerden kaldırmaya çalışmak için elimi uzattım, ama o elimi itti.

Kaşlarımı kaldırıp başımı sallayarak ayağa kalktım. O da beni taklit ederek kıyafetlerini düzeltti ve vücudunu bir kez daha kontrol etti.

"Bunun nasıl benim hatam olduğunu söylemeni bekliyorum." SUV'ye yaklaşp, o itiraz etmeden önce kalan bagajları da dışarı çıkarıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, o sessizliğini koruyor.

Son valizi garaj yoluna koyduğumda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tam arkamda duruyor. "Bu senin hatan çünkü ben burada olmamalıydım."

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. Eğer bana yardım etmesine izin verseydi, yere düşmezdi diye işaret edebilirim. Ama burada olmak zorunda olduğum için beni suçlaması, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Söylediğim hiçbir şeyin önemi olmayacak.

"Bunlardan birazını alıp odana götürmemi ister misin, yoksa kendin mi götürmek istersin?"

Camille bana gülümsüyor ve bu gülümseme zoraki ve hiç de samimi olmasa da, dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasını görmekten büyük keyif alıyorum. "Çabuk öğreniyorsun. Hoşuma gitti. Onları kendim alacağım."

Başımı sallayıp valizimi alıp ön kapıya doğru yürüyorum. Bana zorluk çıkarsa da nazik olmaya çalışıyorum, ama fazladan çaba göstermeyeceğim. Yardım istemiyorsa, ona yardım etmeyeceğim. "O zaman kendin yap," diye omzumun üzerinden bağıriyorum, eğimli garaj yolunun onun stiletto topuklu ayakkabılarıyla pek uyumlu olmayacağını bilerek. Yardım etmeye çalıştım. Kabul etmek istemiyorsa, kaybeden o.

İnatçılığının sonuçlarıyla uğraşırken içinden küfrediyor. Gülümsememeye çalışarak tuş takımına yaklaşp içeri girmek için şifreyi giriyorum.

Taze çiçeklerin kokusu hemen burnuma çarpar. Derin bir nefes alırım ve bu evde taze kesilmiş ortancaların kokusuyla ilgili birçok anıyı hatırlarım.

Annem her ziyaretimizde evin çiçeklerle dolu olmasını sağlardı. Yutkunuyorum, annemin ölümüyle göğsümde hissettiğim sürekli ağrı daha da şiddetleniyor. Onu meme kanserinden kaybettiğimizden bu yana neredeyse bir yıl geçti ve onun çok sevdiği boş Hamptons evine girerken, onun kaybı daha da derinden hissediyorum.

Gözlerim odayı tarar. Açık mavi duvarlar, annemin kendi seçtiğı mobilyalar, her şey bana onu hatırlatır. Onsuz bu eve dönmenin bu kadar zor olacağını, şu ana kadar fark etmemiştim.

Yüksek bir homurtu sesiyle düşüncelerimden kopuyorum. Mutfağa dönüp Camille'in son valizini ön kapının eşiğinden kaldırmaya çalıştığını görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum, valizlerini içeri sokmaya çalışırken saçlarının yüzüne yapıştığını fark ederek.

Camille başını sallar. Omuzlarını geriye doğru iter ve yüzüne kaygısız bir ifade takınır. "Neden sorduğunu anlamadım. İyiyim."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum.

Kahretsin, çok sinir bozucu. Şu anda, bunu hoş karşılıyorum. Ona sinirlenmek, annem olmadan bu eve geri dönmüş olmaktan dolayı üzölmekten daha iyidir.

"Demek burası ev," diyorum, kollarımı açıp etrafta sallayarak.

Camille başını sallar, gözleri mekanı tarar. Beğenmiş mi acaba? Onu yeterince tanımıyorum, zevkini bilmiyorum. Evin sahil havasını mı seviyor, yoksa zevki daha mı modern?

Neden beğenip beğenmediğini umursadığımı merak ederek başımı salladım. Ev hakkındaki görüşü benim için önemli değil... en azından olmamalı.

"Çok güzel." Gözleri odayı incelemeye devam ederken sesi yumuşak çıkıyor. Personel evi bizim için hazırlamak için harika bir iş çıkarmış. Diğer odalara girmedim ama eminim onları da bizim için harika bir şekilde hazırlamışlardır.

Camille ana yaşam alanını incelerken etraf sessiz. Bu fırsatı değerlendirip onu iyice inceliyorum. Uçakta da denemiştim, ama beni fark edip yönüme sert bakışlar atıyordu. Ama şimdi, annemin gurur ve mutluluk kaynağı olan evi incelemekle o kadar meşgul ki, ona baktığımı fark etmiyor bile.

Yılbaşı gecesindeki haliyle tamamen aynı görünüyor. Saçları hala uzun ve saç telleri hala o kadar koyu ki, siyahtan sadece bir ton farkla ayrılıyor. Gözleri hala büyüleyici. Ancak şimdi gün ışığında gördüğümde, ilk başta düşündüğüm gibi sadece mavi değıl, mavi ve yeşilin karışımı olduğunu fark ediyorum.

Camille elini tezgahın üzerinde gezdiriyor. Bir an için, mutfağı bakarken yüz hatları yumuşuyor. Burada duran kadını partide tanıştığım kadınla karşılaştırıyorum. Onun, gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum — ve bu, sonunda ondan bir gülümseme koparmadan önceydi.

O sabah neden gittiğini ona sormak istiyorum. Benim için, birlikte geçirdiğimiz gece mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki, ertesi günü de onunla geçirmek ve bana vereceğı kadar çok geceyi ondan çalmak istedim. Ama o aynı şeyi istemiyordu.

Gitti.

Ve şimdi, bana baktığında, eskisi gibi değıl. Bana, bu gezegende birlikte olmak isteyeceğı son kişiymişim gibi bakıyor ve bu şekilde bakılmanın biraz canımı yaktığını inkar edemem.

"Seninkinden en uzak oda hangisi?" diye soruyor Camille, çantasını tezgahın üzerine koyup gözlerime bakarak.

Yutkunuyorum, neden sürekli düşündüğüm kadının önümde duran kadınla aynı kişi olmaması benim için bu kadar önemli diye merak ediyorum.

YEDİ

CAMILLE

"BU ODA UYGUN MU?" Ryker arkamdan soruyor.

Omzumun üzerinden bakınca, kapı çerçevesine yaslanmış olduğunu görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kahverengi gözleriyle beni dikkatle izliyor.

"Evet," diye cevap veriyorum ve bakışlarımı ondan ayırıp odayı inceliyorum. Beklediğimden daha büyük. Uzak duvarda büyük, beyaz meşe bir yatak duruyor. Devasa ve muhteşem, sanki bir emlak satışından alınmış ve bu eve yerleştirilmiş gibi görünüyor. Yeni yapılmış yatağın üzerinde güzel, soluk mavi bir yorgan var. Evi hazırlamaktan sorumlu olan kişi iyi bir iş çıkarmış. Büyük şifonyerin üzerinde taze kesilmiş çiçekler bile var ve tüm odaya inanılmaz bir koku yayıyorlar.

Ryker sessiz. Bütün sabah boyunca konuşup durdu. Onu dinlemediğimi açıkça belli etmeme rağmen, konuşmayı kesmedi. Ama buraya geldiğimizden beri normalden daha sessiz.

"Benim odamdan en uzak oda olduğunu bilmek seni mutlu etmeli," diyor, sesi biraz düz.

Başımı sallayıp ona dönüyorum. O da bana bakıyor, ağzını kapalı tutarak benim bir şey söylememi bekliyor.

Bir an birbirimize bakıyoruz, ikimiz de düşüncelerimize dalmış, diğerinin sessizliği bozmasını bekliyoruz.

Maun rengi gözlerine bakarken kendimi kaybetmemek için iç çekiyorum. Beni yakından izliyor, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi omuzları sık nefeslerle inip kalkıyor. Bugün ilk kez gözlerinde mizah ışıltısı olmadan bana bakıyor. Nedense bu bakışı, bir an için de olsa gardımı indirmemi istiyor. Ama o beni bir kez kandırdı. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Onunla geçirdiğim zaman tamamen profesyonel ve onun yakışıklılığı ve köpek yavrusu gibi gözlerinin dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Ellerimi uyluklarımın üzerinde gezdirip omuzlarımı geriye doğru çekiyorum. "Eşyaları yerleştirelim, sonra bir iki saat sonra buluşup planımızı konuşalım mı?"

O anın ciddiyeti bir anda yok olur. Ryker kaşlarını kaldırır. Kapı çerçevesine yaslanarak duruşunu düzeltir ve dudaklarında bir gülümseme belirir. "Daha yeni geldik ve sen şimdiden plan yapmaya mı kalkışıyorsun?"

Dudaklarımı büzüp gözlerimi kısıyorum. "Tabii ki. Buraya iş için geldik Ryker. Eğlenmek için değil. Mümkün olduğunca çabuk bir plan yapmalıyız."

"Senin daha eğlenceli olduğunu hatırlıyorum," der alaycı bir gülümsemeyle.

Onun sözlerine gözlerim fal taşı gibi açılır. "İkinci kuralı çiğniyorsun," diye aceleyle söylerim.

Ryker güldü. "Camille, ben senin kurallarına hiç uymadım."

İçimde öfke kaynıyor. Beni dinlemediği için mi, yoksa ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlayınca tenimin ısındığı için mi, bilmiyorum.

"Kabul ettin. Ya da kabul edeceksin. Bir saat sonra buluşacağız." "Bir saat sonra plan yapmak istemiyorum."

Onun gözlerine bakmaya zorlarken sinirli bir inilti çıkardım. "Ne istediğini sorduğumu hatırlamıyorum."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Ne istediğimi umursamaman mı gerekir? Müşteriyi mutlu etmek falan?"

"Seni değil, baban şirketi tuttu. Senin ne istediğin benim için önemli değil. Önemli olan tek şey, buradan bir an önce çıkmak."

"Merak etme, babamı bir daha kötü göstermeyeceğim. En iyi davranışımı sergilemeyi planlıyorum." Bana bir adım daha yaklaştı, ellerini cebine soktu ve gözlerini benden ayırmadı. Yüzündeki gülümseme bir an bile kaybolmadı. "Ama senin aksine, o gece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardım. Belki de bunun hakkında konuşmak isterim."

Gözlerimi deviriyorum, öfkeden yanaklarım kızarıyor. Ertesi sabah uyandığımda yatakta bile yokken o geceyi çok beğendiğini söylemesi çok acımasızca.

"Ryker," diye başlıyorum, adını uzun bir iç çekişle ağzımdan çıkarıyorum. "O geceyi unutmalıyız. Bir daha birbirimizi görmeyeceğimizi düşünen iki insan arasında olan bir şeydi. *Önemli değildi*. Hiçbir anlamı yoktu. Ve bunun hakkında konuşmak, aramızdaki ilişkiyi gereksiz yere karmaşıklaştırır. Kural iki. Bunun hakkında konuşmayacağız. Anladın mı?"

Gülümsemesi kaybolur. Yüzündeki tüm neşe silinir ve bana boş boş bakar. "Hiçbir şey mi?" diye sorar, sesi öncekinden daha gergindir.

"Hiçbir şey," diye onaylıyorum, sesimi kendinden emin tutarak. "Bu bir hataydı, ama bu, yaz için imajınızı düzeltmemizi engellemesi gerektiği anlamına gelmez. O yönetim kurulu onayını alacağız."

Yutkunur, bakışları benimkinden ayrılır. Elini ağzına götürürken ve odanın içinde etrafına bakarken onu dikkatle izlerim. Yavaşça başını sallar ve tekrar bana bakar. "Bir hata. Önemli değil." Tekrar gülümser, ama bu seferki biraz daha zoraki görünür. "Haklısın. Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Az önce haklı olduğumu mu söyledin?" diye soruyorum, biraz şok olmuş bir şekilde. air between us changes. It seems...stiff. There' a

davranışında ani bir değişiklik var, çünkü onunla ilgili her şey de katı görünüyor.

Kafasını kısa bir hareketle salladı. "Öyle yaptım. Haklısın. En azından bir konuda hemfikiriz."

Gözlerimi ona dikip, neden sözlerinin biraz aceleci çıktığını merak ediyorum. Ona sormadan, odadan çıkıyor.

"Bir saat sonra mutfakta buluşuruz," diye sesleniyorum, odadan çıkarken onu izliyorum.

Ryker sadece gülüyor.

Ona seslenip buluşma saatini teyit etmek istiyorum, ama dilimi ısııyorum. Bana ne kadar sinirlenirse sinirlense, yine de kendi çıkarları için en iyisini yapıp benimle bir plan yapacağına güvenmek zorundayım. Beni ne kadar sinirlendirse de, yaptığımız birkaç konuşmada Davenport Media için kötü bir imaj yaratmak istemediğı açıkça belli.

Ama Ryker'ın izi bile yokken iki saat boyunca mutfak tezgahında beklediğimde, ona güvenmiş olduğum için anında pişman oluyorum.

SEKİZ

RYKER

"DAVENPORT!" Jude Kensington, Pembroke Hills Country Club'ın erkekler soyunma odasının dışından adımı bağılıyor.

Ona doğru yürürken gülümsüyorum.

Jude benim iyi bir arkadaşımdır. Benden biraz büyük olabilir, ama her zaman partinin neşesi olur, bu da bizim çok iyi anlaşmamızı sağlar. O harika biridir ve onu bu öğleden sonra burada görmek içime yerleşen tedirginliği giderir.

Camille'i evde yalnız bıraktığım anda kendimi suçlu hissettim. Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum, ama o odada söylediği sözler beni incitti. Beni hiç tereddüt etmeden bir hata olarak nitelendirdi. Kabul etmek istemem ama, bence bunu içtenlikle söyledi, bu da beni mahvetti çünkü aramızda olanları asla bir hata olarak nitelendiremezdim. Sadece bir gecelik bir şeydi, ama ondan hoşlanıyordum. Onun odasında bir an için, belki de onun o halini tekrar görebileceğimi umdum.

Sonra hiçbir şey ifade etmediğimizi söyleyerek tüm umutlarımı yok etti.

"Merhaba," diye selam veriyorum Jude'a, onun önünde durduğumda. "Uzun zaman oldu. Nasılsın?"

Islak saçlarını eliyle düzeltirken, sabahını ve öğleden sonrasını golf oynayarak geçirdiğini merak ettim.

beni şaşırtmaz. "İşler çok yoğun. Bu yaz sık sık ayrılmak istemiyorum, o yüzden Manhattan'da her şeyi halletmeye çalışıyorum. Ya sen, Davenport? Ne yapıyorsun? Sezon için biraz erken geldin."

Pembroke'da bulunmamın gerçek nedenini ona söylemek istemediğim için ensemi kaşıyorum. Babamın yaz boyunca benimle kalması için bir halkla ilişkiler uzmanı tuttuğunu ve bu uzmanın bir şekilde egomu inciterek, benden istediği şeyi yapmak yerine somurtarak kulübe gitmeme neden olduğunu bilmesine gerek yok.

Jude, dudaklarında her zamanki rahat gülümsemesiyle gözlerini benden ayırmıyor. Sabırla cevabımı bekliyor. Ne kadarını itiraf etmek istediğimi düşünerek kafamda düşüncelerimi topluyorum. "Basınla biraz sorun yaşadım," diye itiraf ediyorum, muhtemelen çoktan görmüş olduğunu ve saklamam için bir neden olmadığını bilerek. Aynı çevredeyiz. Milyar dolarlık bir şirketin varisi, kamuoyuna açıklanmadan aylar önce planları yanlışlıkla sızdırırsa, bu büyük bir olay olur. "Hamptons'a saklanmak için geldim. Ayrıca, yönetim kurulu üyelerinin çoğu yazlarını burada geçiriyor. Onların gözüne girmek zarar vermez diye düşündüm."

Jude başını sallar. "En iyilerimizin başına gelir." Elini uzatıp omzuma cesaret verici bir şekilde vurur. "Sana güveniyorum. Eğer birini etkileyebilecek biri varsa, o da sensin. Bu akşam için planın var mı? Benimle erken bir akşam yemeği yemek ister misin?"

Ona gülümserim, vücudumdaki birikmiş gerginliğin bir kısmı gider. Jude'un bana olan güveni, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şeydi. O ve ben çok benzeriz. Sosyal çevrelerimize kıyasla, biz daha kaygısız ve eğlenceli tipleriz. O çoğu kişiden daha rahat olsa da, şirketindeki yönetim kurulu ona büyük saygı duyuyor. Benim istediğim de tam olarak bu.

"Hiçbir planım yok," diye cevap veriyorum, Camille'in yüzü aklıma geliyor. Sanki işaret almış gibi, telefonum cebimde titriyor

. Çıkarıp ekranında onun adını görüyorum. Kısa uçak yolculuğunda numara alışverişi yapmakta ısrar etmişti ve şimdi keşke ertelesem diye düşünüyorum.

Bir an telefonuma bakıyorum, sonra onu cebime geri koyup Jude'a odaklanıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Emin misin? Henüz pek kimse gelmedi, biraz sohbet etmek iyi olur diye düşündüm ama istemiyorsan anlarım."

Kafamı sallayıp Pembroke Grill'i işaret ettim. "Evet, hadi yemek yiyelim."

Jude gülümser ve restoranın yönünü işaret eder. "İyi fikir."

"Bu yaz ne kadar burada olacağını bilmiyordum," diyor Jude, suyunu yudumlamadan önce.

Neredeyse bir saattir oturuyoruz, sohbet ediyoruz ve çok keyifli geçiyor. Babam bu haberi verdiğiinden beri ilk kez, yazın burada geçirme fikri beni tamamen korkutmuyor. Ailem ve işim sayesinde tanıştığım erkekleri ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum. Annem vefat ettikten sonra, hayatlarında bir gün bile çalışmak zorunda olmayan okul arkadaşlarımla çok fazla zaman geçirmeye başlamış olabilirim. Onlar hiçbir şeyi ciddiye almıyorlar, ben de almıyordum. Jude ile sohbet etmek, biraz olgunlaşmanın ve bir aile imparatorluğuna doğmuş olmanın getirdiği beklentileri karşılamamanın sorun olmadığını hatırlatıyor bana.

Sandalyeye yaslanıp, annemin burayı ne kadar sevdiğini hatırlayarak uzun bir nefes veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ben de buraya tekrar gelip gelmeyeceğimi bilmiyordum. Zorunlu kalana kadar buraya gelmekten kaçındığımı fark etmemiştim."

"Zorlandın mı?" diye sorar Jude, başını hafifçe yana eğerek.

Babamın yaz için bir bakıcı tuttuğunu ve buraya gelmek zorunda olduğumu itiraf etmeden, bu hatamı nasıl düzeltebileceğimi düşünürken bir an için ağzım kapanır. Ona gülümserim ve şakacı bir şekilde gözlerimi deviririm. "Biraz dramatik olabilir. Ama *mecbur kaldım*, çünkü yaz boyunca gelecekteki yönetim kurulum buraya gelecek. Onları etkilemek için gelmek zorundaydım."

Başını salladıktan sonra bir yudum daha aldı. "Onları etkileyeceksin. Bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle."

"Teşekkürler," diyorum, avuçlarımı masaya koyarak. "Peki Cal nerede? Sizi hep birlikte görüyorum sanki."

Jude gülümser. Callahan Hastings ve Jude Kensington her zaman birliktedirler. Onlar en iyi arkadaşlardır ve ben şimdiye kadar birini diğerinden ayrı görmek ne kadar tuhaf olduğunu fark etmemiştim. "Cal önümüzdeki hafta sonu gelecek. Seni gördüğüne çok sevinecek. Ona, bir sörf tahtasının seni sevmesini nasıl sağlayacağını anlatabilirsin. O, sörf tahtasının gözünde asla hata yapmaz."

Gülüyorum. "Muhtemelen Cal yanlış bir şey *yapmadığı* içindir. Sevimli biridir ama dalga geçmez. İşini yapar. Bu yaz herkesi görmek güzel olacak, kesin."

Jude'a bu haftanın geri kalanında ne yapmayı planladığını sormak üzereyken, gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekti.

Jude'un omzunun üzerinden bakıyorum ve tanıdık bir yüzün bize doğru yürüdüğünü görünce midem düğümleniyor.

Camille odanın diğer ucundan bana öfkeyle bakıyor, adımları kendinden emin ve kararlı, doğruca bize doğru geliyor.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, sandalyemde daha dik otururken, yüzündeki öfkeli bakışın beni biraz korkutabileceğini fark ediyorum.

"Ne oldu?" diye sorar Jude, sandalyesinde dönerek benim baktığım yere bakar.

Camille masaya yaklaşır. Jude'a yan gözle bakmaz bile. Tek yaptığı şey

öfkelerini bana yönelt.

"Toplantımızı kaçırdın," diye tısladı. Göğsü öfkeli nefeslerle inip kalkıyordu. Diğer müşterileri rahatsız etmemek için sesini alçak ve sakin tutuyordu, ama tonu hala sertti.

"Toplantıya katılmayı kabul etmedim," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Jude, yüzünde meraklı bir ifadeyle bana ve Camille'e bakıyor.

Camille gözlerini kısıyor. "Umurumda değil. Toplantımızı yapacağız."

Jude boğazını temizler, gözleri genişleyerek bizi süzer. Sonunda, Camille öfkeli bakışlarını benden ayırır ve Jude'a bakar.

"Ben Camille." Ona elini uzatır ve Jude hızla elini tutar, el sıkışırken yüzünde bir gülümseme yayılır.

"Jude Kensington." Gülümsemesi daha da genişler. "Seni kulüpte nasıl görmedim? Yeni üye misin?"

Camille ona sıkı bir gülümseme atar. "Babam üye. Troy Vaughn. Belki adını duymuşsundur."

Jude, bu bilgiyi duyunca kaşlarını çatıyor. Bana bir kez bakıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Yani sen bir Vaughn'sun? Vaughn PR'dan mı?"

Camille başını sallar. "Evet. Sakıncası yoksa, müşterimle konuşmak istiyorum."

Jude gülümser ve bakışları bana odaklanır. "Müşteri, mi , ha? Ryker, onun bir halkla ilişkiler uzmanı ile geldiğini söylemeyi unutmuş."

Camille hafifçe burnunu çeker. "Evet, beni başından savmak için elinden geleni yapıyor. Ne yazık ki onun için, benden kurtulmak o kadar kolay değil."

İnlerim. "Meşgulüm Camille. Jude ile akşam yemeği yediğimi görmüyor musun?"

Jude şoktan dudaklarını araladı. Muhtemelen ona karşı kullandığım hoşnutsuz tonu beklemiyordu. Elimde değil. O beni böyle yapıyor.

"Jude, ikinizle akşam yemeğine katılabilir miyim?" Camille, büyük bir dosya klasörünü masanın üzerine koyar ve onun cevap vermesini beklemeden oturdu.

"Nasıl girdin?" diye soruyorum, cevabı merak ediyorum. Babası üye olsa bile, herkese artı bir kişi ekleme hakkı verilmiyor. Bu, kulüpteki konumuna ve ne kadar süredir üye olduğuna bağlı. Babamın yaz için beni artı bir kişi olarak eklediğini biliyorum, ama check-in yapabilmesi için benim yardımına ihtiyacı vardı.

"Kibarca rica ettim," diyor Camille, masamızdaki boş koltuklardan birine otururken.

Birkaç saniye ona boş boş baktım, sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sen mi? Bir şeyi nazikçe istemek mi? İmkânı yok."

"Ben bir profesyonelim ve nazik olabilirim. Beni check-in yapmaya çok hevesliydim. Senin ne kadar nazik olduğunu durmadan anlatıp durdular. Bu garip çünkü... o nezaket şu anda bizimle birlikte mi? Şu anda benimle konuşma şekline bakılırsa bunu anlayamıyorum."

"Ne diyebilirim ki? Sen benim en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyorsun."

Jude ısıklık çalar. Koltuğunda doğrulur, elini ağzına götürür ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bizi dikkatle izler. "Bu çok iyi. Diğerleri yaz tatili için gelmeden önce bu kadar eğleneceğimi bilmiyordum."

"Jude," Camille, yine o nazik gülümsemesini takınarak söze başlar. Ben bunun arkasında yatanı görebiliyorum. Sahte olduğunu biliyorum, ama Jude'un ona bakışından, gülümsemesinin gerçek olup olmadığını umursamadığı belli oluyor. Camille'in düşüncesini sürdürmesini sabırsızlıkla bekliyor.

"Akşam yemeği planlarınızı mahvettiğim için üzgünüm, ama müşterimin acil bir PR değişikliğine ihtiyacı var ve ailesi bunun için bana çok para ödüyor. Bu yaz arkadaşlarıyla akşam yemeği için bolca zamanı olmasını sağlayacağım, ama şimdilik onu sizden çalabilir miyim? Bir plan yapmamız gerekiyor

Plan yapmamız gerekiyor ve bir kez olsun olgun davranıp istediğim zaman yapacağını düşünmüştüm, ama yanılmışım. Şimdi, işimi yapmam gerektiği için, onun ani akşam yemeği planlarını bozmak dışında başka seçeneğim yok."

Jude ellerini kaldırır. "Önemli planların önüne geçmek istemem. Sonra görüşürüz, Ryker." Sandalyesini geri çekip ayağa kalkar.

Gözlerimi kocaman açıp ağzım açık kalmış halde onu izlerim. Planlarımızı mahvettiği için ona bir şey söylemeyecek mi? Kaba olduğunu söylemeyecek mi? Hiçbir şey söylemeyecek mi?

Ben de onu takip edip ayağa kalkarım. "Gitmene gerek yok. Camille ve ben başka *bir* gün plan yapabiliriz." "Hayır, yapamayız."

Bir anlığına omzumun üzerinden ona bakıyorum, sonra tekrar Jude'a dönüyorum. "Onu boş ver. Yemeğimizi bitirelim." Az önce oturduğu sandalyeyi işaret ediyorum.

Jude gülümser ve başını sallar. "Üzgünüm, Davenport. Vaughn PR en iyinin de iyisidir. Camille görüşmek isterse, yönetim kurulunun kısa sürede senin sözünden çıkmayacağından hiç şüphem yok."

Neden kendimi ona biraz ihanete uğramış gibi hissediyorum?

Camille'e göz kırparak, Ryker'in takımında değil de Camille'in takımında olduğunu daha da açıkça belli eder.

Camille ona mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme atar. Umarım bunun ne kadar sahte olduğunu anlayabilir. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Jude. Sağduyulu davrandığın için teşekkürler. Arkadaşın gelecekteki yönetim kurulu üyelerini etkilemek istemediği açıkça ortada olduğuna göre, birazını onunla paylaşmak ister misin?"

Alaycı bir şekilde gülerim. "Öyle bir şey demedim. Sadece senin yardımına ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum."

Jude'un eli omzuma bastırıyor. Sıkıyor. "Aileniz halkla ilişkiler uzmanı tutuyorsa, muhtemelen yardıma ihtiyacınız vardır. Size bol şans, Davenport."

Başparmağım ve işaret parmağımla burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım olacak."

Jude ellerini ceplerine sokar ve uzaklaşır. Camille'in gece planlarını mahvetmiş olması onu hiç umursamıyor gibi görünüyor.

Camille demişken, gözlerimi Jude'dan ayırıp ona baktığımda, onun zaten beni izlediğini fark ettim. Büyük çantasından bir not defteri çıkarır ve yanındaki klasörün üzerine dikkatlice koyar.

"Otur," diyor.

Onun dediğini yaparım, çünkü bu noktada onu dinlemekten başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

DOKUZ

CAMILLE

"BİLİYORSUN, bir dahaki sefere benden kurtulmak istediğinde, bunun anlamsız olduğunu unutma," diyorum Ryker'a, o benim karşımdaki sandalyeye otururken.

"Bu sadece bir hayaldi," diye şikayet eder, koltuğuna yaslanarak pes etmiş bir şekilde iç çeker.

"Tartışarak işleri kendin için zorlaştırıyorsun. Senin için en iyisinin ne olduğunu bilmek benim işim olduğunu kabul et ve beni dinle."

Ryker'ın kahverengi gözleri bana odaklanıyor. Bir an sessiz kalıyor ve ben onun cevap vermesini bekliyorum, sıkılmış çenesinin kaslarının seğirmesini izliyorum. Cevabını düşünürken parmak uçları masa örtüsünün üzerinde dans ediyor. Sonra, tam da kabul etmeyeceğini düşündüğüm anda, masanın üzerinden uzanıp getirdiğim klasörün kenarına dokunuyor.

"Bana planını anlat, ben de sana ne düşündüğümü söyleyeyim."

Onu bir an dikkatle izlerim. Bir yanım ona başka seçeneği olmadığını söylemek ister, ama şu anda benimle tartışmadığı için minnettarım. Sonunda bir şeyler yapabileceğimiz anlamına geliyorsa, dilimi tutacağım.

Not defterimi kenara çekip, ciltli dosyaya koyduğum notları gözden geçiriyorum. Dün gece, onunla ilgili bazı

başlıkları yazdırdım, Davenport Media yönetim kurulunun gözünde daha önemli olduğunu düşündüğüm başlıkları vurgulamak istedim.

"Senin hakkında söylenenleri inceledim. İyi haber şu ki, bunun düzeltilemez bir durum olduğunu düşünmüyorum. Evet, bazıları kötü görünüyor, ama sonuçta yönetim kurulunun güvenini ve inancını geri kazanabileceğini düşünüyorum."

Ryker başını salladı. "Yapabileceğimi biliyorum. Her şeyi düzelteceğim."

Onun sözleri beni rahatlatıyor. Bana karşı ses tonu hala biraz sert olabilir, ama en azından şimdilik, yönetim kurulunun gözüne tekrar girmek konusunda ciddi görünüyor.

Ciltli defterin bir sonraki sayfasına geçip, hazırladığım listeyi arıyorum. "Dokuz yönetim kurulu üyesinden yedisinin yazını burada geçireceği kesinleşti."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor, hafifçe öne eğilerek. Umutlanmak istemiyorum, ama aslında konuşmaya ilgi duyuyor gibi görünüyor.

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Biraz araştırma yaptım. Bu ikisi"—sayfanın altındaki iki adamın fotoğrafını işaret ediyorum—"Hamptons'ta olacaklar mı olmayacaklar mı anlayamadım. Biri üye, diğeri değil, ama başka biriyle misafir olarak katılabilir. Gözüm üzerinde olacak."

"Sadece tüm bu bilgileri nasıl elde ettiğini bilmek istiyorum. Üye kayıtları halka açık değil, yaz tatili seyahat planları ise hiç değil."

Kağıttan başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri hafifçe kısılmış, beni yakından izliyor ve sorusuna cevap vermemi bekliyor.

İç çekip sandalyemde rahat bir pozisyon alıyorum. "Bunları bilmek benim işim, Ryker. Ben becerikliyimdir. Buraya gelecek olan yedi üyeyi nasıl etkileyebileceğinden bahsedelim."

Ryker arkasına yaslanıp şakacı bir şekilde ellerini kaldırır. "Tek yapmam gereken kendim olmak. Bu onları etkileyecektir." Bana

kendinden emin bir gülümsemeyle bakar.

Onun sözlerine gülmeden edemiyorum. "Gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi biraz sönükleşir. "Elbette istiyorum. Son zamanlarda pek iyi davranmadım, ama yine de bu insanlarla birlikte büyüdüm. Onları tanıyorum. Beklentilerini biliyorum ve onlardan beklediklerini yapabileceğime onları nasıl ikna edeceğimi biliyorum."

"Hâlâ benim yardımına ihtiyacın var. Onları kendi başına etkileme şansın vardı, ama bunu mahvettin."

"Bunun farkındayım," diye mırıldanır, sesi yorgun.

En kötü manşetlerin olduğu sayfaya geri dönüyorum. Gözlerim gazeteyi tarıyor. Bu makaleleri ezbere biliyorum, ama Ryker'a sormak istediğim bir sonraki soru beni geriyor, bu yüzden oyalanıyorum.

"Son sekiz ayda, işler eskisine göre biraz daha pervasız hale geldi. Neden?"

Hamptons sezonu teknik olarak henüz başlamadığı için Pembroke Grill çok yoğun değil, bu yüzden Ryker'ın soruma verdiği keskin nefesini duyuyorum.

Uzun bir nefes verip ellerini yüzüne sürüyor. Cevabının işime yardımcı olabileceğini bildiğimden, soruma cevap vermesi için ona zaman tanıyorum.

Ryker'ın sıcak kahverengi gözleri bana odaklanır. Otuz yaşında ve yetişkin bir adam olduğunu biliyorum, ama şu anda bana bakışında bir tür savunmasızlık var.

"Annem vefat etti."

Ağzım açık kalır, nefesim göğsümde takılır. Birkaç kez gözlerimi kırıştıtırırım. Onun söylemesini beklediğim onca şeyin arasında, bu yoktu.

"Üzgünüm," diye çıkardım. Aklım, onun hakkında okuduğum tüm makaleleri hızla taradı. Annesinin vefatıyla ilgili hiçbir şey görmedim.

Ryker başını salladı. "Neden bunu bilmediğini merak ediyorsun, değil mi?"

Yutkunuyorum ama başımı bir kez sallıyorum. Dün gecedən beri Ryker ve Davenport Media hakkında çok araştırma yaptım. Annesinin vefatıyla ilgili bir makaleyi kaçırmış olmam mümkün değil.

Dudaklarını ovuşturduktan sonra bir an tavana baktı. Bir garson gelip sularımızı doldurdu ama bir şey söylemeden hızla uzaklaştı. Belki de havadaki ciddi atmosferi hissetmişti.

"Babam, onun ölümüne dair haberlerin internetten silinmesini sağlamaya çalıştı. Elbette ölüm ilanı ve yaptığı inanılmaz hayırseverlik çalışmalarını vurgulayan makaleler var, ama çoğunlukla sadece onu şahsen tanıyanlar onun vefatını biliyor. O da bunu istiyordu. Ölümünde kim olduğunu dünyanın bilmesini istemiyordu, ama dünyaya onun hayata kattıklarını hatırlamasını istiyordu."

Ağzım kurudu. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ben de gençken annemi kaybettim ve bu hayatımda yaşadığım en zor şeydi. Onun kaybı hala çok taze. Aniden artan pervasızlığı şimdi daha mantıklı geliyor.

"Bana acıma. Ben hallediyorum." Sesi sert. Yüksek sesle söylemiyorum ama ona acıyorum. Acımamak zor. Sadece tavırlarından bile annesinin ölümünün onu çok etkilediği belli.

"Tamam," diye cevap veriyorum sonunda, başka ne diyeceğimi bilemeden. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum, ama onun artık bu konu hakkında konuşmak istemediği açık.

Sessizlik var, çok sessizlik. Onunla ilgili olarak asla söyleyeceğimi düşünmediğim bir şey. Gözlerim restoranda dolaşüyor, garsonun nerede olduğunu merak ediyorum. Yemek sipariş etmeden önce biraz zaman istediğimizi söylemiştim, ama şu anda yaşanan rahatsız edici gerginlikten bizi uzaklaştıracak hoş bir dikkat dağınıklığı olurdu.

Boğazını temizledi. "Beni bir planı görüşmek için bulmuş biri olarak, şu anda planlama konusunda gerçekten eksikliklerin var."

Aceleyle omurgamı düzeltip, yine yönetim kurulu üyelerinin olduğu sayfayı açtım. Bir an için manşetlerden bahsetmeyi erteleyeceğim. Sekiz ay önce bu kadar çok manşetin çıkmaya başlamasının nedenini artık bildiğim için, bu konuyu açmaktan rahatsızlık duyuyorum.

"Doğru. Yönetim kurulu üyelerine geri dönelim. Onlarla yaz aylarını nasıl geçireceğimiz konusunda stratejik davranmalıyız. Onları etkilemeye çalıştığını çok açık bir şekilde belli etmek istemezsin. Doğal görünmesi gerekir."

Ryker başını sallar. "Bariz davranma. Anladım. Başka ne var?" Gülümser ve bu beni koltuğumda rahatsız hissettirir. Gülümsemesinin gerçek mi yoksa zorla mı olduğunu anlayamıyorum.

"Şey..." Zaman kazanmak için boğazımı temizlerim. "İnsanlar neden bütün yaz seninle olduğumu merak edecekler, bu yüzden bir basın danışmanın olduğu çok belli olacak."

Ryker omuzlarını kayıtsızca kaldırır. "Ya da yaz boyunca bir halkla ilişkiler uzmanına ihtiyacım olmayacak. Sen burada olduğun için, şimdi sen söyleyince bir plan olduğu biraz bariz oluyor."

Ona gözlerimi devirdim. "Benden kurtulamazsın. Bunu lehimize kullanabiliriz. Yalan söyleyip, beni senin aradığını söyleriz. Yaz boyunca şirketi devralmaya hazırlanırken, herhangi bir şey olursa diye medya eğitimi almak istediğini söyleriz."

"Denemeye değerdi." Yönetim kurulu üyelerinin listesindeki ilk resmi işaret etti. "O zaman üyelerden bahsedelim. Bana Marty Schuler'dan bahset."

ON

CAMILLE

Titreyen telefonuma bakarken uzun bir nefes veriyorum. Arayan babam. Sabah seyahat ettikten ve günün geri kalanında Ryker ile uğraştıktan sonra, konuşmak istediğim son kişi o, ama yine de cevaplamak için ekranı kaydırıyorum.

"Alo," diyorum, yatağa yaslanarak. Saat akşam on, ama babamın işi hiç bitmez, bu yüzden gece geç saatte gelen aramaya şaşırmıyorum.

"Camille," diye başlıyor, sesinde hiç sıcaklık yok. Bana müşterilerine veya çalışanlarına hitap ettiği gibi hitap ediyor. Sanırım teknik olarak ben de onun çalışanlarından biriyim. Bu, biraz canımı yakmadığı anlamına gelmiyor. "İlk günün nasıl geçti?" diye soruyor.

Onun sorusunu düşünürken dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum. Buradaki ilk günün planlandığı gibi gitmediğini bilmesine gerek yok. Ryker'in benimle plan yapmak konusunda o kadar heyecanlı olmayacağını bilmeliydim, ama sonunda her şey yolunda gitti. Onu kulüpte bulmak zorunda kalsam da, sonraki adımlarımız konusunda iyi hissediyorum.

"İlk gün iyi geçti," diye cevap veriyorum. Bu tam olarak bir yalan değil. Kesinlikle daha kötü de olabilirdi. Ryker kendini tamamen rezil etmedi

kendini utandırmadı ya da sırları tekrar ifşa etmedi, yani kazanç kazançtır.

"Bence tüm bu olay boşuna olacak," diye mırıldanıyor. Bunu o kadar rahat söylüyor ki, beni şaşırtıyor.

"Ne?" diye soruyorum, daha dik oturarak.

"Bu çocuk olgunlaşmamış. Kimse onu ciddiye almaz. Bu yaz elinden geleni yap ve onun tam bir felakete dönüşmesini engelle, biz de bize ödedikleri parayı cebe indirelim."

Onun sözlerini anlamaya çalışırken ağzım açık kalıyor. Ryker'a pek güvenmediğini tahmin ediyordum, ama bu daha da ötesinde. Ryker'ın umutsuz vaka olduğunu düşünüyor, ama yine de ödemeyi almak istiyor.

"Bence yönetim kurulunu etkilemek için yeterli kapasitesi var. Zaman alacak, ama başarabileceğimizi biliyorum..."

"Benimle konuşuyorsun, Camille. Saçmalamana gerek yok. Kendi babası bile onun şirketi devralabileceğine inanmıyor. Başka bir şeye inanırsan, kendini başarısızlığa mahkum edersin."

Onun sözleri üzerine ağzım kapandı. Babamın böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Ryker'dan çok daha büyük skandallara karışmış müşteriler aldık. Onları beladan kurtarmanın, kariyerlerini düzeltmenin bir yolunu bulduk. İtibarları lekelenmiş insanları tertemiz hale getirdik. Babamın Ryker'a neden güvenmediğini anlamıyorum.

Babamla ne konuşacağımı düşünürken sessiz kalıyorum. Ryker ve babasıyla yaptığımız görüşmede, babası oğluna inandığını gösteriyordu. Evet, Ryker'dan bıkmış ve çaresiz kaldığı belliydi, ama ondan vazgeçmiş gibi görünmüyordu.

Cevap vermediğim için bana "Camille" diye bağırdı.

Ryker Davenport'u kendi babama savunmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama şu anda bunu yapma ihtiyacı duyuyorum. Yenilmiş Ryker'ın gözlerind

neden

son zamanlarda işler daha da kötüye gitmişti. Annesini kaybetmişti ve bu yüzden onun için üzülmeden edemiyordum.

"Elimden geleni yapacağım," diyorum ona, başka ne diyeceğimi bilemeden. Ryker çok sinir bozucu ve benimle de pek iyi bir geçmişi yok, ama bence iyi bir adam. Çok şey yaşadı ve bazı kötü kararlar verdi. Bu, ailesinin şirketini devralıp yönetmesi için onu göz ardı etmek gerektiği anlamına gelmez.

"Yakında tekrar konuşuruz." Babam başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Telefonumun siyah ekranına ne kadar süre baktığımı bilmiyorum. Bir dakika olabilir, on dakika olabilir. Onunla yaptığım telefon görüşmesini zihnimde ne kadar uzun süre analiz edersem, onun beni şirkette ortak yapma niyetinde olmayabileceğini o kadar çok anlıyorum. En azından şimdilik.

Bana imkansız olduğunu düşündüğü bir görev verdi. Davenport Media yönetim kurulunu Ryker'ın lehine çevirebilirim beni şirketin ortağı yapacağını söylediğinde göğsüm gururla dolmuştu. İlk kez babamın bana inandığını, benim değerli olduğumu hissettim.

Meğer kolay para kazanmak istediği için evet demiş. Ryker yaz sonunda kabul edilse de edilmesede paramızı alacağız.

Gözlerimi kapatıyorum ve tüm vücudumu ürkütücü bir şekilde hareketsiz hale getiriyorum. Vücudumu sakinleştirmek için öğrendiğim tüm teknikleri hatırlıyorum. Diyaframımı kullanmaya odaklanıyorum, burnumdan hava çekiyorum. Bir an nefesimi tutuyorum, havanın ciğerlerimi genişletmesine izin veriyorum ve sonra nefesimi ağızımdan yavaşça veriyorum.

Bu adımları birkaç kez tekrarlar, duvarlar etrafımı sıkıştırmaya başlar gibi hissettiğimde sakin kalmak için elimden geleni yaparım.

Umutum vardı.

Babamın bana inandığını umuyordum.

Hayatımda ilk kez onu gerçekten etkileyebileceğimi umuyordum.

Ona kendimi kanıtlamaya çok yakındım. En azından öyle sanıyordum.

Bu gerçeği kabullenmek için kendime biraz zaman tanıyorum. Babamın benim bunu yapabileceğime inanmadığını kabullenirken derin nefesler almaya devam ediyorum. O benim ortak olmamı istemiyor. Eğer ortak olursam, bana eşit muamele etmek zorunda kalacak ve bunun onun asla yapmak istemediğı bir şey olduğunu anlıyorum.

Ryker'ın yönetim kurulunun onayını alabileceğine inanmıyorsa, ne kadar yanıldığını görecektir.

Ryker, Davenport Media yönetim kurulunun onayını alacak, bu benim son işim olsa bile. Bu şirkette ortak olacağım ve babamın bunu engellemek için yapabileceğı hiçbir şey yok.

Ona kendimi kanıtlayacağım.

Yatağımdan kayarak kalkıp, şifonyerin üstünden dizüstü bilgisayarımı ve planlarımı içeren klasörümü alıyorum. Ryker ile akşam yemeğinde yaptığımız görüşmeden sonra kendime oldukça güveniyordum, ama hala yapılacak çok iş var.

Sonunda geceyi bitirip yatmaya karar verdiğimde ay gökyüzünde yüksekteydi ve ben de uyumaya çalışmak için yatağıma giriyorum.

Yarın, Ryker'ın ikimizin de çaresizce ihtiyaç duyduğu yönetim kurulu onayı almak için asıl iş başlıyor. Bir planım var ve bu yaz başarabileceklerimize güveniyorum.

Tek sorunum, bunların çoğunun Ryker Davenport'a bağlı olması. O, tahammül edemediğim tek adam, ama aynı zamanda babama bir kez ve sonsuza kadar onunla eşit olduğumu kanıtlamamın önündeki tek engel.

ON BİR

RYKER

"NEREYE gittiğini sanıyorsun?" Camille mutfaktan seslendi, sesinde hiç mizah yoktu.

Kapının eşiğinde donakalırım. Onun farkına varmadan evden gizlice çıkmaya çok yaklaştım. Supersonik bir işitme duyusu olmalı, çünkü evden çıkmaya çalıştığımda evin yan kapısına gelmişim, ki bu onun odasından duyamayacağı veya göremeyeceği bir yerdi.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, alnımı kapıya dayayarak. Hamptons'a geleli bir haftadan biraz fazla oldu ve sıkıntıdan patlıyorum.

Sert ahşap zeminde topukların tanıdık sesi, Camille'in bana doğru geldiğini gösteriyor.

"Merhaba," diyor, sesi arkamdan geliyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, yüzümü kapıya dayayarak, çünkü onunla bu evde bir gün daha kalmaya dayanamıyorum. Bir ömür boyu yetecek kadar plan yaptım. Bir ömür boyu yetecek kadar tartıştım da. Normalde başkalarıyla tartışan biri değilim. Oldukça uyumlu biriyimdir. Ama lanet olsun, Camille'de bir şey var ki, her adımında onunla tartışmak istiyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor. Ona bakmam bile gerekmiyor, muhtemelen kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana karşı her zaman yaptığı gibi, ve sanki sadece benim için sakladığı o somurtkan ifadeyle durduğunu biliyorum.

Arkamı ona çevirip sırtımı kapıya dayadım ve onu tam da beklediğim pozisyonda buldum. "Sıkıldım. Bu evden çıkmam lazım."

Kaşlarını çatıyor, alnında iki kırışıklık oluşuyor ve bu çok sinir bozucu bir şekilde sevimli. Belki de bir haftadır onunla birlikte olduğum için böyle düşünüyorum. "Dün evden çıktık. Akşam yemeği, hatırladın mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ve çok sıkıcıydı, Camille. Hatta birkaç kez esnediğini bile gördüm. Tek yaptığımız, bir grup zengin adamın sahip oldukları paradan bahsetmelerini dinlemektir."

"Şu anda o zengin adamları etkilemeye çalışıyoruz. Akşam yemeği gerekiyordu."

Başımı sallıyorum. Dün akşamki yemeğe gitmekten ne kadar nefret etsem de, neden orada olmam gerektiğini anlıyorum. Yaz tam gaz devam ederken, herkes Hamptons'ta. Geçen hafta Pembroke'da boş olan koridorlar şimdi doludur. Dün gece sezonun başlangıcını kutlamak için kulüpte bir akşam yemeğine katıldık. Yemeğin neden gerekli olduğunu tamamen anlasam da, bu sıkılmadığım anlamına gelmiyor.

"Dün gece bana söylediğin şeyi yaptım. Bazı yönetim kurulu üyeleriyle iş konuşup, en iyi davranışımı sergiledim." Hafifçe inleyip kapıdan uzaklaştım. Birkaç adım attıktan sonra tam onun önünde durdum. "Bugün eğlenmeme izin ver."

"Senin eğlencen başını belaya sokuyor." Ayaklarını değiştiriyor. Vücudunun hareketi dikkatimi çekiyor. Gözlerimi ondan ayırıp giydiği kıyafete hızlıca bakıyorum. Gördüğüm şeyden etkilenmeyi beklemediğim için yutkunuyorum.

Baştan aşağı siyah giyinmiş. Gömleği vücuduna yapışmış ve kumaşın altında tam olarak ne sakladığını zihnimden silmeye çalışırken bir anlığına gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Bu lanet evden çıkmam lazım. Camille Vaughn dışında başka insanlar görmem lazım. Belki o zaman giysilerinin altında nasıl göründüğünü düşünmem.

"Yaz olduğunu ve Hamptons'ta olduğunu biliyorsun. Bütün bu siyah giysiler gerekli mi?"

"  zg  n  m. Kıyafetim hakkında senin fikrini sorduğumu tam olarak hatırlamıyorum."

Dudaklarım hafifçe kıvrılır ve alaycı bir gülümseme belirir. "Eminim *her zaman* benim fikrimi istiyorsundur."

Yüzü buruşurken, yüksek sesle alaycı bir kahkaha attı. "Sen, bu dünyada fikrini almak istediğim son kişisin."

Gülümsemem daha da genişledi. Onu kızdırmanın hoş bir şey olmadığını biliyorum, ama ona gelince kendimi tutamıyorum. Benim basın danışmanım olması ve bütün yaz boyunca bana bakmak zorunda kalması, bir de aramızda olanların hatırlanacak bir şey olmadığını ısrarla söylemesi beni   z  yor. Onu kızdırmak, intikam almak için oldukça masum bir yol. Ayrıca, onu yeterince kızdırırsam, belki yaz boyunca beni rahat bırakır.

Aklımda bir fikir oluşurken başımı yana eğiyorum. Onu ortadan kaldırmak ve onun yardımı olmadan yönetim kurulunu etkilemek istiyorsam, belki bunu başarabilirim. Kamuoyunda en iyi davranışlarımı sergileyeceğim, ama özel hayatımızda onu sinir bozacak kadar rahatsız edeceğim, ta ki Manhattan'a geri dönene kadar.

"Neden   yle gülümsüyorsun? Kırılman gerekmez mi?" Camille, koyu renk kaşlarını çatarak sorar.

"  nemli değil," diyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıp bir an geriniyorum. Ses tonumu olabildiğince rahat tutmaya çalışıyorum, onu rahatsız edip sonunda beni rahat bırakması için yapabileceğim tüm yolları düşündüğümü bilmesini istemiyorum.

Gözlerinin bir anlığına pazılarıma kaymasını kaçırmadım. Bakışları vücudumda gezindi ve diğer kolumu da inceledi.

Onun bana karşı bariz hoşnutsuzluğuna rağmen, yılbaşı gecesi ikimizin de hissettiği çekicilik kıvılcımının sadece benim kafamda olmadığını bilmek beni gülümsetiyor.

"Ben gidiyorum," diyerek sessizliği bozuyorum. "Arkadaşlarım geliyor ve onları görmek istiyorum. Pembroke'a gidiyorum ve sen beni durduramazsın."

"Bu planımıza nasıl yardımcı olacak?" diye soruyor, topukları yere vurarak bana ve kapıya yaklaşıyor. Sopalarım ve yedek giysilerim zaten kulüpte, bu yüzden birkaç gün önce Camille'in yönetim kurulu üyelerinden biriyle golf oynamama izin verdikten sonra burada bıraktığım en sevdiğim şapkamdan başka bir şey almam gerekmiyor. Gizlice çıkmaya o kadar odaklanmıştım ki, neredeyse unuttuyordum.

"Bu planımıza yardımcı oluyor çünkü..." Durup kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Kapıyı kapatmadan önce, onun beni takip etmesi için yeterince uzun süre elimi kapıda tuttum.

"Neden?" diye soruyor arkamdan sinir bozucu bir şekilde.

"Çünkü dışarı çıkmam lazım, Camille. İster inan ister inanma, seninle tek başına bir evde kilitli kalmak beni delirtiyor. Tek yaptığımız planlar hakkında konuşmak, planları uygulamak... Her zaman lanet olası planlar."

Topuklarının garaj yolunda çıkardığı ses kesildi.

Yürümeye devam edip bunu ondan kurtulmak için bir fırsat olarak kullanmam gerektiğini bilerek iç çekiyorum. Ama yapmıyorum. Bunun yerine, dönüp onun evin önünde durduğunu ve bana doğru sert bir ifadeyle baktığını görüyorum.

"Planlar iyidir. Planları severim."

Gülüyorum. "Oh, bunun farkındayım. Söylesene, gününün her saniyesini planlıyor musun? Yoksa sadece benim planlarımı yapmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Seninle ilgili hiçbir şeyden zevk almıyorum, çok teşekkürler."

Ben sırtıma gülümserim gülümser siki
eğ başımı eğ tarafına yana "Gerçekten mi?
Dilimle yaptığım şeyi sevdiğini hatırlıyorum."

Camille'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanakları daha önce hiç
görmediğim bir pembeye büründü.

Siktir.

Bu çok eğlenceli olacak.

"Ryker," diye azarladı, sesi biraz nefes nefeseydi. "İkinci
kuralı çiğniyorsun."

"Başka ne bekliyordun?" diye sorarım, arkasını dönüp yaz
için arabama doğru yönelirim. Ona bir saniye daha bakmam
gerekmiyor. Yanaklarının aldığı renk tonu biraz fazla
mükemmel ve biraz fazla dikkat dağıtıcı, ona daha fazla
bakamıyorum.

"Bugün için planının ne olduğunu bana söylemeni
bekliyorum. Yönetim kurulu üyesiyle golf mu oynayacaksın? Golf
mağazasındaki Ian ile konuşabilirim. O beni sever ve bugün
üyelerinden herhangi birinin golf oynayacağı zamanı bana
söyler."

Ian hakkındaki yorumuna kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum.
Şimdi o bahsedince hatırladım, geçen hafta iki kez birlikte oraya
gittiğimizde Ian ona çok ilgi göstermişti. "Hayır Camille, Ian'la
konuşmanı istemiyorum." Adını neredeyse tükürürcesine
söylediğimi fark etmiyorum. "Bugün arkadaşlarımı görmek
istiyorum. Yönetim kurulunda olmayan ama çok saygı
duyduğum adamları."

Camille, SUV'unun kapısını açıp sürücü koltuğuna otururken
arkamdan geliyor. Kapının içine girerek kapıyı kapatmamı
engelliyor. "Arkadaşların senin için ne yapacak?"

Gülerek, ellerimi direksiyona koyup ona inanamayan bir
şekilde başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, arkadaşlarım mı?
Bilirsin, birlikte vakit geçirmekten hoşlandığın, değer verdiğin ve
seni daha iyi yapan insanlar. Onlara arkadaş denir. Hiç duymadın
mı, yoksa o mükemmel, ışıltılı kişiliğinle hiç arkadaşın olmadı
mı?"

Dolgun dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Tabii ki
arkadaşlarım var," der tıslar. sözleri der aceleyle
ve

savunmacı bir tavrıyla, sözlerinin ne kadar doğru olduğunu merak etmeme neden oluyor. Elbette arkadaşları vardır, değil mi?

Elimle kovma hareketi yapıyorum. "Harika. Git onları ara, sohbet et ve beni rahat bırak."

Onun vücudunu geçip kapının kolunu tuttum, ama çektiğimde o kıpırdamadı.

Göğsümün derinliklerinden sinir bozucu bir homurtu geliyor. "Çekil."

Camille başını sallar ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Tanrım, bu kadın çok asi ve inatçı. "Kulübe gidiyorsan, ben de seninle geliyorum."

Hayal kırıklığıyla başımı geriye atıyorum. Yüksek sesle inleyerek başımı koltuğun başlığına vuruyorum. "Her saniyeyi benimle geçirmek zorunda değilsin. En iyi davranışımı sergileyeceğime söz veriyorum. Gelmen gerekmiyor."

"Geliyorum," diyor, tartışmaya yer bırakmadan. "Şimdi içeri girip çantamı almam lazım. Bensiz gidersen, bugün kulüpte hayatını cehenneme çevireceğimi bil."

Kapıdan bir adım uzaklaştığını izliyorum. Bir yanımda, o içeri koşarken ben buradan hızla uzaklaşırsam ne olacağını merak ediyor. Ne yazık ki, bunun sonuçlarının buna değip değmeyeceğini bilmiyorum.

"Git," diyorum, ona olan kızgınlığımı saklamaya çalışmadan. "Bir dakikan var. O zamana kadar dönmezsen, ben giderim."

Tartışmaya girmeyerek beni etkiliyor. Ya da belki de içeri girerken topuklu ayakkabılarla ne kadar hızlı koştuğuna hayran kaldım. Gözlerimi kıvrımlı kalçalarından ve siyah eteğinin kalçalarına mükemmel bir şekilde oturmasından ayırmam gerekiyor. Bunun yerine, gözlerimi SUV'nin ön panelindeki saate dikiyorum. Söylediğimde ciddiydim. Sadece bir dakikası var.

Saat bir dakika ilerlediğinde, arabayı çalıştırıyorum. Tam o anda, yan kapının çarpma sesi beni yukarı bakmaya zorluyor ve Camille'in bana doğru koştuğunu görüyorum. Yolcu kapısını açıyor ve koltuğa kayıyor

koltuğa kayıyor. Çantasını dikkatlice kucağına koyuyor ve bana bakıyor.

"Artık gidebilirsin." Ses tonu, sanki geciktiren benmişim gibi geliyor, ama durum hiç de öyle değil.

Gözlerimi devirdim. Alaycı bir cevap vermek yerine, en azından bir süreliğine çenemi kapalı tuttum.

Arabayla yola çıkalı bir dakika olmuştu ki, dudaklarımı bir saniye daha kapalı tutamadım. Yola odaklanmadan önce ona bir bakış attım. "Bilgin olsun, hayatımı cehenneme çevirmeye başladın bile."

Yoldan gözlerimi ayırıp, bana attığı mide bulandırıcı tatlı gülümsemeyi görmek için yeterince uzun süre bakıyorum. Gülümseme gözlerine hiç ulaşmıyor.

"Bu his karşılıklı."

ON İKİ

CAMILLE

"EĞLENİYOR MUSUN?" Jude Kensington'ın sesi, telefonumda okuduğum makaleden dikkatimi dağıtır.

Başımı kaldırıp, yanımdaki boş golf arabası koltuğuna oturduğunu görüyorum. Geniş bir gülümsemeye, cevap vermemi beklerken kaşlarını kaldırıyor.

Omuzlarımı kaldırıyorum ve telefonumu tutan elimi kucağıma bırakıyorum. "Golfün benim için eğlence olduğunu söyleyemem."

"Neden bir denemiyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım Ryker'ın iki arkadaşıyla sohbet ettiği yeşil çimlere kayıyor. "Golfu denemek mi?" diye soruyorum, Jude'a dönerek.

Gülümser ve başını sallar. "Evet. Yaz boyunca Ryker'a bakıcılık yapacaksan, eminim zamanının çoğunu golf sahasında geçireceksin. Golf oynamayı öğrenip hepimizi utandırabilirsin."

Onun sözlerine gülmeden edemiyorum. "Arada sırada golf oynadım. Çok kötü değilim ama zevk almıyorum. Ve bir golf maçında sizlerden herhangi birini yeneceğimi düşünecek kadar naif değilim. En az birinizin yatılı okulda golf takımında olduğunu iddia edebilirim. Hiçbiriniz olmasa bile,

golf sahalarında büyüdünüz. Kazanamayacağım ve kazanma şansım olmayan oyunları oynamayı sevmiyorum."

Jude bana kurt gibi sırtıyor. "Rekabetçi. Hoşuma gitti."

Gözlerimi deviriyorum. O bir çapkın, ama bu beni normalde olduğu kadar rahatsız etmiyor. Ona hiç ilgi duymuyorum, ama onda sevimli bir şeyler var. Öngörülebilir gelecekte bu adamlarla birlikte kalacaksam, onda bir müttefikim olması iyi olur.

"Evet. Ama bugün gruptaki kimseyle rekabet etmek istemiyorum. Kaybetmeyi sevmem."

"Şuradaki Preston Rhodes'un eskiden Manhattan Mambas'ın oyun kurucusu olduğunu biliyor muydun?"

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, gözlerim onun işaret ettiği yöne doğru kayıyor. "Ben bir halkla ilişkiler uzmanıyım, unuttun mu? Preston Rhodes'u tanıyorum. Son birkaç yıldır oldukça başarılı."

Jude başını sallar, dudaklarından gülümseme hiç eksik olmaz. Preston artık emekli olmuştur, ancak son yılında Super Bowl'u kazanmış ve ardından Emma Turner adında bir influencer ile ilişkisini kamuoyuna açıklamıştır. Bir süre boyunca, tipik medya sitelerinin hiçbirini açmadan onların fotoğraflarını her yerde görmek mümkündü.

"Preston da yatılı okulda golf takımındaydı. Archer Moore da öyle. Preston futbola odaklanmak için bıraktı, ama çoğu zaman kazanıyor."

Sahada bulunan küçük erkek grubuna bakıyorum. Ryker vuruşunu hazırlamakla meşgul, arkasında ise Preston, kulübün bir başka üyesi olan Archer Moore ile konuşuyor. Archer, benim hayal bile edemeyeceğim kadar zengin bir adam. Archer ve eşi Winnie ile birkaç kez tanıştım, ikisi de inanılmaz derecede nazik insanlar ama onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Mümkün olduğunca medyadan uzak durmayı tercih ediyorlar.

"Peki ya sen?" diye soruyorum, dikkatimi tekrar Jude'a vererek. "Golfte iyi misin?"

Bu soru yüzünü aydınlatıyor. "Fena değilim. Sana öğretmemi ister misin?"

Gözlerimi devirip tekrar telefonuma odaklanıyorum. "İyiym." Soluma doğru başımı sallıyorum. "Sıra sende, değil mi?"

Gülüyor. "Demek dikkat ediyorsun."

"Oynamak istememem, dikkatimi vermediğim anlamına gelmez." Ryker'ın Archer ile konuştuğu yeri işaret ediyorum. Wayfarer güneş gözlüğü taktığı için tam olarak emin olamıyorum, ama Jude ve bana baktığından eminim. "Onu yakından takip etmek benim işim, unuttun mu?"

Jude kıkırdayarak koltuğundan kalkıyor. "Oh, hatırlıyorum. Hatırlamasam bile, senin hakkında şikayetleri bunu unutmama izin vermezdi."

Cevap veremedem, Jude uzaklaşır. Atışını hazırlarken, omzunun üzerinden bana bakar ve gülümsemesi daha da genişler. "Nasıl yapıldığını izle, Camille."

Jude'a başımı sallamaya o kadar odaklanmışım ki, Ryker'ın aramızdaki mesafeyi kapattığını fark etmiyorum bile. Görüş alanıma girerek Jude'u görmemi engelliyor.

"Jude ile ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sorar.

Ona bakıp başımı yana eğiyorum. Güneş gözlüğünün camında yansıyan görüntüsüne bakıyorum. "Anlamadım?"

Başparmağını omzunun üzerinden geçirir. "Jude az önce buradaydı. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Neden önemli ki?"

Boğazını temizler ve elini ağzına götürür. "Önemli değil. Sadece ona söylememen gereken bir şey söylemediğinden emin olmak istedim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ciddi olamaz. "Bana golf oynamak isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim." Elimle kovucu bir hareket yapıyorum. "Şimdi beni rahat bırak ve golf oynamaya geri dön. Arkadaşlarını görmekte ısrarcıydın. Git onları gör."

"Bir dahaki sefere tek başıma golf oynayacağım. Beni sinirlendiriyorsun." Golf arabasının üst kısmına tutunup eğilerek, cevap vermemi bekliyor.

"Hayır, yapmayacaksın. Deneme bile. Hoşça kal."

Ryker gülümser ve golf arabasının koltuğuna oturur. Hiç uyarı yapmadan gaza basar ve ki vücudum geriye doğru savrulur.

Omuzlarım koltuğa çarptığında çığlık atmaktan kendimi alamıyorum.

"Ryker," diye azarladım, telefonum arabadan uçup gitmeden önce parmaklarımla sıkıca tuttum.

"Ne? Bir sonraki deliğe gitmemiz gerekiyor."

O önündeki yola bakarken, ben onun yüzünün yan tarafına dik dik bakıyorum. Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı silmek istiyorum. "Bana bir uyarıda bulunabilirdin."

"Ve senin öyle çığlık atmanı özlemek mi? Hayır, teşekkürler."

Hayatım pahasına kalçamın yanındaki tutamağı sıkıca tutuyorum. Bu sabah parkur çok kalabalık olduğu halde çok hızlı sürüyor. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, bazı saçlarım son deliği bitirmelerini beklerken sürdüğüm dudak parlatıcısına yapışıyor.

Sonunda Ryker, bir sonraki deliğin başlangıç noktasına yaklaşınca hızını kesiyor. Biraz rahatlayıp elimle tutunduğum tutamağı bırakıyorum ve ağzıma yapışan saçlarımı çıkarıyorum.

Tam gardımı indirdiğim anda, Ryker arabayı sağa doğru çekiyor ve vücudumu ona doğru fırlatıyor.

"Ne oluyor!" diye bağıriyorum, o golf arabasını tekrar düz bir şekilde sürerken yanağım onun omzuna baskı yapıyor.

O gülümser, tavrında pişmanlık belirtisi yoktur. "Bir an kontrolü kaybettim," diye açıklar, omzunun üzerinden bana bir bakış atarak.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, kendimi onun vücudundan iterek koltuğun izin verdiği kadar ondan uzaklaşıyorum.

O golf arabasını yolun kenarına sürerek park ederken telefonum titrer. Diğerlerinin yetişmesini beklerken ikimiz de bir süre sessizce otururuz.

TROY VAUGHN

Yeni bir gelişme
var mı?

CAMILLE

Her şey plana göre gidiyor.

"Telefonundaki babanın numarası gerçekten tam adı mı?" diye soruyor Ryker, sesi beklediğimden çok daha yakın.

Telefonumdan başımı kaldırıp ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Omzumun üzerinden bakma. Bu çok kaba."

Ryker kıpırdamıyor. Yüzünü benimkine çok yakın tutuyor ve dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. "Benden bahsediyorsun. Ne dediğini bilmem gerekir."

Alaycı bir şekilde gülerim ve telefonumu göğsüme yaklaştırırm. Onun gizli konuşmalarımı dinlemesine asla izin vermem.

"Bu işler öyle yürümüyor. Neden şu anda daha da sinir bozucu davranıyorsun?" Omzumun üzerinden arkamıza park etmiş diğer adamların golf arabalarını görüyorum. Dikkatimi tekrar Ryker'a veriyorum. "Ve sıranı kaçıracaksın."

"Baban hakkında ne söylüyorsun? Ona ne kadar çekici olduğumu mu anlatıyorsun? İnanılmaz derecede yakışıklı olduğumu mu? Oh..." Konuşmaya devam etmeden önce dilini çıkarıp dudaklarını ıslatınca yüzü tamamen aydınlanır. "Ona, yönetim kurulunun benim avucumun içini yiyip bitireceğini söyledin mi?"

Onun kendine güvenini takdir etmekle birlikte, yönetim kurulunun onun sözünü dinlemediğini bildiğim için kaşlarımı çattım. Bu sabah Ryker'ı erkekler soyunma odasının dışında beklerken, yönetim kurulu üyelerinden ikisinin onun hakkında konuştuklarını duydum.

Sadece bazı parçaları duyabildim, ama Ryker'ın babasını tartışıyorlardı ve Ryker'ın şirketi devralma yeteneğine inanıp inanmadığını merak ediyorlardı. Şu anda durum pek iyi görünmüyor, ama bu durumu tersine çeviremeyeceğimiz anlamına gelmez.

"Camille." Ryker'ın sesi beni düşüncelerimden kopardı.

Dik oturdum ve ona odaklandım. "Ne?"

"Babanla benim hakkımda ne konuştun? Ve neden onun iletişim kurma şekli bu kadar profesyonel?"

Sorusunun ikinci kısmını tamamen görmezden gelmeye karar verdim. Babamın telefonumda nasıl etiketlendiği onu ilgilendirmez. Bir an için seçeneklerimi değerlendirdim. Ryker'a yalan söyleyebilirdim ya da ona gerçeği söyleyebilirdim. Belki dürüst olursam, bu yazını ciddiye alması için ona gereken tekmeyi atmış olurum. İçten içe, onun bunu istediğine inanıyorum. Sadece annesiyle olan her şey son zamanlarda onun muhakemesini bulanıklaştırdı.

"Babam senin umutsuz vaka olduğunu düşünüyor. Ailenle çalışmanın sadece para kazanmak için bir yol olacağını düşünüyor. Sana inanmıyor ve bana da inanmıyor."

Ryker'ın yüzü düşer. Normalde, dudaklarında hafif bir gülümseme ve gözlerinde, dünyayı eğlenceli buluyormuş gibi gösteren bir ışıltı vardır. Şu anda ikisi de yoktur. "Ne?" diye sorar, sesi normalden daha sessizdir.

Yutkunur ve bir anlığına cevap vermekten alıkoyar beni. Tombul adem elmasının boğazında yukarı aşağı hareket ettiğini izlerim.

"Duydun beni," diye sonunda söylüyorum, gözlerine bir kez daha bakarak. Ryker'ın bu hali, yani savunmasız hali hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Sanırım sinir bozucu halini tercih ederim. En azından o zaman ne bekleyeceğimi bilirim. "Babam, yönetim kurulunun onayını alabileceğini düşünmüyor. Bu yüzden, onun yanıldığını kanıtlayacağız."

O arkasına yaslanıp gözlerini dümdüz ileriye odaklıyor. Ben de onun bakışlarını takip ederek golf sahasının manzarasını içime çekiyorum. Yeşil alan doğrudan plaja ve okyanusa uzanıyor. Manzara muhteşem ve o arkadaşlarıyla golf oynarken ben de bu manzaradan şikayet edemem.

"Belki de ben umutsuz *biriyim*," diye mırıldanır Ryker, gözleri hâlâ ileriye bakarken.

Düşünmeden tepki veriyorum. Elimi uzatıp kafasının arkasına hafifçe vuruyorum. "Hayır," diye azarlıyorum. "Öyle düşünme

. Sen umutsuz değilsin. Bunu başaracağız, Ryker."

Başının arkasını ovuşturur, gözleri benimkilere bakarken genişler. "Bana vurdun mu?"

Gözlerimi devirdim. "*Lütfen*. Hafif bir dokunuştı. Bir şey olmaz. Şimdi, senin kocaman bir egon ve sinir bozucu bir özgüvenin var. O Ryker'ı geri getir ve babamın yanıldığını kanıtlayalım. Yönetim kurulunu etkileyecek yeteneğin olduğunu biliyorum. Zaten yapabileceğini söyledin. Hadi yapalım."

Ryker sırtıyor. "Bu, bana inandığını mı söylüyorsun?"

Dudaklarımı sıkıştırırım. "Övgü bekleme. Hâlâ beni çok sinirlendiriyorsun ve keşke bu yaz başka biriyle takılsaydım diyorum."

Ryker'ın gülümsemesi genişler.

"Ama?" "Ama olduğunu nereden biliyorsun?"

Omzunu soğukkanlılıkla kaldırır, arkadaşlarından birinin adını seslendiğini umursamıyor gibi görünür. "Çünkü olduğunu biliyorum. Başka ne diyecektin ki?"

Sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Ama bence yönetim kurulunu etkileyebilirsin. Ve bunu kabul etmekten nefret etsem de, sana ihtiyacım var. Onların onayı olmadan asla ortak olamam. Babamın yanıldığını kanıtlamaya hazırım. O yüzden kendini topla ve beni dinlemeye başla, böylece *herkesi* yanıldıklarını kanıtlayabiliriz."

Ryker birkaç saniye boyunca bana bakarak hiçbir şey söylemedi. Gülümsemesi hiç bozulmadı ve yüzüne yerleşen kendinden şüphe duyma hali, geldiği kadar çabuk kayboldu. "Peki. Ama yine de yetki sende değil. Planı birlikte yapacağız. Ve seni terk edebileceğim anı iple çekiyorum."

Gülüyorum ve tekrar telefonuma odaklanıyorum. "İkimiz de."

ON ÜÇ

RYKER

YOĞUN BİR ÇARPMA sesi beni rüyamdan uyandırır. Bir an önce, yumuşak dudaklar ve sessiz inlemelerle dolu bir rüyada derin uykudayım, bir an sonra ise metal bir şeye çarpan bir ses beni uykumdan uyandırır.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum, zihnim tamamen uyanmaya ve bu korkunç sesin ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Kalk," diye tanıdık bir ses yatağımın ucundan seslenir.

Gözlerimi açmadan önce avuç içlerimle gözlerimi ovuşturuyorum. Gözlerimi açtığımda, Camille'in bir tencere ve tahta kaşıkla yatağın ucunda durduğunu ve bana kendini beğenmiş bir bakış attığını görüyorum. Hamptons'a geleli neredeyse iki hafta oldu ve o hiç bir kez bile odama böyle dalmamıştı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırarak yataktan kalkarım.

"Alarmını sürekli erteliyordun, ama bir saat sonra Pembroke'da olman gerekiyordu. Seni uyandırmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu." Masumca omuz silkiyor ve elindeki tahta kaşığı yanına bırakıyor.

Onun masum olan hiçbir yanı yok. Beni mümkün olan en gürültülü ve ani şekilde uyandırarak ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Zaten uyanmak üzereydin," diye tartıştım, boğazımı temizleyerek sesimdeki uykulu havayı gidermeye çalıştım.

Camille beni görmezden gelir. Bunun yerine, büyük yatak odası pencerelerine doğru yürür ve perdeleri açar. Hızlı bir hareketle, karartma perdeleri yana çekilir ve sabahın erken saatlerindeki güneş tüm odayı parlak ışıkla doldurur.

Gözlerimi kapatıp yastığa gömüldüm. "Camille!" diye bağırdım. "Beni kör etmeden önce uyanmam için bana biraz zaman ver."

"Gözlerini kör etmek mi? *Cidden* mi? Bu biraz abartılı değil mi sence?"

Onaylamayan bir homurtu çıkardım. "Odama girmemelisin."

Tencereyi ve kaşığı komodinin üzerine koyduktan sonra komodine yaslandı. Parmaklarımın arasından onu izledim, henüz parlak odaya tam olarak alışmaya hazır değildim. "Beni burada istemiyorsan, kapını kilitlemeliydin."

Hoşnutsuz bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Ciddi misin? Kapımı kilitlemedim diye, güneş doğmadan odama dalma hakkın yok."

"Güneş doğdu. Alarmin ilk çaldığında uyanmış olsaydın, buraya girmeme gerek kalmazdı. *Cidden* Ryker, sen ergen misin? Otuz yaşındaki bir adam *yedi* alarmı da duymadan uyuyabilir mi?"

Sonunda ellerimi yüzümden çekip ona gerçekten bakıyorum. Hala aynı yerde duruyor, kalçasını şifonyerin köşesine dayamış, ağırlığının bir kısmını ona vermiş. Bugün açık mavi bir sundress giymiş ve gözlerim bir anlığına onun üzerinde dolaşmaya başlıyor,

elbisesi eteğinin kenarı bronz teninde dans eden uyluk kısmına kayıyor.

"Yedi alarm değildi," diye mırıldanıyorum ve vücudumu oturur pozisyona getiriyorum. Sırtımı yatağın başlığına dayayıp, rahat olana kadar kendimi ayarlıyorum.

"Yedi alarmdı. Saydım."

Çenemi sıkıyorum. Tabii ki saymıştır.

"Tamam, uyandım. Artık beni rahat bırakabilirsin."

Camille dilini şaklattı. "Bırakabilir miyim? Alarmınla uyanacağına güvenmişim, ama işte buradayız..."

"Kalkacaktım. Hazırlanmak için hala bolca vaktim var. Ama sen gitmeden başlayamam."

"Neden?" Camille hemen sorar, yüzü şaşkınlıkla buruşur.

Gülümsemeden edemiyorum, bakışlarım kucağıma kayıyor. "Giysilerimle uyumayı sevmiyorum. Bunu hatırlayacağını sanmıştım."

Camille'in gözleri büyüdü ve ne kadar nefret ettiğinden emin olmama rağmen, yanaklarının pembeye dönmeye başlaması hoşuma gitti.

"Ryker." Adımı söyleme şekli, başımın belada olduğunu anlamamı sağladı. Adımı adeta tükürdü ve gözleri hemen tavana kaydı, vücuduma bakmaktan kaçındı.

"Ne? Odamda olan sensin. İçeri gireceğini bilseydim, giyinirdim."

"Aman Tanrım," diye mırıldanır, elleri gözlerine vurmak için yükselir. "Bu arada, ikinci kuralı çiğnedin!" "Davet edilmeden odama girerek

Bu bir mahremiyet ihlalidir."

Kapıya doğru bir adım atmaya çalışır, ama hala şifonyere çok yakındır. Kalçası köşeyi çarpar ve ağzından çıkan ses, az önce rüyamda gördüğüm inlemelere biraz fazla benziyor.

Onun çıkardığı sesi görmezden gelmeye çalışırken tüm vücudum gerildi. Sabah vaktiydi ve vücudumun tepkisi ona yanlış bir fikir verebilirdi.

"Gidiyorum," diyor, parmaklarının arasından bakarak komodine tekrar çarpmayacağından emin olmaya çalışıyor.

Çarşafın belimde kaldığından emin olurken gülümsüyorum. Boxer şortumla uyudum, ama onun bunu bilmesine gerek yok. Birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları muhtemelen benimki gibi onun zihnini de dolduruyordur, bu yüzden onun kıvranışını izlemek oldukça eğlenceli.

"Çok uzun sürdü," diye alay ediyorum. Elleri bir anlığına yüzünden düşüp bana kötü bir bakış attığında gülmekten kendimi alamıyorum.

Kapının eşiğinde durur, sırtı bana dönük, bakışlarını güvenli bir şekilde önüne sabitler. "Yirmi dakikan var, Ryker. O zaman mutfakta buluşalım."

"Yirmi dakika mı? Pembroke'a bir saat sonra 'da olmamız gerekmiyor ki."

Onaylamadığını belirten bir inilti çıkarır. "Bunu konuştuk. Erken gitmeliyiz. Bu, işleri ciddiye aldığını gösterir."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Camille her şeye erken gelir. Arkadaşlarımla yapılan sıradan bir buluşma olsa bile, erken gelmemiz konusunda ısrarcıdır.

"Camille, benim bunu ciddiye aldığımı biliyorlar. Son zamanlarda tek yaptığım şey ciddi olmak. Sadece bir içki içerek golf oynamak. Sıkıcı tartışmalarla geçen, puro salonunda geç saatlere kadar süren geceler."

Bir an sessiz kalıyor, ama onunla bir haftadan fazla zaman geçirdikten sonra, söylemek istediği bir şey olduğunu biliyorum.

"Ne?" diye soruyorum iç çekerek.

"Hiçbir şey," diye hemen cevaplar. Kelime çok hızlı çıkar. Artık onun bir şey sakladığını biliyorum.

Şakaklarımı ovuşturuyorum, Camille'in uyandırma çağrısı sayesinde çok ihtiyacım olan bir fincan kahveyi şimdiden iple çekiyorum. "Ne zamandan beri düşüncelerini kendine saklıyorsun? Çıkar ağzındaki baklayı."

Camille topukları üzerinde dönerek, vücudu bana dönük bir şekilde bana sert bir bakış atıyor. Onun için şunu söylemeliyim ki, öfkeli bakışını yüzüme sabitliyor ve daha aşağıya kaydırmıyor. "Güven bana, Ryker. Seninle ilgili düşüncelerimin çoğunu kendime saklıyorum. Hassas duygularını incitmeye çalışmıyorum."

Çenem açılır. Hassas duygular mı? Ne diyorsun sen?

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşılık veriyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Biraz hassassın ve yapıcı eleştirileri sevmiyorsun."

"Eleştiriye gayet iyi kabul ederim," diye tartıştım. Kafasını yana eğdi. "Öyle mi?"

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Sorusunun sonundaki hafifçe yükselen ses tonu, başka fikirleri olduğunu gösteriyor. "Tabii ki kabul ediyorum."

Camille elbisesinin eteğinden görünmez bir tüy parçası koparıyor. "Mmm. Dün akşamki yemeği hatırlıyor musun?"

Ben alaycı bir şekilde başımı geriye atarak hayal kırıklığını gösteririm. "O sayılmaz."

Koyu renkli kaşlarından biri kalkar. "Tabii ki sayılır."

Kafamı sallarım. "Bana küçük konuşmalarda iyi olmadığımı söylüyordun, alınma ama sen de pek konuşkan biri sayılmazsın. Eleştiriye kaldıramadığımdan değil. Sadece, rahat bir sohbetin nasıl yapılacağı konusunda, senin gibi birinden ders almam gerektiğini düşünmüyorum."

"*Benden mi?* Bu ne demek oluyor?"

Gülüyorum. "Hadi ama Camille. Sen de en dost canlısı insan olmadığını biliyorsun. Sohbet etmek pek senin işin değil."

O, ellerini beline koyarak homurdanır. "Zaman geçiyor, Ryker." Konuyu kaçırmasına gülümsemeden edemiyorum. Kişiliği biraz... huysuz. Bunun farkında olması gerektiğini biliyorum. Samimi biri olarak bilinmek istediğini sanmıyorum. Tahminimce, insanların onu rahat bırakmasını istiyor.

"Hoşça kal, Camille," diyorum ve elimi sallayarak onu uğurluyorum.

O kapıyı kapattığı anda, yorganı başımın üzerine çekip, kalkmadan önce beş dakika daha yatakta kalmaya karar veriyorum. Yirmi dakika içinde tamamen hazır olmam için hiçbir neden yok. Pembroke'da her yıl düzenlenen resmi bir brunch var. Bu, yaz sezonunun başlangıcını kutlamak için düzenlenen bir başka kutlama. Neredeyse herkes katılıyor. Davenport Media üyeleriyle rahatça sohbet etmek için mükemmel bir fırsat. Bana sorarsanız, geçen hafta onları kazanmak konusunda işler yolunda gidiyordu, ama Camille farklı düşünüyor gibi görünüyor.

Bunu ona sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Onun küçük konuşma becerilerinin eksikliği ve benim eleştiriye kaldıramayacağıma dair inancı hakkında konuşurken kendimi kaybettim.

Bir iç çekerek gözlerimi kapatıp başımı yorganın altına sokuyorum. Gözlerim kapalıyken, rüyamdaki anılar bir anda geri geliyor.

Camille'i, birlikte geçirdiğimiz geceyi rüyamda görmüştüm. Hamptons'a geldiğimizden beri her gece aynı rüyayı görüyorum.

Onun burada olması ve sürekli düşüncelerimi işgal etmesi hoşuma gitmiyor. Beni sinirlendiriyor ve sinirime dokunuyor, ki bunu çok az kişi yapabilir.

Yine de onu rüyamda görmeyi engelleyemiyorum. Bu büyük bir sorun. Nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorun, çünkü ne kadar istesem de, onu yakın zamanda kafamdan atabileceğimi sanmıyorum.

Yakın zamanda kurtulabileceğimi sanmadığım başka bir şey daha var.

Halkla ilişkiler uzmanımla ilgili gördüğüm müstehcen rüyalar.

ON DÖRT

CAMILLE

"BU SABAH SİZİ GÖRMEK NE GÜZEL," diye mırıldanarak Jude önümde durdu.

"Beni görmeyeceğinizi mi sandınız?" diye soruyorum, mimosa kokteylimden bir yudum alırken. Bu sabah kokteylleri hazırlayan kişi şampanyayı biraz fazla kaçırmış. Çok sert. O kadar sert ki, muhtemelen sadece bir tane içeceğim. Ryker'ı izlerken kafamın açık olmasını istiyorum.

"Hayır, seni göreceğimi kesinlikle bekliyordum. Ryker nereye giderse, bakıcısı da oraya gider." Jude, yüzünde sırtarak Ryker'a bakıyor.

Ryker, arkadaşına gözlerini kısarak yüzünü kızartır. "O benim bakıcım değil. O benim basın danışmanım. Ve eğer kaşlarını çatıp, başka bir yerde olmak istermiş gibi odaya bakmaya devam ederse, Davenport Media yönetim kurulu üyelerinin hiçbiri benimle konuşmak istemeyecektir."

Jude kıkırdar, kum rengi kaşları Ryker ile benim aramda bakarken yukarı kalkar.

Yan tarafa bakıp Ryker'a sert bir bakış attım. "Samimi olmak zorunda değilim. Kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Benimle konuşabilirsin," diye araya girer Jude, ellerini ceplerine sokarak gülümser.

"Benim basın danışmanımla flört etmeyi kes," diye bağıır Ryker, kendi mimosa kokteylinden bir yudum almadan önce.

Jude savunmacı bir şekilde ellerini kaldırır. "Flört etmiyorum. Doğru olanı yapıyorum ve ona benimle konuşabileceğini söylüyorum. Sen dışarıda yönetim kuruluyla sohbet ederken Camille'in yalnız kalmasını istemem."

Ryker homurdanır ve mimosa'sının geri kalanını bir dikişte içer. "Tabii. Cal nerede?"

Jude omuz silker, gözleri kalabalığı tarar. "Bu hafta normalden daha huysuz. Nedenini bilmiyorum. Telefonuna bakmaktan vazgeçmiyor ve çok huysuz. Sanırım bu sabah gelecek, ama emin değilim."

"Oh." Elimi uzatıp Ryker'ın yanına dokunarak dikkatini ektiğimden emin oldum. "Harrison O'Neill orada."

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye karşılık verir Ryker, ellerini mavi pantolonunun ceplerine sokarak.

Kabul etmek istemiyorum ama bu sabah çok iyi görünüyor. Tüm alarmlarını uyuyarak geçiştirip yataktan kalkması için benim müdahale etmemi gerektirmesine rağmen, kendini çok iyi toparladı. Kahverengi saçları geriye taranmış, açık kahverengi gözleri beyaz düğmeli gömleğinin üzerinde daha da belirgin hale gelmiş.

"O zaman gidip onunla konuş. Yönetim kurulundaki neredeyse herkesin sözünü dinliyor. Zor bir adam, ama seni severse, diğer üyelerin çoğunun da seni takip edeceğini biliyorum."

Ryker ve Jude komplo kurar gibi gülümsüyorlar. Birbirlerine başlarını sallayıp bana dönüyorlar.

"Ne?" I ask, straightening my spine defensively. Neye gülüyorlarsa, bunun benim hatam olduğunu biliyorum.

"Çözmesi zor bir sorun... gerçekten mi?" Ryker gülüyor. Derin ve boğuk bir gülüş ve vücudumun buna tepki vermesinden nefret ediyorum. Sanırım bunun nedeni, bu gülüşün samimi olduğunu bilmem. Geçen hafta onu yeterince insanla konuşurken gördüm, ne zaman bir şeyi gerçekten komik bulduğunu ve ne zaman sadece gösteriş için güldüğünü anlayabiliyorum. Bu gülüş gerçektir ve nedense vücudum bu sesi çok seviyor.

"Bu bir deyim," diye açıklıyorum, gözlerim yardım için Jude'a kayıyor. O şakacı bir tip, aslında Ryker da öyle, bu yüzden ikisinin de bu deyimini tuhafmış gibi davranmalarını anlamıyorum.

"Biliyorum. Sadece insanların hala bunu söylediğini bilmiyordum." Ryker tekrar güldü ve başını sallamaya devam etti. "Çözmesi zor bir fındık," diye tekrarladı. Gülümsemesi o kadar genişti ki, ağzının iki yanında derin çizgiler belirdi.

"Bana gülmeyi bırakın ve gidip onunla konuşun," diye talepte bulunarak ikisine de kötü bir bakış attım. Onların benim kullandığım sözlere gülmelerine izin verecek kadar kafein ya da mimosa içmedim.

"Evet, git o cevizi kır," diyor Jude.

Ryker o kadar çok gülüyor ki, bazı üyeler bize kötü bir bakış attıktan sonra öksürerek sesini bastırmak zorunda kalıyor. Dikkatlerin üzerimizde olması yüzünden yanaklarım yanıyor.

"İkinizi de öldüreceğim," diye mırıldanıyorum, insanların kendi sohbetlerine dönüp bizim yönümüze bakmayı bırakmalarını diliyorum.

"Şu anda cinayet işleyecek vaktim yok," diye espri yapıyor Ryker. İnsanların bize bakmasından hiç rahatsız görünmüyor. "Ben gidip bir cevizi kıracağım."

Jude, Ryker'ın uzaklaşmasını izlerken yüzü eğlenceyle aydınlanarak kıkırdar. "Bu sabahın bu kadar eğlenceli geçeceğini tahmin etmemiştim," der ve eğlenerek başını sallar.

"Eğlence konusunda çok farklı tanımlarımız var," diyorum, saçımı at kuyruğu yapmamış olmayı dileyerek. Saçlarım yüzümden çekilmişken, uzun, koyu renkli saçlarımın arkasında yanaklarımdaki pembe rengi saklayamıyorum.

Ryker, şaşırtıcı bir şekilde, tam da istediğim şeyi yapıyor. Harrison'ın yanına gidip hemen onunla sohbet etmeye başlıyor. İkisini yakından izliyor, vücut dillerini inceleyerek sohbetin nasıl gittiğini anlamaya çalışıyorum.

"Ryker haklı olabilir," dedi Jude, dikkatimi çekerek. Dikkatimi ona çeviriyorum. "Neyin hakkında haklı?" "İnsanları korkutup kaçırabilirsin."

Ona gözlerimi devirdim. "İnsanların gelip benimle konuşması umurumda değil. Daha da iyisi, umarım benimle konuşmazlar. Etkilemek zorunda olan o, ben değil."

Jude anlayışla başını sallar. "Evet, ama onun konuştuğu kişiye yoğun bir şekilde bakman muhtemelen işleri kolaylaştırmaz. Onları korkutup kaçıracaksın. Davenport halleder." Elini uzatıp beni dirseğimden tutar. "Hadi, gidip insanlarla kaynaşalım."

Yüzümün gerildiğini hissediyorum. "Karışmak mı? Hayır, teşekkürler."

Jude beni bırakmaz. Tutuşu o kadar hafiftir ki, istersem kolayca kurtulabilirim. Ama gözlerindeki nazik bakış ve dostça gülümsemesi, onu dinlemek istememi sağlar. "Beck'i karısı Margo ile orada görüyorum. Gidip onlarla konuşalım. Onu seveceğini düşünüyorum. Preston'ın kız arkadaşı da orada ve Emma çok komik biridir."

Bir iç çekerek, Jude'un beni o gruba götürmesine izin verdim. Haklı olabilir; Ryker ve Harrison'a çok uzun süre bakarsam, ortamı garip hale getirebilirim. Ryker ile planı ve ne söyleyeceğimi, ne söylemeyeceğimi o kadar çok kez gözden geçirdim ki, belki de artık onu rahat bırakıp ona güvenmenin zamanı gelmiştir.

ON BEŞ

RYKER

"Ee, nasıl gitti?" Camille, brunch biterken ve insanlar yemek odasından çıkmaya başlarken sordu.

"Jude ile eğlenceli bir sabah geçirdin mi?" diye soruyorum, onun sorusunu tamamen görmezden gelerek.

Davenport Media yönetim kurulunun farklı üyeleriyle yaklaşık üç saat boyunca konuştum, ancak konuşmaların yarısının ne hakkında olduğunu size anlatamam çünkü tüm dikkatimi basın danışmanımın yönüne bakarak çekim yapmaya vermiştim. Nedense, onun tüm sabahını Jude ile geçirmesinden nefret ediyordum. Bu rahatsızlığı zihnimden uzaklaştırmaya ve etkilemeye çalıştığım erkeklerle samimi sohbetler yapmaya odaklanmaya çalıştım, ancak bu söylemesi kolaydı, yapması zordu.

Bir ara, Camille'in Jude ve Preston'ın kız arkadaşı Emma ile güldüğünü duyduğumda Harrison O'Neill ve Glen Gentry'yi terk etmeyi düşündüm. Buraya geldiğimizden beri benim için hiç böyle gülmemişti ve nedense bu farkındalık beni kıskançlıkla yakıp kavurdu.

Camille'in koluma bastırıldığı eli beni düşüncelerimden kopardı. "Ryker?" Büyük turkuaz gözleri bana bakarken sesi temkinliydi. "Nasıl gitti?"

Onun tutuşundan kurtuluyorum. Bana dokunmasını istemiyorum. Açıkçası, şu anda onun yanımda olmasını istemiyorum. Geleceğimi belirleyecek kişilere odaklanmam gerekirken, onun yerine ona odaklandığım için sinirliyim. Jude Kensington ile konuşmasına kıskançlık duyuyorum ve bu, henüz kabullenmeye hazır olmadığım bir durum. Hiç mantıklı değil. Camille Vaughn beni deli ediyor. Ondan kurtulmanın bir yolunu aktif olarak arıyorum. Yine de, sonunda bana alan tanıdı ve başka biriyle vakit geçirmeyi tercih ettiğinde, bunun her saniyesinden nefret ettim.

"Benden daha çok eğlenmişsin gibi görünüyor," diyorum. Eve gidip dinlenmeyi planlıyordum, ama şimdi kulübün erkekler salonuna gitmenin daha iyi olup olmayacağını düşünüyorum. En azından orada, Camille'in arkadaşım için buz gibi tavrının yumuşamasını izlemek zorunda kalmayacağım. Orada ondan kaçınabilirim, çünkü kulüpte onun takip edemeyeceği tek yer orası.

"Bir şey mi yaptım?" diye sordu Camille. Ses tonunda hafif bir değişiklik vardı. Beni ilk gördüğünde, sorularında aslında bir parça yumuşaklık vardı. Şimdi ise soruları giderek daha savunmacı hale geliyor ve bunun benim biraz pislik davranmamdan kaynaklandığını biliyorum. Elimde değil. Onda bir şey bu tarafımı ortaya çıkarıyor.

Artık ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Önümüzdeki gruptan gözlerimi ayırıp ona odaklanıyorum. "Hayır. Sanırım salona geçeceğim. Bir puro içmek istiyorum." Ve bir içki. Lanet mimosa'dan daha sert bir şey.

"Tamam," diyor yavaşça, kafasını şaşkınlıkla eğerek. Bir an dudağını ısırtıyor. Benim kötü ruh halimi anlamaya çalışırken zihninde düşüncelerinin döndüğünü neredeyse görebiliyorum. "Bu, işler kötü gittiği anlamına mı geliyor? Benim gördüğüm kadarıyla, işler iyi gidiyor gibi görünüyordu."

Acı bir kahkaha attım. "Lütfen. Hiç dikkatini vermedin. Jude'a aşk gözleri yapmaktan çok meşguldün."

Camille'in ağız açık kalır, gözleri büyür. "Bu yüzden mi şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun? *Jude* ile vakit geçirdiğim için mi?" Adını neredeyse tükürürcesine söyler, yüzünde inanamama ifadesi vardır.

Tek yapabileceğim şey homurdanarak cevap vermek.

O ise tiz bir kahkaha atıyor. "Vay canına, Ryker. Cidden mi? Bir haftadır her gün benden kurtulmaya çalışıyorsun, ve ilk kez sana güvenip etrafında dolanmayı bıraktığımda, sen kızılıyorsun?"

"Kızmadım," diye yalan söylüyorum. Ya da belki de yalan değil. Bilmiyorum lan.

"Sen bir şeysin," diyor Camille, sözleri beni düşüncelerimden koparıyor.

"Erkekler salonuna gidiyorum," diyorum, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

"Hayır, gitmiyorsun."

Gülüyorum ve kaşımı kaldırıyorum. "Haydi ama Cami, bütün sabah senin istediğin şeyi yaptım. Bırak da ben de istediğim şeyi yapayım."

Vücudu hareketsiz kalır. "Camille," diye düzeltir beni, sesi yavaş ve kontrollüdür.

Elimi ağızıma götürüp ovuşturuyorum; ona ilk tanıştığımızda verdiği isimle hitap ettiğimi fark etmemişim, gerçek ismiyle değil. "Bunu biliyordum," diyorum, sözlerim beklediğimden daha sert çıkıyor.

O cevap veremeden, ona sırtımı dönüp büyük adımlarla erkekler salonuna doğru yürüdüm. Ona bu şekilde saldırgan davranmaktan hoşlanmıyorum, ama nasıl davranmam gerektiğini de bilmiyorum. Neredeyse iki haftadır tüm zamanımı onunla geçirdim ve bu durum kafamı karıştırmaya başladı.

"Ryker!" diye bağılıyor, sesi kalın ahşap kapıdan boğuk çıkıyor. "Ryker, geri gel!" diye devam ediyor, sesi giderek öfkeleniyor.

O görmese de başımı sallıyorum. Boşluk.

Ondan uzaklaşmam lazım, hem de acilen.

Kıskanç biri değilim ve onunla ilgili konularda kesinlikle kıskançlık duymuyorum. Geçmişimizle ilgili hemen bir sınır koydu. O geceyi bir hata olarak nitelendirmesi, bir daha böyle bir şeyin yaşanmamasını istemem için yeterliydi. Yine de rüyalarımda hala o var. Onun Jude ile konuştuğunu görüyorum ve bu benim tüm dikkatimi kaybetmeme neden oluyor.

Babamın yönetim kurulu ile boş boş sohbet ederken gayet iyi gidiyordum, ta ki Camille'in Jude'a gülümsediğini fark edene kadar. O orada olmasaydı, dikkatim dağılmazdı. Onun babasına ve yönetim kurulunun onayını alamayacağımı düşünen herkese yanıldıklarını kanıtlamak istiyorum. Ama bunu onsuz yapmak istiyorum.

Puro dumanının kokusu burnuma geliyor. Loş ışıklı odayı tarayarak tanıdığım birini arıyorum. Yönetim kurulu üyelerimden üçü bir masada oturuyor ama ben aramaya devam ediyorum. Onlarla bu sabah yeterince konuştum. Şimdi onları ararsam ne yapmaya çalıştığım çok açık hale gelebilir. Etrafa bakınmaya devam ediyorum ve arkada oturan bir grup arkadaşımı görünce rahatlıyorum.

Salondaki masaların ve koltukların arasından geçiyorum. Öğleden sonra erken saatler olmasına rağmen burası oldukça kalabalık, ama sanırım çoğu erkek brunch'tan sonra buraya gelmiş. Erkekler salonu, erkekler soyunma odasına bağlı ve erkek kulüp üyelerinin dinlenebileceği bir yer. Bir bar ve odayla ilgilenen personel var, bu da burasını sinir bozucu basın danışmanımdan saklanmak için mükemmel bir yer yapıyor.

"Ryker!" Jude, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni çağırıyor.

Daha önce yaşadığım hayal kırıklığına rağmen, onun gülümsemesine karşılık veriyorum. Aniden kıskançlık duymam onun suçu değil. Ona karşı pislik gibi davranmak istediğim son şey.

"Naber?" diye soruyorum gruba.

"Az önce yaklaşan yıllık hayır amaçlı golf etkinliğinden bahsediyorduk. Katılacak mısın?" diye sorar Jude.

Puroyu dudaklarına götürerek bir nefes alır, dumanı ağzından dışarı üfler.

Masadaki erkekleri gözden geçiriyorum. Cal, Jude'un bir yanında oturuyor, yüzünde somurtkan bir ifadeyle cebinden telefonunu çıkarıyor. Jude'un diğer yanında Thomas var, o da Beck Sinclair'in yanında oturuyor. Beck'in yanında ise Archer var. Archer ve Cal'ın arasındaki boş koltuğa oturuyorum.

"Olabilirim. Sizler de öyle misiniz?"

Jude gülüyor. "Belki. Önce bir partner bulmamız lazım."

"Emma ısrar ediyor," diyor Preston. Kristal kadehi dudaklarına götürürken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ve ne isterse, onu alır."

"Şey..." Beck öne eğilir, arkadaşına odaklanırken ellerini uyluklarının üzerinde gezdirir. "Emma bunu yapmak istediği için, Margo'yu da bizim de yapmamız gerektiğine ikna etti."

"Winnie'yi de ikna etti," diye araya girer Archer.

"Kahretsin, yani buradaki neredeyse herkesin bir partneri var, benim hariç mi?" Jude, masanın etrafına bakarak hayal kırıklığıyla sorar. "Çabuk bir tane bulmam gerekecek."

"Benim de hala bir tane bulmam lazım, ama Jude, senin bir sorun yaşayacağını sanmıyorum," der Cal, telefonunu masanın üzerine koyarak. Telefonu yüzüstü koyduğunu, gözlerinin hala ekrana baktığını fark etmemek imkansız.

"Öyle mi?" Jude, dikkatini bana vererek sorar.

Sandalyeye yaslanıp iç çekiyorum. "Öyle olması gerekiyor. Camille öyle istiyor."

Anlayışla başını sallar. "Yani yapacaksın. Anladım." Cal'a bir şey söylemek için ona bakar, ama ben bana doğru yürüyen Pembroke personeli tarafından dikkatim dağıtılır.

Biraz rahatsız görünüyor, gözleri aşağıya bakıyor, sonra bana bakıyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bana bakışında bir şey var, sadece bana bakıyor, buraya benim için geldiğini söylüyor.

"Bay Davenport?" diye soruyor çocuk. On sekiz yaşından fazla olamaz. Elleri önünde bükülürken sesi gergin.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, sandalyemde doğruluyorum.

Çocuk başını sallar. "Sadece çok kızgın bir kadın beni seni almaya gönderdi. Senin dışarıda ona ihtiyacın olduğunu söyledi... hemen."

Jude gülerek başını geriye atar.

Benimki ise burnumun köprüsünü sıkarken öne doğru eğilir.

"Dışarı çıkman mı gerekiyor?" diye sorar Beck masanın diğer tarafından. Sesinde bir parça mizah vardır.

"Hayır de ona," diye bağırırım, masadaki kahkahalar yüzünden yanaklarım kızarıırken kucağıma bakarak.

"Ama..." diye başlar çocuk, sesi panikle doludur. Camille ona ne söyledi de ondan bu kadar korkmasına neden oldu?

"Ama hiçbir şey," diye aceleyle çıkmak için yukarı bakıp derin bir nefes alıyorum, böylece Camille'ye olan öfkemi bu zavallı personele yöneltmemek için. "Ona meşgul olduğumu ve gitmesini söyle."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Jude, kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırarak sorar.

Sadece homurdanarak sandalyeme geri yaslanıyorum. Camille'in beni almaya birini göndermesinden utanmamak için yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Onu buradan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıyım. Hem de çabuk.

ON ALTI

CAMILLE

Daha önce hiç cinayet düşünmemiştim, ama her şeyin bir ilki vardır ve ben Ryker Davenport'u öldürebilirim.

Ben bir halkla ilişkiler uzmanıyım. İşim, insanların hatalarını örtbas etmek.

Cinayetten paçayı sıyrabilir miyim?

Tezgahın üzerinde titreyen telefonum, ağır bir suç işleme düşüncelerimden beni uzaklaştırıyor. Arayanın kim olduğunu görünce yüksek sesle inliyorum. Aramayı görmezden gelmek istiyorum, ama bunu yaparsam babamın tekrar arayacağını biliyorum. Cevap vermekten başka seçeneğim yok.

"Alo?" Telefonu kulağıma dayayarak cevap veriyorum. Kalbim hızla atıyor. Babam, dün öğleden sonra Ryker'ı görmediğimi bir şekilde biliyor mu acaba? Elbette hayır.

"Camille," diye başlıyor, sesi sakın ve soğukkanlı, hiçbir şey belli etmiyor. "Orada işler nasıl gidiyor?"

Endişeyle sandalyede kıpırdanırken dudacağımı ısııyorum. Babama, Ryker'ı bir şekilde kaybettiğimi ve neredeyse bir gündür onu görmediğimi söyleyemem. Onu bir an gözümün önünden ayırdığımda, gidip ortadan kayboluyor.

Onu bir kez daha öldürmeyi planlarken, öfke damarlarımdan tekrar akmaya başladı.

"Her şey plana göre gidiyor," diye yalan söylüyorum. Plan kesinlikle müşterimi kaybetmemektir, ama onu bulacağımı biliyorum. Dün veya bugün başının belaya girdiğine dair herhangi bir iz bulmak için interneti didik didik aradım, ama ne yapıyorsa, en azından dijital bir iz bırakmamış. *Henüz*. Onu bulana kadar yapabileceğim tek şey, yönetim kuruluyla kaydettiğimiz ilerlemeyi mahvetmek için o kadar aptal olmadığını ummak.

"Bu sabah Ryker'ın babasıyla konuştum. Aslında oğlundan biraz etkilenmiş görünüyor. Ne yapıyorsan, devam et. Biz paramızı alıyoruz ve o da şimdilik mutlu."

Omuzlarım rahat bir nefesle gevşiyor. "Ryker harika gidiyor. İlerlememizden memnunum." Dün yaşanan fiyasko öncesine kadar öyleydi. Ryker'ın bana karşı, diğerlerine karşı olduğu gibi neşeli ve kaygısız davranmadığını biliyorum. Yaz boyunca benimle olmak zorunda kalmasından nefret ediyor ve bunu anlıyorum. Ama dün farklıydı. Kızgındı. Üzgündü. Ondan beklemediğim iki şey.

Ve şimdi ortadan kayboldu. Ona ne oluyor, bunu anlamam lazım. İlerleme kaydediyoruz. Babam bile öyle düşünüyor. Geri adım atmak istemiyorum.

"Aslında Ryker ile buluşup önümüzdeki birkaç gün için planları konuşacağım, o yüzden gitmem gerek. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diyorum babama, sesimi sakın tutmaya çalışarak telefonu kapatmaya çalışıyorum. Ryker'ı bulmam gerek ve burada oturup babamla konuşmak bunun için hiç yardımcı olmuyor.

"Hoşça kal," diye cevaplayarak, başka soru sormadan telefonu kapattı.

Telefonumu tezgahın üzerine koyup, derin bir nefes almak için kendime bir dakika izin veriyorum. Telefonumda babamın adını ilk gördüğümde, Ryker'ı kaybettiğimi bir şekilde öğrendiğini düşündüm. Bana iyi haberler vermek için aradığını düşünmemiştim... tabii, babam söz konusu olduğunda iyi haberler ne kadar iyi olabilir ki.

Dirseklerimi tezgahın üzerine koyup başımı ellerimin arasına gömdüm ve ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Bu yaz için birçok farklı senaryo planlamıştım ama hiçbirisi Ryker'ın kaybolmasını içermiyordu.

Onu nasıl kaybettiğimi bile bilmiyorum. Erkekler soyunma odasının dışında neredeyse üç saat bekledim. Birçok kişi yanımdan geçip bana tuhaf bakışlar attı, ama ben hiç rahat olmayan yeşil döşemeli sandalyemden kalkmadım.

Sonunda pes edip ona eve dönmesini söyleyen bir mesaj attım. Gece yarısını geçene kadar uyanık kaldım, onun kapıdan içeri girmesini bekledim. Gelmedi. Ona attığım mesajların sayısı dünya rekorunu kırmış olabilir.

Bu sabah uyandığımda, onun yatakta derin uykuda olacağını düşündüm. Kavga etmeye hazır olarak yatak odasının kapısını açtım, ama yatağı hala düzgünce yapılmıştı.

Şimdi saat neredeyse öğleden sonra bir ve ondan hala hiçbir iz yok.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum. Onu burada bekleyebilirim, ama içimden bir ses bana bu eve geri dönmeye niyeti olmadığını söylüyor.

Bu da demek oluyor ki... onu bulmam gerekiyor.

Öfkeli bir iç çekişle tezgahtan kalkıp odama doğru yöneliyorum. Eşyalarımı toplayıp çantama atmam fazla zaman almıyor. Tahminimce Ryker kulübe geri dönmüştür, bu da benim için Pembroke'a gitme zamanının geldiği anlamına geliyor.

Gözlerim hemen Ryker'ı bulur. Golf mağazasının önünde durmuş, tanımadığım iki kadınla konuşurken geniş bir gülümsemeye durmaktadır. İkisi de onun söylediği bir şeye gülmektedir. Dün giydiğinden farklı bir kıyafet giymektedir,

bu da dün gece nerede uyuduğunu ve kıyafetleri nereden aldığını merak etmeme neden oluyor.

Kulübün arka merdivenlerinden aşağı inip doğruca ona doğru yöneliyorum. Kadınlarla sohbete o kadar dalmış ki, geldiğimi fark etmiyor bile. Şansıma, kaçması için çok geç olana kadar beni görmüyor.

Gözleri benimkilerle buluştu ve kızlara attığı geniş gülümseme beni görünce kayboldu. Gözlerinde korku gibi bir şey bile belirdi. İyi. Umarım korkmuştur. Son bir gündür onun nerede olduğunu merak ederek geçirdim. Görünüşe göre flört etmek için yeterince zamanı var ama hayatta olduğunu bildiren basit bir mesaj bile göndermeye vakti yok.

"Konuşmamız gerek," diyorum, sesimde hiçbir duygu yok. Onun yüzünü görünce kanım kaynıyor olmasına rağmen bu kadar sakin kalabildiğime kendim de şaşıyorum.

"Meşgulüm," diye cevap veriyor hemen. Sanki onun konuşmasını böldüğüm umurumda da sanki, iki kıza işaret ediyor.

Onlardan birine bakıyorum, benim yaşlarımda görünen, bob kesimli sarışın bir kız. Onu takdir ediyorum. Bana pek de hoş olmayan bir bakış attığına emin olmama rağmen, bana sıcak bir gülümseme atıyor.

"Ryker şu anda konuşamaz," diye açıklıyorum. "Başı dertte ve onunla konuşmam gerekiyor."

Ryker alaycı bir şekilde, "Ben çocuk değilim. Başım belada değil. Buraya öylece dalıp gelemezsin. *Meşgulüm*" der.

gözlerimi deviriyorum. "Flört etmek *meşgul olmak* değildir. konuşmamız gerekiyor.

Şimdi."

"İs bu senin kız arkadaşın mı?" sarışın sorar sorar, kız sesiyle tereddütlü bir şekilde sorar.

Ben gülüyorum.

Ryker öksürüyor.

"Tanrım, hayır," diye aceleyle çıkardım. "Hayal edebiliyor musun?"

Ne kadar korkunç bir kabus olurdu."

Ryker bir anlığına bana bakar. Dudakları aşağı doğru kıvrılır ve bir anlığına okunaksız bir ifadeyle bana bakar. Tam onun gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalışırken, gözlerini kırpar ve başını sallar, yemin ederim ki yüzündeki ciddi ifade tamamen kaybolur.

"O benim için çalışıyor," diye cevaplar, sesi tamamen monoton.

"Tamam, biz zaten plaja gidiyorduk. Görüşürüz Ryker." Sarışın kız arkadaşının bileğini tutup onu özel plaja götürür.

Bir an onları uzaklaşırken izlerim, duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinden emin olduktan sonra bakışlarımı ona çeviririm.

"Ne oluyor, Ryker?" diye öfkeyle soruyorum. "Neredeydin ve neden bana cevap vermedin?"

"Neden umurunda?" diye yanıtlar. Konuştuğu iki kıza gösterdiği çekici, gülümseyen altın çocuk artık yok. Yüzünde, bana bakarken sadece soğukluk ve ilgisizlik var.

Bir cevap bulmaya çalışırken ağzımı açıp kapatıyorum. "Neden umurumda mı? Çünkü bu yaz birlikte çalışmamız gerekiyor."

O yetişkin bir adam, ama yemin ederim bana gözlerini deviriyor. "Kulüpte takıldım ve sonra geceyi Jude'un evinde geçirdim. En iyi davranışımı sergiledim, hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Beni geçip kulübe doğru yöneliyor. "Şimdi beni rahat bırak," diyor omzunun üzerinden.

Bir an gözlerimi kapatıp sakinleşmek için nefes alıyorum. Onunla kavga edip çocukça davrandığını söylemek istiyorum, ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum. Onun benimle işbirliği yapmasına ihtiyacım var, bu yüzden ona saldırmak muhtemelen en iyi fikir değil.

"Bekle," diye sesleniyorum arkasından.

Adımları bir an durur. Bu, onun beni dinleyeceği umudunu beslemem için yeterli bir süre.

Ama dinlemiyor. Kulübe doğru yürümeye devam ediyor ve beni onu kovalamaya zorluyor.

N eyse ki rahat bir çift topuklu ayakkabı giymiştim. Adımları uzun ve aceleci, ama koşarak ona yetişebiliyorum.

"Bak," diyorum, onun önünde durduğumda biraz nefes nefese kalmış olarak. Evdeyken sık sık spor yapardım. Sıkı bir rejimim vardı. Burada koşuya çıkamadım ya da herhangi bir kuvvet antrenmanı yapamadım, ama yakında zaman bulmayı umuyorum. Derin bir nefes alırken ellerimi belime koyuyorum. Tamamen siyah giysilerim, onun önünde dururken güneşte pişiyormuşum gibi hissettiriyor. "Benden kurtulamazsın. Yönetim kurulunun onayını alana kadar gelmeye ve seni rahatsız etmeye devam edeceğim. Buna alışsan iyi olur."

Ryker'ın gözleri bana doğru kayıyor. Onun tamamen ilgisiz görünmesinden nefret ediyorum. Bu ona hiç yakışmıyor ve ben de durumu değiştirmek için ne yapabileceğimi düşünmeden edemiyorum. Beni rahat bırakmasını istediğini biliyorum, ama yapamıyorum. Babama benim değerli olduğumu kanıtlaması için ona ihtiyacım var. Ortak olmalıyım. Ve bunun için Ryker'ın bana dünyadaki en sevmediği insanmışım gibi bakmayı bırakması gerekiyor.

"İçeride olacağım. Beck'e öğle yemeğinde buluşacağımızı söyledim." Bir kez daha yanımdan geçip gidiyor ve bu sefer onu takip etmeden içeri girmesine izin veriyorum.

Onun öğle yemeğini yemesine izin vereceğim. Belki o zaman kazanmış gibi hisseder. Ve sonra, eve döndüğümüzde ve onu daha iyi gözlemleyebildiğimde, bir daha benim gözetimimde ortadan kaybolmaması konusunda onunla çok uzun bir konuşma yapacağız.

ON YEDİ

RYKER

CAMILLE beni düşündüğümünden daha uzun süre yalnız bırakıyor.

Beck'in karşısında otururken, onun yönetim kurulunun kendisine tam olarak güvenmediğini anlattığı, çok da uzak olmayan bir zamanı anlatıyor. Görünüşe göre, onun fazla playboy olduğu hakkında bir makale yayınlanmış ve bu da kurduğu şirketin yönetim kurulunun ona artık güvenmemesine neden olmuş. Kendini toparlayıp eşi Margo ile evlenmeden önce, yatırımcıları kaybetmenin eşiğinde olduklarını anlatıyor.

O durumunu ne kadar uzun anlatırsa, *benim* şu anki durumum o kadar iyi geliyor. O başarabilirse, ben de başarabilirim diye düşünüyorum.

Camille odaya girmeden önce yirmi dakika boyunca Beck ile baş başa kalıyorum. Gözleri hemen benimkilerle buluşuyor. Odanın diğer ucundan bile, bakışları sadece bana ve sadece bana yönelik. Bizim yönümüze doğru ilerlerken kimseye ikinci bir bakış bile atmıyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, Camille bize yaklaşırken vücudum sandalyede aşağı kayıyor.

"Merhaba Beck," Camille ona kibarca selam verir. Ona yumuşak bir gülümseme atar. Fazla bir şey değil, ama samimi görünüyor. Birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını merak etmeden edemiyorum.

"Camille," diye cevaplar, ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkar. "Bize katılır mısın?"

"O bize katılmayacak," diye sesleniyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor. Camille beni görmezden gelip bir sandalye çekince gözlerim ona takılıyor.

O otururken ağzım açık kalır, çünkü benim sözlerimin bir kulağından girip diğerinden çıktığı açıktır.

Kafamı sallıyorum, o çantasını yanındaki boş sandalyeye koyup rahatça otururken ona odaklanıyorum. "Beck, son birkaç yıldır yönetim kurulu ile nasıl bir ilişki kurduğunu anlatmakla meşgul," diye açıklıyorum, bunun onu öğle yemeğimizi bölmekten vazgeçireceğini umarak.

Bu açıklamanın onu benden uzaklaştıracağını umuyordum. Ondan değerli bilgiler alıyorum, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Beck'e gülümsemesi, şimdilik gitmeye niyeti olmadığını gösteriyor. "Yönetim kurulunun fikrini nasıl değiştirdiğini daha ayrıntılı olarak dinlemek isterim. Hatırladığım kadarıyla, şirketini kaybetme riskiyle karşı karşıyaydın, değil mi?"

Beck, onun sorusunu düşünürken omzunu kaldırdı. Cevap vermesi biraz zaman aldı. Beck böyle biridir. Bir şey söylemeden önce her zaman sözlerini dikkatlice düşünür. Ben ise tam tersiyim. Ne söyleyeceğimi düşünmeden sözler ağzımdan dökülür.

"O kadar da kötü değildi," diye başlıyor, "ama bana olan güvenleri azalmıştı. Kimse CEO'su berbat durumda olan bir şirkete yatırım yapmak istemiyordu. Şirketi satıp parayı alıp gitmemi istiyorlardı, ama bunu yapmamın imkanı yoktu."

"Ona tüm bunları anlatmana gerek yok," diyorum, daha dik oturarak. "O öğle yemeğine davetsiz geldi ve sen ona geçmişinin tüm ayrıntılarını anlatmayı beklemiyordun." Camille'e kötü bir bakış atıyorum. "O bizimle öğle yemeği yemek zorunda değil."

"Oh, benim için sorun değil," diye yanıtladı Beck.

Camille bana zafer dolu bir gülümseme atıyor. "Gördün mü Ryker, onun için sorun değil," diyor Camille, omuzlarını gururla geriye atarak dikkatini Beck'e çeviriyor. "Ryker için üzgünüm. Benden kurtulmak için elinden geleni yapıyor."

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Yine de gitmiyorsun."

Beck gülüyor. Camille'den bana, benden Camille'e bakıyor ve eğlenceli bir ifade takınıyor. "Biraz gerginlik hissediyorum."

Camille'in dolgun dudakları açılır. Gözleri Beck'ten bana geçer. "Gerginlik mi? Gerçekten mi? Nedenini hiç anlamadım," diye ekler alaycı bir şekilde.

Beck sarı kaşlarını kaldırır, bakışları hâlâ ikimiz arasında gidip gelir. Gerginliğin nedenini anlamaya çalıştığı açıktır.

"Ryker için herhangi bir önerin var mı?" Camille, beni bir çocukmuşum gibi bahsederek sorar.

Dışlerimi sıkarak ona gözlerimi dikiyorum. "Ona kendim sorabilirim."

Camille bana kötü bir bakış attı. "O zaman neden sormadın? O, yönetim kurulunun kazanılabileceğinin en iyi örneği. Beck'e daha fazla soru sormalıyız."

"Belki Beck öğle yemeğinin tadını çıkarmak istiyor ve sorguya çekilmek istemiyordur," diye savunmacı bir tavırla yanıt veriyorum. Ona daha fazla soru sormayı planlıyordum, ama başından itibaren onu bombardımana tutmak istemedim. Camille öğle yemeği planlarımızı kaba bir şekilde kesintiye uğratmadan önce onu yavaş yavaş konuya alıştırıyordum.

Beck gülümser. Sandalyesine oturmadan önce, masa örtüsünü eliyle düzeltir. "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Ben açık bir kitabım."

Camille bana zafer dolu bir gülümseme atıyor. Omuzlarını dikleştirirken saçlarını omzunun üzerinden atıyor. Onun cevabından sonra kendiyile gurur duyduğu belli. Beck, ona istediği soruyu sorabileceğini söylerken gözlerinin içine bakıyor, bu da onu gitmesi için ikna etme çabalarımın hiç yardımcı olmuyor.

"Bence uzaktan bana dik dik bakman daha hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyorum.

Bu sabah çok daha iyi bir ruh haliyle uyandım ve bunun Camille'den uzak kaldığım için olduğunu biliyorum.

Gözlerini kısarak bana bakarken küçük, sessiz bir homurtu çıkarır. "Ben de beni dinlediğinde daha çok hoşuma gittiğini biliyorum."

Ona gülümsüyorum. Beni ne kadar sinirlendirse de, onu kızdırmak biraz eğlenceli. Kendime bunu daha sık yapmam gerektiğini hatırlatıyorum. O buradan ayrılıp beni rahat bırakana kadar onu kızdırmaya devam etmek istiyorum.

Belki o zaman onu rüyamda görmeyi bırakırım. Birlikte geçirdiğimiz geceyi bir hata olarak nitelendirdiği anı tekrar tekrar hatırlamayı bırakırım, sanki onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi. Taylor ona benim kız arkadaşım olup olmadığını sorduğunda gülüşünü hatırlamamaya çalışarak bir dakika gözlerimi kapatıyorum.

Dişlerimin arasından hava çıkarken uzun bir nefes veriyorum. "Biliyor musun, bana seni dinlememi söylediğin kadar, seni dinlemek *istemiyorum*."

Beck ısıklık çalarak, ilk başta burada olduğunu hatırlatıyor. "Lanet olsun, Ryker, bu ısıklık nereden geldi? Sende böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

Şimdi ona sert bakma sırası bende. "Ne diyebilirim ki? Camille içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor."

"Ne büyük bir onur," diye karşılık verir Camille, yüzünü buruşturarak.

"Bu halkla ilişkiler uzmanı-müşteri ilişkisi harika gidiyor gibi görünüyor," diye gözlemler Beck, yüzünde bir gülümseme yayılır.

"Ryker her fırsatta benimle kavga etmek yerine işimi yapmama izin verse harika olurdu," diye mırıldanır Camille.

"Seninle kavga ediyorum çünkü yardımına *ihtiyacım* yok," diye tükürüyorum. Başka biri benim halkla ilişkiler uzmanım olsaydı, böyle davranmayacağımı biliyorum.

Camille'in öfkeli bakışları üzerimde sabitlenir. "Neden bunu zorlaştırıyorsun? İlerleme kaydediyorduk, sonra bir gün ortadan kayboldun. Ve şimdi,

Sadece Beck ile yönetim kurulunu nasıl mutlu edebileceğın konusunda sohbet etmek istediğimde, sen benden kurtulmaya çalışıyorsun.

"Çünkü senden kurtulmak istiyorum," diye hemen cevap veriyorum. Ona gülümserim, umarım sözlerimin doğruluğunu anlayabilir. Onun aptal planlarına uymak ve her gece onun saçma sapan raporlarını dinlemek zorunda kalmak hoşuma gitmiyor. Onun emirlerini yerine getirmek hoşuma gitmiyor ve kesinlikle, anlayamadığım bir nedenden dolayı, yıllardır tanıdığım ve arkadaşım olarak gördüğüm Jude ile güldüğünü görmek bile beni kiskandırıyor.

Camille birkaç saniye boyunca bana bakıyor. Tek kelime bile etmiy . Tek yaptığı, bakışlarını yüzümde gezdirmek. Dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırıyor, hoşnutsuzluğunu gizlemeye bile tenezzül etmiyor. Sonunda, derin bir nefes alırken omuzları yükselip alçalıyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldıyor ve sandalyesini masadan uzaklaştırıyor.

Konuşmak için ağzımı açarım, ama hiçbir kelime çıkmaz. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Tam da istediğim şeyi yapıyor. Beni yalnız bırakıyor. Ama nedense, yüzündeki ifade içime sinmiyor.

Onun restorandan fırlayarak çıkmasını izledim. Çalışanların kadınlar soyunma odasına girecek gibi görünüyordu, ama oturduğum yerden tam olarak anlayamadım. Orada kaybolduğu yere bakarak iç geçirdim.

Ondan kurtulmak istediğimi söylediğim için pişman olacak mıyım diye düşünürken suçluluk duygusu beni kaplıyor. Söylediklerim doğru; ondan kurtulmak istiyorum. Ama ondan uzaklaşmamın en büyük nedeninin, rüyalarım ve zihnime sızması ve bundan nefret etmem olduğunu ona söylemedim.

Beck'in bakışlarını yanağımda hissedince tüylerim diken diken oluyor. Henüz onun gözlerine bakmaya hazır olmadığım için dümdüz önüne bakıyorum. Muhtemelen soruları vardır ve ben hiçbirine cevap vermek istemiyorum. Cevapları ben bile bilmediğim için cevap veremem.

Burun köprümü sıkıştırıp iç çekiyorum. Beck'e bakmadan önce kendimi toplamak için bir an gözlerimi kapatıyorum.

O sırtarak, "Neler olup bittiğini daha iyi anlamam lazım," diyor.

Onun sözleri üzerine tüm vücudum gerilir. "Hiçbir şey olmuyor. O sadece hayatımın belası ve ondan kurtulmak istiyorum."

Bir dakika boyunca yavaşça başını sallar. "O kadar kötü mü? Sadece işini yapmak istiyor gibi görünüyor."

"Gidip başka biriyle işini yapsın. Onun yardımına ihtiyacım yok."

Beck masadan içkisini alır ve bir yudum içer. Gözleri tüm bu süre boyunca üzerimde kalır.

Sessizce oturup, bir sonraki sözlerini bekledim.

"Tamam," diye cevapladı sonunda, omzunu kaldırarak.

"Tamam mı?" diye tekrar ediyorum, onu doğru duyup duymadığımı merak ederek. Onun, neden halkla ilişkiler uzmanımı dinlemem gerektiğine dair bir tür bilgece sözler söylemesini bekliyordum.

"Sana ne yapman gerektiğini söylemek için burada değilim. Onun yardımına ihtiyacın olmadığını düşünüyorsan, onu kullanma." Gözleri, birkaç dakika önce Camille'in kaçtığı girişe kayar. "Ama onun işinde iyi olduğunu biliyorum. Şehirde herkes ondan bahsediyor. Eğer açık fikirliysen, onu dinlemek sana fayda sağlayabilir."

Onun sözlerini düşünürken dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. O bunları çok doğal bir şekilde söylüyor. Bana ne yapmam gerektiğini öğretmek için burada olmadığı açık ve bunu takdir ediyorum.

Omuzlarım yenilgiye uğramış gibi çöküyor ve uzun bir nefes veriyorum. "Siktir. Onunla mı kalacağım?"

Beck gülümser ve bir yudum daha alır. "Buna sen karar verirsin. Her halükarda, gidip ona bir bakmalısın."

Kaşlarımı çattım. Camille'in kontrol edilmesi gereken biri olup olmadığını bilmiyorum. Bana öyle bir şeyi muhtemelen nefret eden bir tip gibi geliyor, ama bunu kesin olarak bilmiyorum

emin değilim. İ çekerek sandalyemi masadan uzaklaştırıp ayağa kalkarak onu aramaya gittim.

ON SEKİZ

CAMILLE

Bulabildiğim ilk odaya koşarak giriyorum. Teknik olarak burası kadın personel soyunma odası ve muhtemelen burada olmamam gerektiğini biliyorum, ama Ryker'la tekrar yüzleşmeden önce kendimi toparlamak için iki dakikaya ihtiyacım var.

Kapıya yaslanarak derin bir nefes alıyorum.

Yalnız olmadığımı anlamam sadece birkaç saniye sürer.

İki kadın bana bakıyor, ikisinin de bakışlarında merak var.

İkisine birden daldığım için utanmamaya çalışarak iç çekiyorum. "Bana aldırmayın," diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak.

Onlardan biri — şefkatli gözleri olan esmer bir kadın — öne çıkar. "İyi misin?"

Onları korkutmamak için gülümserim. Yasak bölgedeyim ve umarım burada olduğumu kimseye söylemezler. "İyiyim," diye başlarım, pes etmiş bir iç çekişle. "Sadece bebek bakıcılığı yapıyorum ve sabrımın sonuna geldim."

Esmer kız arkadaşına bakar. Sonra sarışın kız konuşur. "Çocukları severim." Sesi neşeli ve heyecan doludur. "Ama bazen çok yaramaz olabiliyorlar."

Gülmeden edemiyorum. Şimdi fark ediyorum ki, onlara bir çocuğu bakıcılık yapıyormuşum gibi bir izlenim veriyorum. Hayatımda çok fazla çocukla vakit geçirmediğim, bu yüzden onlarla iyi anlaşp anlaşmadığımı bilmiyorum, ama şu anda Ryker'a bakmak yerine on tane gerçek çocuğa bakıcılık yapmayı tercih ederim.

"Keşke benim sorunum bir çocuk olsaydı. Ne yazık ki, şu anda beni cinayet işlemeye teşvik eden yetişkin bir adamın bakıcılığını yapmakla görevlendirildim." Ryker'ı öldürmeyi düşündüğümü iki yabancıya itiraf ettiğimi fark edince gözlerim biraz büyüdü. Umarım onu gerçekten öldürmeyeceğimi biliyorlardır. Hapishaneden sağ çıkabileceğimi sanmıyorum.

Sarışın kadın, ne demek istediğimi tam olarak anlıyormuş gibi başını sallıyor. "Erkekler böyle yapar."

Ona gülümserken vücudumun biraz gevşediğini hissediyorum. İki kız da benim yaşımda gibi görünüyor ve onlarda anında hoşuma giden bir şey var. "Evet, öyle olacak," diye onaylıyorum. Ryker'ın yüzü zihnimden geçiyor. "Özellikle bu kız."

Sarışın kız saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve öne eğiliyor. "Onu terk et."

Esmer kız başını sallarken gözleri biraz büyüdü. Arkadaşına bakarken dudaklarında hala bir gülümseme var. "Tanımadığın insanlara böyle şeyler söyleyemezsin."

Elimi havada küçümseyici bir şekilde sallıyorum. "Sorun değil." İkisine de yanlış anlaşılacak için iç çekiyorum. Eğer buradaki çalışanlarsa, bu yaz onları sık sık göreceğim ve belki de arkadaşlar edinmek, ya da en azından ona yakın bir şey yapmak güzel olur. "Ben Camille. İnan bana, onu terk etmek isterdim. Her gece bunu hayal ediyorum, ama ne yazık ki işim, her fırsatta hayatımı çekilmez hale getirmek isteyen, bencil bir pisliği bakıcılık yapmaya bağlı."

Sözlerimin biraz sert olduğunu fark edince biraz irkildim. Çoğu insan Ryker'ı seviyor gibi görünüyor; görünüşe göre sadece bana karşı pislik gibi davranıyor.

"Kulağa korkunç geliyor," diyor esmer kız. Dudaklarını ısırırken gözleri yüzümü tarıyor.

"En azından yakışıklı mı?" diye soruyor sarışın. Birkaç saniye sonra, arkadaşı şakacı bir şekilde ona vurunca yüzünü buruşturup bir çığlık atıyor.

Onun sorusuna gülmeden edemiyorum. Ryker yakışıklı olmasaydı işim daha kolay olurdu belki. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp alaycı bir kahkaha atıyorum. "Maalesef, evet. Ve o da bunun farkında."

Sarışın ılık çalar. "En kötü kombinasyon."

Üniformalarında isim etiketi var mı diye bakmaya çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Bana mı söylüyorsun?" diye cevap veriyorum ve kapıdan uzaklaşıyorum. Ryker'la ilk kez Yılbaşı partisinde tanıştığımda, kendine güvenini çekici bulmuştum. Kendini çekici bulduğunu bilmesi ama bunu göstermeye çalışmaması hoşuma gitmişti. Şimdi ise, bu kadar yakışıklı olması ve bunun farkında olması beni delirtiyor. "Gitmem gerek. Müşterim Beckham Sinclair ile iş konuşurken bir anlığına kaçtım, ama o kaçmadan ve ben kovulmadan masaya dönmem gerek."

Onun daha önce benden bir kez kaçtığı kısmı atlıyorum. Teknik olarak, bu sefer ben ondan kaçtım, ama bunun tek nedeni, onun Beck ile öğle yemeğini aniden terk etmeyeceğinden emin olmamdı. Bu iki yabancıya Ryker hakkında içimi dökmek ne kadar hoş olsa da, işime geri dönmem gerekiyor.

"İyi şanslar," sarışın kadın güven verici bir gülümsemeyle başlıyor. "Her şey başarısız olursa, onu hizaya getirmek için hayalarına güzel bir tekme at!"

Onun sözlerine gülmemeye çalışıyorum. Bir erkeği en çok acıtacak yerinden tekmelemekten bahsederken, parmağına bir saç teli dolanmış, çok masum bir şekilde söylüyor bunu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Camille," diye araya girer esmer kız. Arkadaşının yorumunun ardından ciddi bir ifade takınmaya çalışırken dudakları hafifçe kıvrılır.

İkisiyle birden karşılaşmak sürpriz oldu, ama onlarda bir şey beni onların arkadaşı olmak istememe neden oluyor. Her zaman arkadaşlar için çok meşgul oldum, ama bunun belki de değiştirmem gereken bir şey olduğunu fark ettim. Yirmi dört yaşında gerçek arkadaşların olmaması muhtemelen sağlıklı bir durum değil. Umarım onları daha sık görürüm, böylece onları tanımaya çalışabilirim.

Kapıyı açtım ve umarım dostça bir gülümsemeyle onlara baktım. Bu yaz Ryker'la hayatta kalmak istiyorsam, birkaç arkadaş edinmek fena bir fikir olmayabilir. "Ona hayalarından iyi bir tekme atmayı hayal edeceğim."

Önümden tanıdık bir ses geldiğinde irkilmemeye çalışıyorum. "Orada benim hayalarım hakkında dedikodu mu yapıyorsunuz?"

Ryker ile yüz yüze geldiğimde kapı arkamda çarparak kapanır. Onu kapının diğer tarafında beklerken gördüğüm şokun ardından kendimi toparlamaya çalışırken elim göğsüme uçar. "Ryker," diye söylerim, kalbim hızla atıyor.

"Neden çalışanların soyunma odasıdaydın ve neden beni hayalarımın tekmelemekten bahsediyordun?" diye soruyor, kaşlarını hafifçe çatarak beni dikkatle izliyor.

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap veriyorum ve yanına yaklaşarak yanından geçiyorum. "Konuşmalarımı dinleme."

Arkamdan gülerek beni takip etti. "Yüksek sesle konuşuyordun. Duymam benim suçum değil."

Pembroke Grill'e geri dönmeden önce durup arkama dönüyorum. "Neden oradaydın?" diye soruyorum, cevap vermesini beklerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Gözleri bir an için büyür ve yanaklarının biraz kızardığını yemin ederim. "Ben sadece..." Bir dakika boyunca omzumun üzerinden bakarken ensesini kaşır.

Utaniyor mu acaba?

Gözlerimi kısarak, ne söyleyeceğini merak ediyorum. "Ne yapıyordun?" diye soruyorum.

"Seni kontrol ediyordum," diye aceleyle cevap veriyor. Gözlerini ayaklarına indiriyor ve Ryker Davenport utangaç davranıyor olduğu iç 'da gülümsemeden edemiyorum.

"Beni kontrol ediyordun," diye tekrarlıyorum, ama sözlerim bir sorudan çok bir cümle gibi çıkıyor. Neden beni kontrol etme ihtiyacı hissetsin ki?

Ryker, gözlerini hala yere dikmiş halde elini ağzına götürdü. "Beck muhtemelen kontrol etmem gerektiğini söyledi."

Kafamı sallıyorum, gözlerim onun üzgün yüzünü tararken onu anlamaya çalışıyorum. Benden hoşlanmıyor. Bunu çok açık bir şekilde belli etti. Onu suçlamıyorum. Ben de başkalarının bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlanmam.

"Beni kontrol etmene gerek yok," diyorum, ses tonum savunmacı bir hal alıyor. "Ben iyiyim. Sadece profesyonelce davranmadan önce kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Ryker başını yana eğerek sırtıyor. "Peki ne yapacaktın?"

Gözlerim bir an için büyüdü. Daha fazla soru soracağını beklemiyordum. Cinayet işlemeye niyetlendiğimi söyleyemezdin, bu yüzden daha güvenli bir cevap verdim. "Az önce duyduğun gibi, seni hayalarına tekme atmayı düşünüyordum."

Başı geriye düşer ve gürleyen kahkahasının sesi duvarlarda yankılanır. "Bu doğru gibi görünüyor." Gülümseme birkaç saniye daha dudaklarında kalır, sonra kaybolur. Masaya doğru başını sallar. "Öğle yemeğinin geri kalanında bize katılabilirsin. Sadece çok fazla soru sorma ya da ortamı garip hale getirme."

Onun ima ettiği şeyden biraz alınmış olarak elimi göğsüme koyarım. "Ben ortamı garip hale getirmiyorum."

Ryker'in dudakları hafifçe gülümser.

Sırtımı düzelterip gözlerimi ondan ayırmadan bakarım. "Ne?"

Savunmacı bir şekilde ellerini önüne kaldırır. Henüz bana cevap bile vermemiştir, ama sanki söyleyeceği şeyi beğenmeyeceğimi biliyormuş gibi davranmaktadır.

Gözlerimi devirip, önümde elimi aceleyle hareket ettiriyorum. "Oh, söyle hadi Ryker."

"Çok fazla soru soruyorsun ve bazen çok yoğun olabiliyorsun. Bunun bir sohbetten çok bir sorguya dönüşmesini istemiyorum. Beck'i korkutup kaçıрма."

Ona bakarken ağzım açık kalır. Düşüncelerimi toparlamak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırırım. "Ben insanları asla korkutmam."

Muhtemelen korkutuyorum. O da haksız sayılmaz. Yoğun olabiliyorum. Ama bu, onun bunu belirtmesini istediğim anlamına gelmez.

Ryker kaşlarını kaldırır. "Sen nasıl istersen, *prenses*," diye iç çekerek cevaplar.

Bu takma ad duyunca başımı geriye atıyorum. "Bana bir daha öyle deme." Sevgiyle söylemedi. Aslında, alaycı bir şekilde söyledi. Bu, onun bana bir daha öyle demesini istediğim anlamına gelmez.

Beni duymuyor mu yoksa umursamıyor mu bilmiyorum, ama her halükarda, bana tek kelime bile etmeden Beck'in beklediği masaya geri dönüyor.

ON DOKUZ

RYKER

"iyi olduğundan emin misin?" diye soruyorum, solgun Camille'e bakarak.

Camille bana sert bir bakış attıktan sonra, dikkatini binmemiz gereken tekneye çeviriyor. Yönetim kurulu üyelerimden biri olan Mitchell Bailey bizi yatına davet etti, bu yüzden öğleden sonramızı denizde geçireceğiz. Hamptons'a geleli iki haftadan biraz fazla oldu ve kaydettiğimiz ilerlemeden memnunum. Yavaş bir ilerleme, ama ben kabul ediyorum.

"Tekneye bakmaya devam mı edeceksin, yoksa binecek miyiz?"

Bu, Camille'den bir başka sert bakış daha almamı sağlar. Adil olmak gerekirse, sert bakmak onun varsayılan davranışıdır. Her zaman bana doğru sert bir bakış atar. "Tabii ki, bin," diye cevaplar, sesini sıkılaştırarak bakışlarını benden çekip Mitchell'in teknesine yöneltir.

Ellerimi keten pantolonumun ceplerine sokuyorum, gözlerimi hafifçe kıсарak ona bakıyorum. Camille birçok şey. Sinir bozucu, her zaman huysuz, inatçı ve kurtulamadığım bir baş belası, ama onu hiç böyle görmemiştim. Korkmuş görünüyor. Endişeli demek daha doğru olabilir.

kelime olabilir. Her halükarda, Mitchell'ın yatına binmekten pek heyecanlı görünmüyor.

"Ben tekneye binmeyi planlıyorum. Asıl soru, *sen* de binmeyi planlıyor musun?" diye soruyorum, ses tonumda hafif bir alaycılık var. Evden çıkmadan önce, yatla geçireceği öğleden sonra için hiç gergin görünmüyordu. Tekneyle yüz yüze geldiğinde cildi biraz beyazladı ve ilk kez gergin olduğunu gösteren işaretler verdi.

"Tabii ki bineceğim," diyor Camille. Göğsünü kaşıyor, gözleri teknenin önünden arkasına atlıyor.

Bu durumda ne yapacağımı bilemeden başımı salladım. Belki de teknelere karşı bir takıntısı vardı? Öyle olsaydı, bu öğleden sonra gezisini kesinlikle reddederdi.

Ya da belki de gitmez. O inatçı biridir. Teknelerden korkan biri olmasına rağmen bugün beni izlemeye ısrar etse hiç şaşırmam. Ya da en azından teknelerden hoşlanmayan biri olmasına rağmen.

"Peki," diye başladım, Harrison O'Neill ve karısının tekne rampasından yata doğru yürüdüklerini izleyerek. "Gidelim mi o zaman?"

"Sadece... yatıyla bir günlüğüne denize açılacağını söylediyimde, daha büyük bir şey hayal etmiştim. Yat demek büyük demektir, değil mi? Onun teknesi, bilmiyorum, rüzgar çok şiddetli olursa devrilebilir mi?"

Gülmeden edemiyorum. Sorusu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, birkaç saniye boyunca, her telefon görüşmemizde babamdan ondan kurtulmasını istediğimi unuttum. "Bu yat sana yeterince büyük gelmediğine üzüldüm, prenses." Tekrar gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Ne tür yatlara alışkınsın?"

Vaughn ailesi çok sayıda bağlantıya sahiptir. Birçok tanınmış kişiyle çalışmış ve arkadaşlık kurmuşlardır. Camille'in daha büyük yatlarda bulunmuş olması beni şaşırtmaz, ancak bu Mitchell'inki küçük olduğu anlamına gelmez.

"Ben daha çok karada kalmayı seven bir kızım," diye mırıldanır Camille. Sözleri o kadar alçak sesle söylenir ki, bunları gerçekten benim duymamı istediğini merak ederim.

Gergin bir şekilde tekneye bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. Saatime bakınca, geç kalmamıza iki dakika kaldığını görüyorum. Bir an için, onun teknelere olan bariz korkusunu yüzüne vurmak aklıma gelir. Beni o kadar sinirlendirmiştir ki, bu konuda küçük bir espri yapmak bile iyi gelebilir. Ama nedense, alaycı bir yorum yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Bu ironik bir durum, çünkü alaycı yorumlar onun en sevdiği yorumlardır.

"Öğleden sonrasını teknede geçirsem, sen de kulübe gitsen nasıl olur? Sanırım bugün gelmeyen birkaç üye var. Kulak misafiri olup nasıl gittiğimi bana anlatabilirsin."

Camille bir anlığına beni dikkatle izler. Yemin ederim, omuzlarında hafif bir düşüş görüyorum, sanki en ufak bir rahatlama iç çekişi gibi.

"En iyi davranışımı sergileyeceğime söz veriyorum," diye ekliyorum, dudaklarım gülümsemeye başlarken titriyor. Aslında bunu yapmak o kadar da zor olmadı. Kabul ediyorum, Manhattan'da işler biraz çığırından çıktı. Annem öldükten sonra kendimi derin ve karanlık bir duruma soktum. Boşluğu içki ve partilerle doldurmaya çalışıyordum, mutluymuş gibi davranırsam bir gün gerçekten mutlu olacağımı umuyordum.

Ama Hamptons'ta olmak beni farklı hissettirdi. Onu hala derinden özlüyorum, ama onun çok sevdiği evde olmak gözlerimi biraz açtı. Onun ölümünden sonra dönüştüğüm adamdan gurur duymazdı ve bu benim için kabul edilemez bir şey.

Camille, gözleri yatın üzerinde dolaşırken birkaç hızlı nefes aldı. Doğru zaman olmadığını biliyorum, ama teknelere olan bu korkusu hakkında daha fazla bilgi almak istiyorum. "Ben iyiyim. Sadece rüzgardan endişelendim."

Gülümserim, Pembroke Hills'in marinasında demirlemiş teknelere bakarım. Bugün rüzgâr neredeyse hiç yok.

Aslında rüzgardan endişelendiği mümkün değil. "Suyun sakın olacağını düşünüyorum. Tekne sadece kıyı şeridini takip edip bazı koylara girecek. Endişelenecek bir şey yok."

Camille tiz bir kahkaha attıktan sonra kıvrımlı saçlarının uçlarını eliyle düzeltti. "Endişelenecek bir şey yok." diye burnunu çekti. "Sadece suyun ortasında yüzen bir nesnenin üzerinde olmak. Hiç sorun değil. Endişelenecek hiçbir şey yok." Sesindeki alaycı tonu gün gibi açıktı.

Anladığımı belirtmek için başımı sallardım. Demek ki teknelerden korkuyor... ya da belki de açık sudan korkuyor. Her halükarda, bu tekneye binmek istemediğini açıkça belli etti.

"O zaman sen kulübe gidip yeni bir bilgi bulmaya çalış, ben de bu öğleden sonrayı Mitchell ve diğer üyelerle geçireyim. Akşam ikimiz de döndüğümüzde, senin çok sevdiğin o brifinglerden birini yapabiliriz."

Neden bilmiyorum, ama Camille'in cevap vermesini beklerken tüm vücudum gerginleşiyor. Son zamanlarda yönetim kurulumu etkileme görevimizi sürdürürken bir tür ortak zemin bulduk. Onun istediğini yapıyorum ve fikirlerini dinliyorum, ama ona baş belası olmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorum.

"Cevap verecek misin, yoksa sadece bana kaşlarını çatacak mısın?"

Camille'in kaşları daha da çatılır. "Ben somurtmam. Somurtmak kırılganlıklara neden olur."

Göğsümün derinliklerinden gelen bir kahkaha atarım. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Sen hep somurtuyorsun."

Dudakları aralanır. "Hayır, şaka yapmıyorum," diye cevaplar, sesi savunmacıdır. Aslında, dik duruşu, kaldırılmış çenesi ve göğsünde kavuşturulmuş kollarıyla tüm vücudu savunmacıdır.

Kafamı sallıyorum. Gözlerindeki bakıştan anladığım kadarıyla, yüzünün neredeyse sürekli çatık olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor. "Sen ne dersin o." Onunla bu konuda tartışabilirim, ama bunu zaten yeterince yapıyoruz. Şu anda, ben

Onun tekneyi atlamayı kabul etmesini sağlamak konusunda daha çok endişeliyim. O katılmaya karar verirse, yönetim kurulu üyeleriyle ne kadar verimli bir ilişki kuracağımı bilmiyorum. Kendime itiraf etmek istemiyorum, ama onun sudan korktuğunu bilirken konuşmalara ne kadar odaklanabileceğimi bilmiyorum.

Bir an birbirimize baktık. Gözlerinde hala meydan okuyan bir parıltı vardı, ama başka bir şey de vardı. "Sen Pembroke'a git, ben de bunu yapayım. Sonra kulüpte buluşuruz ve notlarımızı karşılaştırırız."

Camille'in gözleri hafifçe yumuşar ve bir an için, onun bunu kabul edeceğine gerçekten inanırım. Onun evet demesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde, göğsüm rahatlamayla dolar. Beni ne kadar sinirlendirse de ve ondan ne kadar kurtulmak istesem de, onun güvenini kazanmak iyi hissettirir, çünkü bu, gelecekteki yönetim kurulumu etkilemek için doğru yolda olduğum anlamına gelir. Camille bana kendi başıma yapabileceğime yeterince güveniyorsa, bu, en azından bugün için, beni mirasını hak etmemiş şımarık, zengin bir varis olarak görmediği anlamına gelir. Ve şimdi kendime itiraf ediyorum ki, ondan gerçekten istediğim şey bu güven.

Dudaklarım gülümser. "Sonra görüşürüz." Geri çekilip rıhtıma doğru yürümeye başlarım. Yakında ayrılmamız gerekiyor ve geç kalırsam kötü görünür. Camille'in bakışlarıyla bir an göz göze geliriz, aklından ne geçtiğini merak ederim.

"En iyi davranışımı sergileyeceğime söz veriyorum," diye tekrar temin ederim, ellerimi ceplerime sokup sırtarak.

Onun başka bir şey söylemesini beklemiyorum. Rıhtıma doğru dönüp yatın yanına yaklaşıyorum. Arkama bakmıyorum. Geniş gülümsememi görmesini istemiyorum. Öğleden sonra kontrolü bana devrettiği için duyduğum gururu ona göstererek ona bu zevki yaşatamam.

Ana güverteye adımımı attığımda bile yüzümdeki memnuniyet dolu gülümsemeyi silemiyorum. Gözlerim partiye katılanları tarıyor, ta ki Mitchell'ı bulana kadar. kapanmadan önce mesafeden ona teşekkür edip

davet için teşekkür ettikten sonra, omzumun üzerinden bir kez daha arkama bakıyorum.

Camille'in Pembroke kulüp binasına giden yolu yürüdüğünü görmeyi bekliyorum.

Onun yat mürettebatından birinin elini tuttuğunu görünce dudaklarımdaki gülümseme kaybolur. Adam onu tekneye bindirir, Camille'in yüzünde kararsız bir ifade belirir.

Bana duyduğu güvenin verdiği tüm gurur ve memnuniyet, gözleri kalabalığı tararken bedenimden kaybolur. Gözleri hemen benimkileri bulur. Başını sallar, gözleri bana takıldığında bir şey parlar.

O mesafeyi kapatırken yutkunuyorum, kendime olan öfkem kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. Onun teknelerden açıkça korktuğunu bilsem de, bunun onun gelmesini engellemeye yetmeyeceğini bilmeliydim.

Benim kendi başıma bir şey yapacağıma güvenmiyor. Böyle bir şeyi yapacağıma güvenmiyor. Ve bunu bilmeliydim.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken uzun bir nefes veriyorum. Ona söylemek istediklerim aklımdan geçiyor. Çenem sıkılıyor. Bunu tek başıma yapmama izin vereceğini düşünecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

"Benden bu kadar kolay kurtulamazsın," diyor, sesi sakın.

Onu takdir etmeliyim. Birkaç dakika önce gözlerinde olan korku neredeyse tamamen kaybolmuş. En azından şimdilik.

Bir anlığına ona bakıyorum. Çenemi o kadar sıkıyorum ki ağrıyor. Neden benim kendi başıma bir şey yapacağıma güvenmekte bu kadar zorlandığını sormak istiyorum. Dilimi ısıriyorum, bunun sadece kontrol delisi olması mı yoksa gerçekten de ilerlememizi bozmadan bir öğleden sonra yatla gezintiye çıkamayacağımı mı düşündüğünü bilmek için can atıyorum.

"Ne?" diye soruyor Camille, çenesini kaldırıp bana meydan okurcasına bakıyor.

Tanrım, neden bu kadar sinir bozucu olmak zorunda?

Yutkunup başımı sallıyorum. "Hiçbir şey. Sadece biraz rüzgarlı olduğunu düşünüyordum.

Umarım tekne sallanmaz.

Gözleri fal taşı gibi açılır. Cevap vermek için ağzını açar, ama ben arkasını dönüp başka bir şey söylemesine fırsat vermeden onu yalnız başına bırakırım.

YİRMİ

CAMILLE

"BUNU İÇ."

Tanıdık bir ses beni acıma partimden geri çekince iniltiyi bastırıyorum. Bu lanet yatağa adım atmamam gerektiğini biliyordum, ama inatçılığım yüzünden atmadım. Ryker'ın teknelerden çok korktuğumu bilmesini istemedim.

Bu benim için *harika* sonuçlandı. Şimdi ne kadar korktuğumu en ön sıradan izliyor.

Bakışlarımı Ryker'a çeviriyorum, mükemmel dolgun dudaklarındaki sırıtıştan ve beni bu halde görmesinden nefret ediyorum.

"Çalışıyorum. Şu anda içkiye ihtiyacım yok," diye tartışıyorum, gözlerim elindeki martiniye kayıyor.

Gözleri bana dikiliyor. "Şu anda *tam* da ihtiyacın olan şey bir içki. Seni rahatlatır." Elini hafifçe sallıyor, içkiyi dökmemeye dikkat ederek bir kez daha bana doğru uzatıyor.

Martini'ye bakıyorum. Kabul etmek istemiyorum ama bir içki gerçekten yardımcı olabilir. En azından kesinlikle zararı olmaz. Yatağa bineli bir saat bile olmadı ama ben şimdiden ayaklarımın karaya basacağı anı iple çekiyorum.

"İçine zehir mi kattın?" diye soruyorum, parmaklarım martini kadehinin sapını kavrarken.

Onun kahkahası tüylerimi diken diken ediyor, bundan nefret ediyorum. "Deneyin ve öğrenin," diyor, ağzının bir köşesi sırtarak yukarı kalkıyor.

Mitchell'in yatına adımımı attığım ve geldiğimi duyurduğum andan itibaren Ryker'ın ruh hali değişti. Hamptons'da geçirdiğimiz süre boyunca benim en büyük hayranım değildi, ama daha önce ruh hali farklıydı. Yönetim kurulu üyeleriyle sohbet ederken onun dikkatini çekmeye çalıştım, ama gözlerimiz her buluştuğunda bana sadece sert bakışlar attı. Beni o gün başından savma girişimi işe yaramadı ve bu konudaki duygularını saklamaya da hiç zahmet etmedi.

Kabul etmek istemiyorum ama gördüğüm kadarıyla bugün kendi başına harika bir iş çıkardı. Tabii bunu ona söylemeyeceğim. Şu anda olduğu gibi bana ters ters bakmaya devam ettiği sürece olmaz.

"Ben almayayım."

Ryker başını salladı. "Senden kurtulmayı kaç kez hayal ettiysem de, içkinin zehirli olmadığına dair sana söz veriyorum."

Onu dikkatle izliyorum. Aslında içkiye zehir katmayacağını biliyorum. Ama içine tükürme ihtimalini de göz ardı edemem.

"İç şunu, Camille," diyor Ryker, sesi gergin.

"İçip içmemek sana ne fark eder?" diye soruyorum, bardağa bakarak. Martini'nin aslında mükemmel görüldüğünü şimdi fark ediyorum. Tek yerine iki adet zeytin şiş var, tam da sevdiğim gibi.

Ryker bir anlığına başka yere bakıyor. Çene kaslarını sıkarken, keskin elmacık kemiklerindeki küçük kaslar titriyor. "Çünkü nedense şu anda gelecekteki yönetim kurulundaki kimseyle konuşmaya odaklanamıyorum."

Başımı yana eğiyorum. "Anlamıyorum. Odaklanamamanın benimle ne ilgisi var?"

O gülüyor. Bu gülüşü normal gülüşünden daha karanlık. Sesinde bir boğukluk var. Bu ses, tüylerimi

tüylerim diken diken oluyor. "İnan bana, keşke anlasam prenses. Tek söyleyebileceğim, sen burada hayatın için savaşıyormuş gibi davranırken, küçük konuşmalara odaklanmanın zor olduğu."

Kafamı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Tekneye bindiğin andan beri buradan kıpırdamadın." Yanımdaki korkuluğu işaret ediyor. "Ve hayatın pahasına ona tutunuyorsun. İçkiyi almak için onu bıraktığına gerçekten şaşırdım."

Kaşlarımı çattım. Neden bu tür şeyleri fark ediyordu? Ve daha da önemlisi, neden umursuyordu?

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bunun yerine bir yudum alıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Mükemmel yapılmış.

"İyi mi?" Ryker, yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan beni dikkatle izlerken sorar. Diğerleriyle konuşurken gözlerinde bir ışıltı ve dudaklarında hiç kaybolmayan bir gülümseme olduğunu fark etmiyorum. Benimle konuşurken ise durum farklı. Evet, gülümsüyor. Ama aynı zamanda şu anda yaptığı gibi, ifadesini gizliyor ve ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Teknenin hafif sallanmasını fazla düşünmemeye çalışarak martiniden bir yudum daha alıyorum. "İyi," diye yalan söylüyorum. Mükemmel. Sadece ona bunu itiraf etmek istemiyorum.

"Martini, ekstra sert, sadece bir damla vermut ve üç yerine altı zeytin. Siparişin bu, değil mi?"

Parmaklarım bardağın sapını sıkıca kavradı. Bu tam da benim siparişim. Sadece onun bunu nasıl bildiğini bilmiyorum. Bir ara kulüpte sipariş etmiş olmalıyım.

Ama sanırım sipariş etmedim. Ekstra sert martini severim, ama iş etkinliklerinde genellikle sipariş etmem. Çünkü bir martini içtiğimde, ikinciye içmenin iyi bir fikir olduğunu düşünürüm.

"Zeytin sevmem" diye yine yalan söylüyorum. Neden ona yalan söyleme ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum. Zeytini severim. Ve martini ne kadar sert olursa o kadar iyidir. Siparişimi bilmesinden rahatsız oldum.

Ryker iç geçirir ve bana bir adım yaklaşır. Neden böyle yaptığını bilmiyorum. Zaten yeterince yakınız. Onu gayet iyi duyabiliyorum. Bu teknede olmaktan duyduğum hoşnutsuzluğu açıkça göstermeye çalışmamak için yatın daha az kalabalık bir bölümüne kaçmıştım. Ayrıca, üst güverteden aşağıya bakıp Ryker'ın ana güvertede yönetim kurulu üyeleriyle sohbet ederken dolaşmasını izleyebiliyordum.

"Neden yalan söyleme ihtiyacı duyuyorsun?" diye sorar Ryker, sanki cevabımla gerçekten ilgileniyormuş gibi gözlerini dikkatle bana dikerek.

Beklenmedik sorusuna dudaklarımı ince bir çizgiye sıkıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yalan söylediğini biliyorum çünkü siparişini biliyorum." "Nasıl?"

Bir anlığına bana bakıyor. Yemin ederim, yüzünün bir anlığına düştüğünü görüyorum, sonra tekrar kayıtsız bir ifadeye bürünüyor. "Ne kadar unutmak istesen de, bir geceyi birlikte geçirdik. Bana zeytinleri ne kadar sevdiğini ve bazen barmenleri tatlı dille ikna ederek fazladan bir porsiyon zeytin aldığını anlattın."

Donakalıyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Aylardır önceydi. İçki siparişim gibi küçük bir şeyi hatırlamasını beklemiyordum. "Ryker." Adı dudaklarımdan kaçır. Başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. O küçük detayı hatırlamasına nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

İçeceğimi işaret ediyor. "İç ve panik yapmayı bırak. Her şey yoluna girecek."

Başımı sallıyorum ve belki de ilk kez onu dinliyorum. Martini'den büyük bir yudum alıyorum, içkinin ne kadar mükemmel yapıldığını tadarken gözlerim bir an için kapanıyor. Bu teknenin aniden batma korkusu ve onun bizim paylaştığımız gecenin küçük ayrıntılarını hatırlaması gerçeğiyle ilgili çelişkili duygularıma rağmen -ertesi sabah beni yatakta yalnız bırakmış olsa da- vücudum hafifçe gevşiyor.

"Bakın, dinliyor," der Ryker yavaşça. Bana attığı sırtışı ölümcül. İlk tanıştığımız gece attığı sırtışı hatırlatıyor. Partiden ayrılıp onun evine gitmemiz için yalvardığım sırtışı. "Aferin kızım," diye ekler, sesi alçaktır.

Yanaklarım kızarıyor. Aslında, her şeyim kızarıyor. Tüm vücudumun kızarmasını güneşe bağlıyorum. Anılar zihnimde canlanıyor. Bana iyi kız dediğini ilk kez duymuyorum. O yılbaşı gecesi bunu sık sık söylemişti ve beni çılgına çevirmişti.

Martini'den bir yudum daha alıyorum, yarısını çoktan içmişim. Mitchell Bailey'nin çalışanlarının hazırladığı zengin yemek menüsüne rağmen, çok gergin olduğum için hiçbir şey yiyemediğim için, bu içkinin hemen kafama vuracağını biliyorum.

"Sakin ol prenses. Dikkatsiz davranmak istemezsin. Sadece gerginliğini azaltması gerekiyordu."

Sinirlenerek hafifçe inledim. Bu takma adı sevmiyorum ve onun benim dikkatsiz biri olduğumu düşünmesinden nefret ediyorum. "Alkolü nasıl kullanacağımı biliyorum, çok teşekkürler." İçeceği rafa koyup, tekne daha önce olduğundan daha fazla sallandığında bir kez daha korkuluğa tutundum. Ryker'ın haklı olduğunu kendime telkin etmeye çalışırken, iki elimle metali sıkıca kavradım. Bu teknede hiçbir şey olmayacak. Her şey yolunda gidecek.

"Neden diğerleriyle kaynaşmıyorsun?" diye önerdim, benden uzaklaşmasını istiyordum. Hâlâ yakınımda duruyordu ve mandalina ve bergamot kokusu tamamen başımı döndürüyordu.

Bundan nefret ediyorum.

Ryker gülüyor. "Peki. Ama biraz daha az... korkmuş görünmeye çalış. Odaklanmam lazım ve sen denize atlayıp kıyıya yüzmeye çalışırsan bunu yapamam."

Onun yorumuna gülmeden edemiyorum. Bakışlarından kaçarak kıyıya doğru bakıyorum. Karadan o kadar da uzak değiliz, bu da korkumu biraz hafifletiyor. "Söz veriyorum, atlamayacağım."

Bir anlığına bana bakıyor, göz kapaklarını kısıyor. "Neden? Yüzemiyor musun?" Şaka olarak söylüyor, ama hemen cevap vermediğimde alaycı gülümsemesi kayboluyor.

Anlayışla başını sallar.

Yanaklarım kızarıyor, ama bu sefer utançtan. "Çocukken hiç istememiştim. Ve yaşımla ilerledikçe yüzmek istemem daha da azaldı. Beni korkutuyor ve hiç ilgimi çekmiyor. Hadi, bitir şunu ve bana gül." Kahverengi gözleri yumuşadı. Gerçekten yumuşadı. Bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Martini kesinlikle kafama vurmuş ve şimdi Ryker'a ilk tanıştığımız gece baktığım gibi bakıyorum, sanki o benim...

Sinir bozucu, hak iddia eden müşteri.

Boğazını temizledi. Eli bana doğru uzandı, sonra yanına indi. Bir an ona baktım, ne yapmaya çalıştığını merak ederek.

Bana dokunacak mıydı? Kesinlikle hayır.

Siktir. Bu teknede neler oluyor? Buradan gitmem lazım. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Tabii ki Ryker bana dokunmayacaktı.

"Gülmeyeceğim. İçki işe yaramazsa ve çok bunalırsan, bana haber ver." Bakışları benimkine sabitlenmiş durumda. Hareket edemiyorum. Şu anda bana bakışıyla hareket edemiyorum. Gözleri benimkileri arıyor ve ben ne aradığını merak etmeden duramıyorum.

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Birkaç saniye daha beni yakından izliyor, sonra ellerini ceplerine sokup uzaklaşıyor.

İçecek sonunda gerginliğimi azaltıyor. Öğleden sonrasının geri kalanında, yatağa ilk adım attığımda hissettiğim kadar suda olmaktan korkmuyorum.

Beni başka bir korku sarıyor. Ryker'ın bakışlarını üzerimde hissettiğimde vücudumun ısınmasından duyduğum korku. Sanki gözlerim onunla buluşmadan önce bana baktığını hissedebiliyorum. Öğleden sonrasının geri kalanında, sanki benden hiç gözlerini ayırmıyor gibi hissediyorum. En azından uzun süre değil. Konuşmaya devam ediyor

konuşmaya devam ediyor, ama açıkça görölüyor ki, sadece yarısı orada.

Bu farkındalık beni rahatsız etmeliydi. Onun bana odaklanmasını istememeliydim. Davenport Media yönetim kurulu üyeleriyle öğleden sonrasını geçirip onları etkilemeye odaklanmasını istemeliydim.

Ama benim üzerime diktiğı dikkatli bakışları beni hiç rahatsız etmiyor. Beni kontrol etmek istemesi düşünceli bir davranış gibi geliyor.

Ve bu farkındalık çok korkutucu. Çünkü duvar yıkıldığında ve Ryker Davenport artık beni rahatsız etmediğinde, onunla ilgili olarak başladığım yere geri döneceğimden korkuyorum. Ona yeniden ilgi duyacağımdan çok korkuyorum.

Ve bunun olmaması için pek çok neden var.

YİRMİ BİR

RYKER

"Aman Tanrım. Karada olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye bağıyor Camille, topukları kaldırımında tıklıyor.

Yatdan indiği için o kadar heyecanlı ki, neredeyse diz çöküp yeri öpecek sandım.

"Mitchell'ın yakında onlarla tekrar çıkmamı istediğini söylemek için kötü bir zaman mı?"

Camille'in adımları durur ve bana bakarken gözleri büyür.

Şu anda ne kadar sevimli görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Sonunda iki martini içti ve biraz sarhoş olduğu belli. Bugün onu bu haliyle görmeyi beklemiyordum, ama bundan hoşlandığımı inkar edemem. Dili eskisi kadar keskin değil ve gardını indirmiş. Onun bu yönünü görmek hoşuma gidiyor... benden nefret ediyormuş gibi davranmayan yönünü.

"Şaka yapıyorum," diyorum, ne kadar sevimli görüldüğüne gülümsememeye çalışarak. Dolgun dudakları aralanmış ve akuamarin gözleri doğrudan bana bakıyor. Alkolden yanakları pembeye dönmüş ve topuklu ayakkabılarında hafifçe sallanıp duruyor.

Omuzları rahatlamış bir şekilde sarkar. "Burada olduğumuz sürece bir daha tekneye binmeyeceğim. Eğer başka yat gezileri olursa,

ben yokum."

O biraz fazla sola eğildiğinde, ısıklık çalarak hızla dirseğinden tutuyorum. "Kendi başıma bir şey yapmama izin vereceğini mi söylüyorsun?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

Cildimin altındaki cildinin sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum, ama onu bırakmıyorum ve o da bu fırsatı değerlendirerek önce bir topuğunu, sonra diğerini çıkarıyor, ta ki çıplak ayakları kaldırımda durana ve topukları elinde kalana kadar.

Onun cevabını beklerken, serbest elimi uzatıyorum, parmaklarım sessiz bir istekle kıpır kıpır.

Bir anlığına bekleyen elime bakar, dudaklarında küçük bir kaş çatma belirir.

"Onları ben tutayım," diyorum, elimi ona biraz daha yaklaştırmak için.

Omuz silkiyor ve ayakkabılarını bana veriyor. Meğer Camille, ayık olduğundan biraz daha dinlemeye istekliymiş.

"Tamam. Ama kulübe girmeden önce onları geri vermelisin."

Gülüyorum. "İçeri girmeyeceğiz."

Kaşlarını çatıyor ve lanet olsun... Yemin ederim midem bulanıyor. " do

aceleyle çıkıyor.

Kolumu onun koluna geçirip yürümeye başlıyorum, arabaya giderken ona destek olmak istiyorum. Topuklu ayakkabılar olmadan ayakları biraz daha sağlam ama düşme riskini göze almak istemiyorum, bu yüzden kollarımızı birbirine dolamış halde tutuyorum.

"Bugün yeterince şey yaptık. İki martini içtikten sonra Pembroke'a gidip insanlarla konuşmana izin verirsem, benden daha da çok nefret edersin."

O biraz şaşkınlık gösterir. "Onları bir dikişte içmedim."

Kafamı sallayıp güldüm. Mitchell Bailey ile konuşurken Camille'in martiniyi shot gibi içtiğini gördüğüm anı asla unutmayacağım. "Ne dersen de," dedim ona, tartışmanın bir yararı olmadığını bilerek. "Sadece

senin kötü tarafına daha fazla geçmeye çalışmıyorum."

"Kim demiş benim kötü tarafımda olduğunu?" diye sorar.

Sorusu beni şaşırttı. Durdum, kollarımız hala birbirine kenetlenmiş olduğu için onu da durmaya zorladım. Ona baktım, yüzümdeki şoku gördüğünden emindim.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye soruyorum, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Sanki ben senin hayatının belasıymışım ve bu dünyada yazını birlikte geçirmek isteyeceğin son kişiymişim gibi davranıyorsun."

Camille gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme. Ve lanet olsun... midem yine ters dönüyor.

"*Sen* öyle davranıyorsun," diyor, sorumu tamamen görmezden gelerek.

Ona öyle davranmak istemediğimi ne kadar çok söylemek istediğimi düşünürken çenem sıkışır. Babasının ofisine girdiğinde onu gördüğüm için heyecanlanmıştım. Ancak, paylaştığımız geceyi hiçbir anlamı yokmuş gibi gösterip, benimle çalışmak istediği son kişiymişim gibi davranınca, duvarlarımı ördüm.

Onun benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini sormak dilimin ucunda. O sabah neden gittiğini sormak istiyorum. O gece özel bir geceymiş gibi davranmasını anlamak istiyorum. O, bana daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim şeyler hissettirdi. Onunla birlikte olmak bana doğru geliyordu. Her şey çok kolaydı. Ertesi sabah odama girip yatağımın boş olduğunu görmek bana acı verdi. Daha da acı veren şey, onu tekrar göreceğime dair ufak bir umudum olmasıydı, belki de bu bir yanlış anlaşılmaydı ve beni gördüğüne sevinecekti, ama tek bir kelimeyle bu umudum yok oldu. Beni gördüğüne sevindiği yoktu. Bana bir hata dedi. Ve işte buradayız.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Camille.

Belki hayal ediyorum, belki de hepsi kafamda, ama yemin ederim ki bakışları bir anlığına dudaklarıma kayıyor.

Elimde değil. Onu öpmek için yoğun bir istek, hayır, bir *ihitiyaç* beni ele geçiriyor. Tüm gücümle bununla mücadele ediyorum. O sarhoş ve sadece birlikte geçirdiğimiz Yılbaşı gecesinin anıları kafamı kurcalıyor.

Onu öpemem ve sorularımın cevaplarını bilmek istediğimden emin değilim. Ondan kurtulma girişimlerimin işe yaramayacağı açık. Yazı birlikte geçireceğimizi kabul etmeliyim. O sabah neden gittiğini bilmemem muhtemelen benim için en iyisi. En azından o zaman, belki bu yaz işi halletmek için birbirimizi yeterince tolere edebiliriz.

Bir iç çekerek, bakışlarımı ondan ayırıp bizi Pembroke'un otoparkına götürdüm. "Endişelenme," diye cevap verdim sonunda.

Camille'in bana daha fazla soru soracağını bekliyorum, ama sormuyor. Beni otoparka götürmeme izin veriyor ve hiç itiraz etmiyor. SUV'nin yolcu koltuğuna oturmasına yardım etmeye çalışana kadar tek kelime etmiyor.

"Ben hallederim," diye homurdanır ve koltuğa oturmasına yardım etmeye çalışırken elimi itekler.

"Şu anda biraz dengesizsin," diyorum. Kimse bizi görmeden otoparka ulaşmayı başardık, bu iyi bir şey çünkü Camille'in iki martini içip öğleden sonrasını güneşte geçirdikten sonra tanıdığı birine rastlarsa çok utanacağını biliyorum.

"Ben iyiyim. İçki içmiş gibi bile hissetmiyorum." Öne eğildi, yüzü benimkine çok yaklaştı. "Belki de dengesiz olan *sensin*."

Onun biraz peltek konuşmasına gülümsüyorum. Dudaklarına bakmamaya çalışıyorum, ama o bana bu kadar yakın dururken bunu yapmamak inanılmaz zor. "En başta *bir* içki içtim. Ben iyiyim, prenses."

"Neden bana sürekli prenses diyorsun?" diye soruyor hemen.

Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçip aramıza mesafe koymam gerektiğini biliyorum, ama bunu yapamıyorum

Şu anda değil. Henüz değil.

"Çünkü öyle davranıyorsun," diye cevap veriyorum.

Alt dudağı dışarı çıkıyor. "Prenses gibi davrandığımı sanmıyorum."

Emniyet kemerine uzanıyorum, dikkatlice onu vücudunun üzerinden çekiyorum. Kazara, tokaya uzanırken parmak eklemlerim göğüslerine hafifçe değiyor. Aramızdaki bu küçük temas karşısında göğüsleri titriyor.

Siktir.

Aptalca bir şey yapmadan önce aceleyle doğrulup yolcu kapısını kapatıyorum. Bugün neyim var benim? Düzgün düşünemiyorum ve bunu fazla içkiye de bağlayamıyorum. Belki de güneşte çok fazla zaman geçirdim.

Sürücü kapısını açıp koltuğa otururken etraf sessiz. İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz, bunun için minnettarım. Kafam onunla ilgili düşüncelerle o kadar karışık ki, konuşacak halim yok.

Onunla çok fazla zaman geçiriyorum. Bu yüzden, o benim hakkımdaki düşüncelerini açıkça belli ettikten sonra bile, onu öpmek istediğim düşünceleri hala kafamdan atamıyorum.

Eve neredeyse varmıştık ki Camille'in bakışlarını yanağımda hissettim. Ona bir bakış attım ve gülümsediğini görünce şaşırdım.

Kaşlarımı kaldırdım, dudaklarım gülümsemeye başladı çünkü onun bu kadar rahat gülümsediğini görmeye alışkın değildim.

"Hey, Ryker?" Sesinde alışık olmadığım bir yumuşaklık var.

"Evet?"

"Neredeyse eve vardığımızı biliyorum, ama..." Bir an duraksıyor ve beni şaşırtan bir şey yapıyor.

Camille kıkırdar.

Gerçek bir kıkırdama.

Ve bu his artık midemde bir karıncalanma değil. Karnıma yumruk yemiş gibi. Kalbimi sıkan bir el gibi. Öyle hissediyorum.

Tüm vücudumda kahkahalar atıyorum.

Boğazım kuruyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Vücudum ve duygularım birbiriyle savaş halinde. Onun kıkırdamasının sesini seviyorum. Tanrım, o sesi o kadar çok seviyorum ki tekrar duymak istiyorum. Ama onun gülüşünü duymak gibi basit bir şeyin beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyorum.

"Ama?" diye soruyorum, bana onun kahkahasını bir kez daha duyma lüksünü verecek mi diye merak ediyorum. Tekrar yaşamak isteyip istemediğimden emin olmasam da.

Evin ön kapısına yanaşıp SUV'yi park ediyorum. O düşüncesini bitirene kadar tuş takımına şifreyi girmek için beklerken ona bakıyorum.

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf ediyor gülümseyerek. "İçeride sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

Ağzı açık kalır. "Yemek mi yapıyorsun?" Şaşkınlığını gizlemeye bile tenezzül etmez.

Omuzlarımı kayıtsızca silkiyorum. "En iyisi değilim, ama fena sayılmayacak şeyler yapabiliyorum. Lizzie bize fazladan yemek bırakmış olabilir. Bir bakalım."

Lizzie ailemin özel aşçısı. Annem onu yıllar önce işe aldı ve yemekleri inanılmaz. Bu yaz, programımız normalden daha boş çünkü burada sadece ben ve Camille varız ve çoğu gün kulübe gitmeyi tercih ediyoruz, ama o yine de sık sık uğrayıp buzdolabını hazır yemekler ve atıştırmalıklarla dolduruyor.

Camille dudağını ısıyor. Onu izliyorum ve bir an için o dolgun alt dudağı kendi ağzıma çekenin benim dişlerim olmasını diliyorum.

"Seni yemek yaparken görmek istesem de, aklımda başka bir şey var. Dışarı çıkıp yemek almak istiyorum. Bir hamburger." O, koltuğunda oturmadan önce nefesini tuttu. "Ya da belki bir taco." Geriye yaslanırken dudaklarından hafif bir inilti çıktı. Gözleri benimkilere baktı. "Karar veremiyorum. Ama dışarı çıkıp bir şeyler alabilir miyiz?"

Şu anda benden istediği her şeyi yapardım. Ona bunu söylemiyorum. Tek yaptığım SUV'yi geri vites alıp geri çıkmak.

garaj yolunda. Sabahleyin nasıl davranacağını kim bilir. Belki yine benden nefret etmeye başlar. Ya da belki de başlamaz. Belki sabahleyin aramızdaki ilişkiler değişir. Her halükarda, Camille' 'deki bu halini, o yanımdayken doya doya yaşayacağım.

"Tabii," diye cevap veriyorum sonunda. "Ne istersen, prenses."

YİRMİ İKİ

CAMILLE

Önümdeki suya bakıyorum, havuzda ayaklarımla su çırpıyorum, cildimde hissettiğim serin suyun tadını çıkarıyorum. Havuzlarda vakit geçirmeyi seven biri olmadım hiç, ama Davenport'ların evindeki havuzun kenarında güvenle oturup ayak parmaklarımı suya daldırmak, en sevdiğim gece ritüellerinden biri haline geldi.

Telefonumu her zaman içeride bırakır ve kendime birkaç dakika huzur veririm. Bu gece duyulan tek ses, okyanusun dalgalarının sesi ve rüzgarda hareket eden yaprakların hafif hisirtisidir.

Huzur verici. Ve babamla telefonda konuştuktan sonra ihtiyacım olan şey de huzur. Onunla konuşmak çok yorucu. Ryker'ın kaydettiği ilerlemeleri ona anlatmak istedim. Yönetim kurulu üyeleriyle sadece iyi ilişkiler kurmakla kalmayıp, onları etkileme konusunda da çok başarılı olduğunu. Yazın üçüncü haftasındayız ve yazın sonunda yönetim kurulunun Ryker'ın Davenport Media'yı devralmasına tam güven duyacağına dair içimde iyi bir his var.

Bunun yerine, babam işlerin nasıl gittiğini sorduğunda yalan söyledim. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Neden yalan söyleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum, ama içimden bir ses

her şeyin harika gittiğini söylemenin iyi bir fikir olmadığını söyledi. Ryker'ın bunu başaramayacağından o kadar emin ki, onun fikrini değiştirmek istediğimden emin değilim. En azından şimdilik.

"İşte buradasın." Ryker'ın sesi düşüncelerimden beni kopardı.

Arkamı döndüğümde, bana doğru yürüdüğünü gördüm. Hâlâ akşam giydiği takım elbiseyi giyiyordu. O elbisenin ona ne kadar yakıştığını düşünmemeye çalıştım.

"Nasıl gitti?" diye soruyorum, sesimi kontrol etmeye özen göstererek. Bu gece kulübün erkek üyeleri için bir etkinlik vardı. İki gün sonra yapılacak Pembroke'un yıllık hayır amaçlı golf turnuvası için hazırlık niteliğinde bir tür tadım ve müzayedeydi.

"İyi gitti." Ryker kravatını çeker. Kolayca düğümü gevşetir ve kravatı boynuna sarkıtarak bırakır.

Yanımda oturduğunda itiraz etmemekle kendimi şaşırttım. Vücudunu bana doğru çevirir, böylece ayakkabılarının uçları neredeyse uyluğuma değecek kadar yaklaşır.

Ryker'ın bu kadar erken eve geleceğini beklemiyordum ve şimdi sadece pamuklu bir gecelik dışarı çıkma kararımı sorguluyorum. Üzerine hafif bir hırka giymiştim, ama bu kesinlikle onun yanında giydiğim kıyafetlerden daha azdı.

"Bunu duymak güzel," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Teknedeki öğleden sonra, en azından biraz olsun, tartışmalar sona erdi. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Henüz buna alışamadım.

"O geceyle ilgili başka soru sormayacak mısın?" diye sordu Ryker. Dizlerinin üzerine dirseklerini dayayarak oturdu. Giydiği şık takım elbiseye göre oturuş şekli çok rahat görünüyordu.

Gülümsemeyi engellemeye çalışırken dudaklarım seğiriyor. "Sana daha fazla soru sormak istiyorum, ama sana güvenmediğimi düşünmeni istemiyorum."

Ryker dramatik bir şekilde nefesini tutar. "Özür dilerim. Bana güvendiğini mi söyledin? Doğru duyduğumdan emin olmak için bunu bir daha söyler misin?"

Gözlerimi devirdim. "Bana güvendiğini zaten biliyorsun. Güvenmeseydim, bu gece buraya gelmezdim."

"Kulübün erkekleri içindi."

"Evet, kadınların davet edilmemesi aptalca."

O gülüyor. "Yarın kadın üyeler için bir etkinlik var. Müzayedeler farklı. Pembroke, insanların daha fazla para harcaması için iki ayrı müzayede mi düzenliyor acaba?"

"Muhtemelen."

İkimiz de rahat bir sessizliğe büründük.

Ryker sonunda sessizliği bozar. "Annem geceleri hep burada otururdu," der yumuşak bir sesle.

Ayaklarım suda daireler çizmeye devam ediyor, ama gözlerim ona odaklanmış durumda. Onun annesi hakkında daha fazla bilgi edinmek istesem de, ona bu konuyu açması için baskı yapmadım. Onun ölümü, Ryker'ın medyanın gözdesi olmaktan, internette parçalanmış birine dönüşmesinin sebebidir. Onun hakkında daha fazla şey bilmek isterdim. Bu, Ryker'ı daha iyi anlamama yardımcı olurdu. Ryker'ı daha iyi anlamak istememin tek nedeninin işim olduğunu kendime inandırmaya çalışıyorum. Bu bir yalan. Onu daha iyi anlamak istememin nedeni tamamen bencilce ve onun basın danışmanı olmamla hiçbir ilgisi yok.

"Burası çok güzel." Gözlerim geniş arka bahçeyi tarıyor. Gerçekten bir dergiden çıkmış gibi. Ay ışığıyla aydınlatılmış olsa bile, nefes kesici bir manzara. Havuz çok büyük ve etrafı taş döşeme ve peyzajla çevrili, adeta bir vaha gibi. Bahçenin her iki yanında uzun ağaçlar ve çalılar var, bu da arka bahçeyi komşulardan izole ediyor.

Mülkleri ayrıca sahil kenarında. Arka bahçe doğrudan sahile ve denize açılıyor. Bir gece, cesaretimi toplayıp ayak parmaklarımı okyanusa daldırmak istiyorum

ama henüz o kadar cesur olamadım. Şimdilik, bakması bile muhteşem.

"Evet," diye Ryker sessizce onayladı. Önümdeki manzarayı izlemekle o kadar meşguldüm ki, bir şey söylediğimi bile unutmuştum. "Burası gerçekten annemin dünyadaki en sevdiği yeri." Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Keşke onu tanıyabilseydin. Seni çok severdi."

Neden bilmiyorum, ama sözleri kalbimin tam ortasına saplandı. Onu ne kadar sevdiği çok açık ve nedense, onun beni seveceğini söylemesi, gerçekten duymak istediğim bir şeydi.

Gözlerimi ondan ayırıp sudaki ayaklarıma bakıyorum. Onun sözleri yüzünden yanaklarımin kızarmasından nefret ediyorum. "Muhtemelen sevmezdi. Annelere... ya da aslında kimseye ilk izlenimimde pek iyi bir izlenim bırakmam. İnsanlar beni pek dost canlısı bulmazlar. Özellikle de ilk tanıştıklarında."

"Seni severdi," diye tekrarlar, sözleri kendinden emin ve ikna edicidir.

Onu çok görmek istiyorum, ama yapamıyorum. Bu gece neden farklı hissettiğimi tam olarak anlayamıyorum. Belki de sadece bu gece değildir. Belki de gerçekten o öğleden sonra tekne de olduğundan beri böyledir. İkimiz de birbirimize karşı biraz daha az acımasız davrandık. Belki de ikimiz de birlikte iyi çalıştığımızı kabul ettiğimiz içindir. Ya da belki başka bir şeydir. Her halükarda, annesinin beni seveceğini söylemesinin ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf etmekten nefret ediyorum. Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. "Bundan pek emin değilim," diye cevap veriyorum ve uzun bir nefes alıyorum.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye soruyor Ryker, düşünmeden ağzından kaçırmış gibi.

Artık ona bakma isteğime karşı koyamıyorum. Gözlerimi ona çeviriyorum, bana yoğun bir şekilde bakması yüzünden başım dönüyor. Gecenin karanlığı, kahverengi gözlerini daha da koyu gösteriyor. Rengi

normalde olduğu kadar açık olmayabilir, ama bana bakan bakışlarında hala sadece sıcaklık var.

"Ne yapayım?" diye fısıldıyorum.

"İltifatları reddetmeyi." Bana odaklanarak, çenesini koluna dayayarak öne eğiliyor.

Ben burada olmamalıyım. O da burada olmamalı. Birimiz gitmeli.

O benim müşterim ve ben normalde ona karşı kurduğum duvarı örmek için çok yorgunum. Babama yalan söylemek beni çok yordu. Ve şimdi burada oturmuş bunun için suçluluk duyarken, Ryker'dan nefret ediyormuş gibi davranmak için çok yorgunum.

Ayrıca, bana bakan bu adamın beni incittiğini de kendime hatırlatmam gerekiyor. Bunu kendime itiraf etmek hoşuma gitmiyor, ama tanıştığımız gece benim için özel bir şey vardı. İyi birine benziyordu. Benden hoşlanıyor gibiydi. Onun yanında gardımı indirdim ve ertesi sabah yalnız uyandığımda, neden her zaman gardımı indirmemem gerektiğini hemen hatırladım.

Ryker'ın bakışları yüzümü tarıyor. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadım. Bilmemek daha iyi. Ama şu anda, onun kafasından geçen her şeyi bilmek istiyorum.

"Sorumu geçiştirme," diyor, sesi boğuk ve vücuduma kesinlikle yapmaması gereken şeyler yapıyor.

Bu gece içki içtim mi?

İçmediğimi biliyorum, ama kafam o kadar bulanık ki bu gerçeği sorgulamaya başlıyorum. Bir yudum bile alkol almadım. Yani hissettiğim sarhoşluk sadece ve sadece onun yüzünden.

"Kaçmıyorum," diye cevap veriyorum. İç çekerek bacaklarımı sudan çıkarıp vücudumu ona doğru çeviriyorum. Bacaklarımı da göğsüme çekiyorum. Havuzun kenarında oturmuş, ayaklarımız yan yana, birbirimizin aynısı gibiyiz. Hiç temas etmiyoruz ama bu pozisyon bir şekilde samimi geliyor.

Geri çekilmeli miyim diye düşünüyorum. Yapamıyorum.

Onun bakışlarına kilitlenmiş durumdayım.

"O zaman neden hep savunmacı olduğunu söyle bana."

Onun sorusu yüzüme bir tokat gibi geldi. Beklemiyordum. "Sen öyle dememiştin," diye işaret ettim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "Neden iltifatı kabul etmediğimi sordun ve benim savunmacı olduğumdan hiç bahsetmedin."

Dudaklarının kibirli bir sırıtışa dönüşmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tanrım, buraya geldiğimizden beri haftalar boyunca o sırıtışı yüzünden silmek istedim. Şimdi ise o sırıtışı yok etmenin tek yolu dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Bana ne oluyor?

İçeri girmem lazım. Bu

Ryker Davenport.

Müşterim.

Varlığımın laneti.

Geçen gün, yirmi dört yaşında ilk gri saçımı bulmamın nedeni bu olabilir.

Onu öpmek istememeliyim.

Ama onu öpmek istiyorum.

Şu anda aklımda olan tek şey bu.

Gözlerimi açtığımda, onun bakışlarının dudaklarıma kilitlendiğini görüyorum.

Görünüşe göre öpüşmeyi düşünen tek kişi benim ve bu gerçeğin heyecan verici mi yoksa korkutucu mu olduğunu bilmiyorum.

"Bence iltifatları kabul edememen, savunmacı tavrından kaynaklanıyor. İkisi birbiriyle bağlantılı. Söylesene, neden hep bu kadar savunmacısın?"

Yutkunuyorum, bu soru yüzünden tüm vücudum gerginleşiyor. En azından şimdilik duvarlarımız yıkılmış gibi görünse de, Ryker'a karşı tamamen dürüst olmak istemiyorum. Olamam. Neden başkalarının yanında her zaman gardımı almam gerektiğini hissettiğimi kendime bile açıklayamıyorum. Tek bildiğim

biliyorum ki, açılmak ve savunmasız kalmak düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Seni tanımadıkları için kabul etmezlerse, bunu kabullenmek kolaydır.

Ama ya birine açılırsan ve ona en savunmasız yanlarını gösterirsen, o da seni yine de kabul etmezse? Bu yıkıcı bir durumdur. Ne pahasına olursa olsun kaçındığım bir duygu.

Ryker sabırla bekliyor, bu beni şaşırtıyor. O sabırlı biri değildir. Hiçbir zaman. Yine de burada, sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmeden, sorusuna cevap vermem için bana gereken zamanı tanıyor.

"Sadece utangaçım," diyorum, parmaklarımla saçımın ucunu parmağımın etrafında döndürüyorum. "Ve çekingenim," diye ekliyorum.

Ryker başını sallar. "Bu bir bahane. Bana gerçek cevabı ver."

Şaşkınlıktan dudaklarım açılıyor. Bu kadar açık sözlü olmasını ve beni böyle ele vermesini beklemiyordum.

"Bilmiyorum, Ryker," diye cevap veriyorum, bakışlarım yere kayıyor. Onun kahverengi gözlerine bir saniye daha bakamıyorum. "Ben böyleyim. Hep böyleydim."

Neden en çok gardımı düşürmem gereken kişi, şu anda içime almak istediğim kişi?

Parmakları çeneme dokunduğunda irkildim. Gözlerim onun gözleriyle buluşana kadar yüzümü nazikçe yukarı doğru çekti.

Beklediğimden daha yakınımda, geniş omuzları ve keskin hatlı yüzü dünyanın geri kalanını engelliyor, bu yüzden ona odaklanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Ama bu aslında doğru değil. Ne kadar çok düşünürsem, bunun bir yalan olduğunu o kadar çok anlıyorum. Beni bunun için uğraştırdın, ama tanıştığımız gece bana kalbini açtın. Kendine yalan söyleyebilirsin, hatta dünyanın geri kalanına yalan söyleyebilirsin, ama bana yalan söyleyemezsin. Her zaman savunmacı olmak zorunda değilsin. Sadece öyle olmayı seçiyorsun."

Sözleri beni çözdükçe bakışları dudaklarıma kayıyor. Göğsüm ağırlaşıyor ve nedense gözlerim yaşlarla doluyor. Sözlerinin beni bu kadar derinden etkileyen yanı ne, bilmiyorum ama içimi parçalıyorlar.

Ona içimi açtığımı söylemeye hakkı yok. Ertesi sabah benimle hiçbir şey yapmak istemediğine göre.

Ryker'ın parmakları çenemi okşayarak yüzümü avuçladı.

Eğildiğinde, gözlerindeki ateş ve dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkardığına bakılırsa, beni öpmek istediği belli.

Aslında... Sanırım beni öpecek.

Yüzü yaklaşıyor, nefesi dudaklarımı okşuyor.

"Bana bir iyilik yap ve savunmaya geçme," diyor, sesi hafifçe titriyor. "En azından tekrar seni öpmeme izin verecek kadar açıl."

Parmaklarının altında hızla atan kalbimi hissedebiliyor mu acaba? Vücudum beklentiyle titriyor. Ya da belki de bana bunu tekrar yapmasına izin verme korkusuyla. Ona daha önce açılmıştım ve o da beni anında pişman etmişti.

Dudakları benimkilere hafifçe değiyor, ama ben onun vücudunu kendimden uzaklaştırıp aramıza olabildiğince mesafe koyuyorum.

Onun beni öpmesini ne kadar istesem de, bu bir daha asla olamaz.

YİRMİ ÜÇ

RYKER

Camille'in benden kaçışını izlerken elim yanıma düşüyor. Onun ayrıldığını, eve girip gözden kaybolduğunu görüyorum, ama beynimin onun artık önümde olmadığını anlaması zaman alıyor.

Gözlerimi kırpiştirip, az önce ne olduğunu merak ediyorum.

Yemin ederim, bana onu öpmemi istediğini gösteren tüm işaretleri veriyordu.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sonunda aklım başıma geliyor.

Hızla ayağa kalkıp onun peşinden koşuyorum. Bunun kaçmasına izin vermeyeceğim. Veremem. Onun da benim onu öpmek istediğim kadar beni öpmek istediğini düşünerek yanılmış mıyım, bunu bilmem gerek.

"Camille!" diye bağıriyorum, arka kapılardan geçip evi tarıyorum. Mutfakta ya da oturma odasında değil. Koridordan onun odasına doğru ilerliyorum. Bir kapının çarpma sesi, onun tam olarak nerede olduğunu anlamamı sağlıyor.

Onun yatak odasına yaklaşıyorum. Kapısının kapalı olduğunu görünce hiç şaşırmıyorum. Havuz başında bu kadar aceleci davranmamalıydım. Aklım başımda değildi. O, ilk kez beni içeri almaya razı olmuş gibi görünüyordu ve ben kendimi kaptırdım

. Aylar önce dikkatimi çeken kadını gördüm ve mantıklı düşünemedim.

Aklımdaki tek şey, dudaklarının dudaklarıma tekrar değmesini hissetmem gerektiği idi.

Onunla tanışana kadar bir öpücüğün iz bırakabileceğini bilmiyordum. O partide gece yarısı dudaklarını dudaklarıma değdirdiği anda, onu unutamayacağımı anladım. Ve bu, onu evime götürüp birlikte inanılmaz bir gece geçirmeden önceydi.

Bu geceki heyecanlı anlarda, tek istediğim bunu tekrar hissetmektir. Sadece istemekle kalmadım, buna *ihtiyacım vardı*. Ve bu şekilde hissettiğim için kendime kızmamaya çalışıyorum çünkü onun da buna ihtiyacı olduğunu hissettim.

Şimdi, kapıya bakarken, o kadar emin değilim. Kapı kolunu deniyorum, kilitli olduğunu görüyorum.

"Camille, kapıyı aç." Sesim yumuşak değil. Çaresiz ve umurumda bile değil.

Sessizlik var. Tabii ki sessizlik var. O kadar yüksek duvarlar örüyor ki, bunun için mücadele bile etmeyecek.

Kolu tekrar çeviriyorum, bu sefer daha sert. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Beni dinleyip kilidi açacakmış gibi durmuyor.

"Git buradan, Ryker." Sözleri kapının diğer tarafından geliyor.

Alnımı tahtaya dayayıp, duygularım beni tamamen ele geçirirken derin bir nefes alıyorum.

Öncelikle onu öpmek için bu kadar çaresizce istekli olduğum için kendime kızgıyım.

Kaçtığı için ona öfkeliyim. Bana, gardını indirmeden onunla konuşmanın nasıl bir şey olduğunu birazcık olsun göstermişti, ama şimdi, verdiği şeyi aynı hızla geri aldığı için ona çok kızgıyım.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona. Parmaklarımı tekrar kapı koluna doluyorum ve çeviriyorum, içimden bir ses belki de kilidi açmıştır diye umut ediyor.

Açmamış.

"Beni rahat bırak." Sözlerinde duyduğum kararlılık beni çok etti. Belki durumu yanlış yorumladım. Belki beni öpmek istemedi.

İnlerim. Havuz kenarındaki anı tekrar tekrar zihnimde canlandırırken gözlerimi bir an kapatırım. Belki de hepsi benim kafamdaydı. Artık hiçbir şeyden emin değilim. Her şey o kadar karışık ki, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmiyorum.

"Seni yalnız bırakamam," diye itiraf ediyorum. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. O kendini kapatacaksa, ben neden dürüst olayım ki?

O cevap vermiyor, çünkü elbette vermeyecek. Onun cevap vereceğini düşünmem aptalca.

Orada tek kelime etmeden duruyorum. Geçen her saniye, öfkemi daha da artırıyor.

Ne düşündüğümü bilmiyorum. Cevap, düşünmüyordum. Onunla ilgili konularda asla mantıklı düşünemiyorum. Beni tanıyamadığım birine dönüştürüyor. Kimseyle kavga etmem, ama onunla sürekli kavga ediyorum. Hiçbir kadın hakkında iki kez düşünmem, ama tek düşündüğüm o. Kimsenin beni etkilemesine izin vermem, ama o kemiklerime kadar işledi.

Camille Vaughn, beni iki farklı şekilde çıldırtan ilk kişi: onu ne kadar çok istediğim ve onu hiç tanımamış olmayı ne kadar çok dilediğim.

Alnımı kapıya dayayıp ellerimle kapı çerçevesinin iki yanını tutarak ne kadar süre orada durduğumu bilmiyorum. Bir süre olmalı. Onun kapıyı açmanın güvenli olduğunu düşünmesi için yeterince uzun bir süre.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Camille ve hemen kapıyı kapatmaya çalışıyor.

"Olmaz," diyorum ve kapı çerçevesinden geçerek odasına giriyorum. Beni dışarıda bırakmayacak. Fırsatı vardı ama kapıyı açarak her şeyi mahvetti.

"Odama girme," der, göğsü inip kalkarken. Yanakları pembe ve ben de onları bu renge çeviren şeyin ne olduğunu merak etmeden duramıyorum.

Şehvet mi? Utanç mı? Öfke mi?

"Bu ev benim ailemin. İstedğim odada bulunabilirim ve şu anda bu odada olmak istiyorum."

Gözleri büyüdü ve öfkeyle parladı. Bakışlarımı gözlerine odaklamaya çalıştım. Giydikleri elbise, elbise olarak bile kabul edilemezdi. Belki de gecelikti. Tek bildiğim, kumaşın çok ince olduğu ve vücuduna yapışarak beni deli ettiği idi.

O, keskin ve alaycı bir kahkaha atar. "Harika. Yani yaz boyunca sana mahkumum, işleri batırmadığından emin olmak için neredeyse her saniyeyi seninle geçirmek zorundayım ve senden kaçmak için kendime ait bir odam bile yok mu?"

Yutkunuyorum. Başka bir zaman olsaydı, ona buranın ailemin evi olduğunu söylediğim için suçluluk duyabilirdim. Ama şu anda, beni yine dışlayacağını bildiğim için çok kızgınım ve sözlerimden dolayı kötü hissetmiyorum.

"Yapma," diyorum, gözlerimi ona dikmiş olarak. Kapının yanında duruyor, gözleri bana bakarken kocaman açılmış. Kapıdan en uzak duvara yaslanıyorum, fiziksel olarak mümkün olduğunca odasının derinliklerine girdiğimden emin olmak için.

"Ne yapma?" diye tükürüyor.

"Benden nefret ediyormuş gibi davranma." Ben de iç çekerek, söylediklerimin mantıklı olup olmadığını merak ediyorum. Talebim daha çok bir yalvarış gibi çıkıyor ve bu farkındalık beni mantıksız bir şekilde öfkelendiriyor. Neden beni böyle hissettiren kişi, onca insan arasından, tam da o olmak zorunda?

Bir an sessiz kalır, kafasından neler geçtiğini bana hiç belli etmez.

Bakışlarımı güvenli bir noktada tutmaya çalışıyorum. Haftalardır rüyalarımı süsleyen o akuamarin gözlere bakmaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Ama lanet bir kelebek gibi, bakışlarım düşüyor. Direnemiyorum. Bronzlaşmış uyluklarına ve

Geceliğin eteği tehlikeli derecede yüksek kesilmişti ve ben o ortaya çıkan cildi öptüğümü hatırlıyorum. Dudaklarım bacaklarının tepesindeki yumuşak cildi öptüğünde kalçalarının titrediğini hatırlıyorum. Adımı inleyerek söylediğini hatırlıyorum.

Ve sorun da bu lanet olasıca.

Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Ve her an, onun da benim gibi o anları hatırladığını umarken, o bana, benim varlığımı bile unutmak istediğini açıkça belli ediyor.

"Senden nefret etmiyorum," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bu sözler bana ufak da olsa bir umut veriyor. Beni sevmediğini biliyorum. Ama ikimize de yalan söyleyip sevdiğini söyleyeceğine bahse girerdim. Belki de bunu söylememesi bir ilerleme sayılır.

Ve işte yine umut. Kafamda onunla umut beslemenin tehlikeli bir oyun olduğunu bilmeme rağmen, umut göğsümde yeşeriyor.

"Senden nefret etmiyorum," diye tekrarlıyor. Omuzlarını geriye atıyor ve yüzünde çok iyi tanıdığım o meydan okuyan ifade beliriyor. Midem düğümleniyor çünkü onun söyleyeceği şeyi sevmeyeceğimi biliyorum. "Sadece senden gerçekten hoşlanmıyorum," diye bitiriyor.

Onu takdir ediyorum. Her kelimesinde kararlılık var. Her heceyi tek tek telaffuz ediyor, mesajını net bir şekilde iletmek için. Vücudu hareketsiz. Tek hareket, sık nefes alıp veriş.

Başım dönüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kulaklarım çınlıyor. Vücudumu ele geçiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Öfke olabilir. Yıkım olabilir. Belki de hayal kırıklığıdır. Her ne ise, beni tüketiyor.

"O zaman beni öpmek için benden hoşlanmana gerek yok galiba," diyorum. Ses tonum muhtemelen biraz sert, ama onunki de öyle.

Camille nefesini tutuyor. "Ryker."

Omuz silkiyorum. "Orada beni öpmek istemediğini söyle."

Ona bir adım yaklaşıyorum. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha.

Aramızda hala mesafe var, ama ona doğru attığım her adımla bu mesafeyi giderek kapatıyorum.

"Seni öpmek istemedim," diye cevaplar Camille. Sesi, az önce olduğu gibi keskin değildir. Aslında, sözlerindeki yumuşaklık ve telaş, sanki beni ikna etmeye çalıştığı kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi görünmesini sağlar. Gözleri tabak kadar büyümüş, bana bakmaktadır.

"Yüzüme bir kez daha yalan söyle," diyorum, onun önünde durarak. "Ama bu sefer daha ikna edici olsun. Sesinden bile buna inandığın anlaşılmıyor."

Gözleri öfkeyle parladı.

Gülümsedim.

Onu kızdırmak eğlenceli. Bana nasıl hissettirdiğini ona tattırmak.

Kafasını salladıktan sonra omuzları yatak odasının duvarına çarptığında hafif bir çığlık attı. Çok geri çekilmişti, gidecek hiçbir yeri kalmamıştı.

"Seni öpmek istemedim," diye tekrarlar, bunu inandırıcı kılmak için elinden geleni yapar. İşe yaramaz. Sözleri zayıf ve boşunadır. Bunları söylerken gözlerime bile bakamaz. Bunun yerine, dikkatini dudaklarıma verir. "Seni öpmek istemiyorum," diye ekler, bu sefer sesi fısıltıdan biraz daha yüksektir.

Gülümsemeden edemiyorum. Bu odadan çıkıp onu tamamen yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum. Gitsem ikimiz için de daha iyi olurdu muhtemelen. Şu anda neyi kanıtlamaya çalıştığımı bilmiyorum, ama duramıyorum.

"Tekrar dene." Ona bir adım daha yaklaşıyorum, neredeyse göğüslerimizi birbirine değecek kadar.

"Neden seni tekrar öpmek isteyeceğimi düşünüyorsun?" diye soruyor, çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakarak.

Bir an cevap veremiyorum. Bunun yerine, birkaç dakika önc 'da havuz kenarında oturduğumuz anı düşünüyorum. O anın özel olduğunu biliyorum. Ben hissettim, onun da hissetmediğini düşünemiyorum. Ona öpmek için eğildiğimde, dudakları açılmıştı ve nefesi hızlanmıştı. Ağzıma bakarak dudaklarını ıslattı ve bana daha da yaklaştı.

"Birincisi," diye başlıyorum, cesaretimi toplayıp başparmağımı alt dudağına bastırarak, "ağzıma bakmaktan kendini alamıyorsun."

Başparmağımın ucuyla dolgun alt dudağını birkaç kez okşadım, sonra elimi itti. "Sadece o kendini beğenmiş sırtıtışına bakıp onu silip süpürmeyi hayal ediyorum."

Gülüyorum. "Beni öperek ondan kurtulabilirsin."

O alaycı bir şekilde güler ve sonra bakışları aramızdaki küçük boşluğa kayar. Çok fazla değil. İkimizden biri aynı anda çok derin nefes alırsa, göğüslerimiz birbirine değecek.

"Bu kadar kalın kafalı mısın? Pahalı okullara gidip paranın satın alabileceği en iyi eğitimi almadın mı? Seni öpmek istemediğimi söylediğimde neyi anlamıyorsun? Birazcık bile istemiyorum."

Gözlerimi ondan ayırıp başımı göğsüne doğru eğiyorum. "Meme uçların her saniye daha da sertleşiyor, prenses."

"Soğuk," diye hemen cevap verdi.

Sesinin kısıklığına gülüyorum. Sesin gittikçe daha şehvetli hale geliyor ve tam da bilmek istediğim şeyi söylüyor.

"Ne dersen de," diye cevap veriyorum. Bunun, onun ikimize de bunu istediğini ya da başka bir şeyi itiraf etmesini sağlamak için tek şansım olabileceğinin farkına varmamdan mıdır bilmiyorum, ama bir şey bana ona bir adım daha yaklaşma cesareti veriyor.

Göğsüm göğsüne değiyor ve beni itip uzaklaştır herhangi bir

beni bu kadar yakınında istemediğini, hemen geri çekileceğim.

O istemiyor.

Elleri göğsüme düşüyor ve benim, belki de onun da, dudaklarından çıkan yumuşak bir iniltiye bakılırsa, şaşkınlığına rağmen parmakları gömleğimin kumaşını sıkıca kavlıyor. Orada kalıyorlar. Beni itmiyor, ama çekmiyor da.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Yapmak üzere olduğum şeyin aptalca olduğunu biliyorum. Bunu yaptıktan sonra beni iteceğini biliyorum, ama şu anda bunu umursayamıyorum.

"Hey, Camille?" diye soruyorum, sesim gergin ve kısık. "Ne?" diye fısıldıyor.

"Bunu istemiyorsan durmamı söyle." "Neyi istemiyorum?"

"Bunu."

Ve ikimiz de başka bir şey söyleyemeden, ensesini tutup yüzünü bana doğru çekiyorum. Son birkaç haftadaki tüm kavgalar, sıcak ve soğuk davranışlar, dudaklarım dudaklarına değdiği anda değmiş gibi geliyor.

YİRMİ DÖRT

CAMILLE

Ryker'ın dudakları benimkilerle birleştği anda, tüm itirazlarım ve öpüşmememiz için olan nedenler aklımdan uçup gitti. Parmakları boynuma sıkıca sarıldı, dili neredeyse anında ağzımı açmaya başladı.

Aman Tanrım.

Onun ne kadar iyi öpüştüğünü unutmuşum. Öpücüğü sahiplenici.

Ve dudakları benimkine değdiğinde, ona yalan söyleyemiyorum. Bunu istiyorum. Çaresizce.

Beni ilk öptüğünde, öpücüğü tatlı ve nazikti. Saat gece yarısını gösterdiğinde kendinden emindi, ama o öpücük zamanla gelişen bir öpücüktü. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde başladı, sonra yoğunlaştı.

Bu öpücük ise tam tersi. Öfkeli.

Talepkar.

Beni cezalandırmaya çalışır gibi öpüyor. Belki de öyle. Onu suçlamam.

Onun serbest eli yüzümün diğer tarafını kavrayıp istediği gibi eğdiğinde dudaklarımdan bir inilti dökülür.

Dili öfkeyle ağızımın daha derinliklerine dalıyor. Bu öpücük bir hak talebi gibi geliyor. Onun beni böyle öpmesine izin vererek onun kazanmasına izin verdiğimi biliyorum, ama bunu o kadar çok istiyorum ki yenilgiyi kabul etmek umurumda bile değil.

Gerçek şu ki, Ryker'ın beni öpmesini istiyordum. Kapıyı çarparak kapattığım ve sırtımı kapıya dayadığım anda, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. Onu tekrar öpme şansını kaçırdığım için üzüldüm ve bu duygu öfkeye dönüştü.

Ryker'ı öpmediğim için üzülmemeliyim. Beni istediği gibi öpecek. Sanki ben ona aitmişim gibi. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edecek. İşte sorun da bu.

Ben de onu öpüyorum, son birkaç haftadır içinde biriktirdiğim tüm öfkemi ona yöneltiyorum. Parmaklarım onun gömleğinin kumaşını sertçe kavırıyor. Zaten birbirimize yapışmış olsak da, vücudunu kendime doğru çekiyorum.

Beni duvara daha sert ittiğinde kalçaları benimkilere doğru itiyor. Sert davranıyor ama umurumda değil. Dilinin benimkine dokunmasından başka hiçbir şey umurumda değil.

"Beni nefret ediyormuş gibi öpmüyorsun," diyor Ryker, nefes nefese, dudaklarını boynumda gezdirirken.

"Sana nefret etmediğimi zaten söyledim." Sözlerim nefes nefese çıkıyor. Elleri uyluklarımın üzerine düştüğünde iniltiyi bastırmaya çalışıyorum ama nafile. Duyduğunu biliyorum. "Sadece senden hoşlanmıyorum," diye tekrarlıyorum, parmakları geceliğimin eteğinin hemen altında dans ederken midem kaskatı oluyor.

Onun beni öpmesine izin veriyorum çünkü bir saniye daha istemiyormuş gibi davranamıyorum. Ama daha fazlasını yapmasına izin verecek miyim? Bununla sorunum olmayacak mı? Yarın hiçbir şey olmamış gibi davranabilecek miyim?

Ryker'ın ağız boynumda sıcak. Düşük bir kahkaha atarken nefesi hassas cildimi gıdıklıyor. "Bunu seviyor musun?" diye soruyor, dudakları boynuma bastırırken parmakları bacağımın daha yukarısında dans ediyor.

Uyluklarımı sıkıyorum. Onun bana çok yaklaşmasını istemiyorum. Şu anda ne kadar ıslak olduğumu bilmesini istemiyorum. Uyumak için giydiğim pamuklu erkek şortu sırlıslık olmuş. Adam beni sadece öptü, ama onun öpücüğünün beni ne kadar etkilediğini ona belli edemem.

"Cevap ver prenses," diyor yavaşça. Kahretsin. Bu lakap neden birdenbire bu kadar seksi geldi? Ve neden birdenbire onun emir vermesini sevmeye başladım? Normalde beni deli ederlerdi.

Tek yapabileceğim başımı sallamak. Ne kadar tahrik olduğumu bilmesinin zevkini ona yaşatamam. Tanrım, bana dokunmadan bile beni ne kadar ıslattığını yüzüme vurup, bununla övüneceğini biliyorum.

"Peki ya bu?" diye soruyor Ryker. Dişleri boğazımın çukuruna hafifçe değiyor.

İnlerim, ama o beni ısırınca sesim hızla bir çığlığa dönüşür.

O beni *ısıırıyor*.

Dilini hemen dışarı çıkarıp ısırığın acısını dindirmeye çalışıyor. Ağzımı açıp bana ısırp ısırmadığını sormak üzereyim ki, yine ısıırıyor, bu sefer biraz daha aşağıdan.

Onu itiyorum, vücudunun sıcaklığını kaybettiğim anda özlüyorum.

İtme onu hazırlıksız yakaladı. Ya da belki biraz fazla sert ittim. Her halükarda, dizlerinin arkası yatağın kenarına çarptıktan sonra yatağa düştü.

"Az önce beni ısırdın mı? Bunu yapamazsın. Bana öpücük izi bırakacaksın." Parmaklarımı boynuma bastırıp hassas cildime hafifçe bastırıyorum.

O sırtıyor ve kalkmaya niyetli değil.

Onun kalkıp tekrar bana yaklaşmasını mı istiyorum, yoksa olduğu yerde kalmasını mı istiyorum, bilmiyorum.

Belki de şu anda bulunduğu yer iyi bir yer değildir. Yatağımda uzanmış, gözleri şehvet ve kararlılıkla dolu, nefret ettiğim o kendini beğenmiş sırtışıyla bana bakarken, beni arzu ile yakıyor.

"Bunun nesi yanlış?" diye soruyor ve büyük avuçlarını arkasına, yatağın üzerine koyuyor. Geriye yaslanıyor ve bu pozisyonda inanılmaz derecede seksi bir şey var.

"Belki de ikimiz de yetişkin olduğumuz içindir. Hickeyler gençler içindir. Ayrıca ben senin basın danışmanını. Bana hickey yapmamalısın."

Sırıltışı daha da genişliyor. Ellerinden birini kaldırıp aramıza uzatıyor. Bana onu almam için sessiz bir emir veriyor.

Sessiz talebi yerine getirerek kendimi şok ediyorum. Vücudumu duvardan itip elimi onun eline koyuyorum.

Ne yapıyorum ben? Hiçbir fikrim yok, ama bu gece, durdurmak için çok geç kaldım bile.

Beni genişçe açılmış bacaklarının arasına çekiyor. "Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem," diye fısıldıyor.

"Bu yine de benim sorunumu çözümüyor, çünkü lise yıllarımdaki gibi yine boynumda bir öpücük izi kalacak."

"Bir şey bana, lisede erkeklerin sana öpücük izi bırakmasına izin vermediğini söylüyor, prenses. Dur tahmin edeyim, okula o kadar odaklanmıştın ki, zavallı heriflere ikinci bir bakış bile atmadın. Onları düşünmek yerine, babanı etkilemekle meşguldün."

Kaşlarımı çatıyorum. Haklı, ama ona bunu söylemiyorum.

Dudaklarındaki kendinden emin gülümseme, ona hiçbir şey söylememe gerek olmadığını gösteriyor. Yüzümden, haklı olduğunu kolayca anlayabiliy .

Uyluklarını kapatarak beni bacaklarının arasına hapseder ve sonunda boynundaki kravattı tamamen çıkarır. Kravattı yere atar ve gömleğinin en üst düğmesini açar. Parmakları üç düğmeyi ustaca açar. Ne olduğunu merak ederek onu yakından izlerim. Şu anda soyunuyor mu? Bunu istiyor muyum?

Gömleğinin yakasını yana çekip boynunu bana gösterir. "O zaman bana karşılık ver. Bana da aynısından bir tane yap."

Ağzım açık kalır. "Ne?"

Boynunu yana doğru uzatarak boğazını bana gösterir. "Yarın aynaya baktığında beni hatırlamanı istedim. Şimdi aynı şeyi bana yapma şansın var."

Yutkunuyorum. Neden onun teklifini kabul etmek istiyorum? Bu adil bir şey.

Gözlerim boynundaki kasları, güçlü çene hattını izliyor. Kendimi bundan vazgeçirmeye çalışıyorum, ama içten içe bunu yapmak istiyorum. Yarın aynaya bakıp bu anı hatırladığını hayal etmek bana güç veriyor.

Elleri belime dokunuyor. İlk başta, bana zar zor dokunuyor. Sanki beni oradan tutmasının uygun olup olmadığını test ediyormuş gibi, ellerini belimin üstüne koyuyor. Onu durdurmuyorum ve itiraz etmediğimi fark edince, ellerinin kalçalarımındaki ağırlığı artırıyor. Parmakları cildime bastırıyor ve bu geceliğin ne kadar ince olduğunu hatırlatıyor. Kumaşın içinden parmak uçlarının sıcaklığını hissedebiliyorum, sanki aramızda kumaş yokmuş gibi.

"Teklifim bitmek üzere," diyor, sesi boğuk.

Dudaklarımı birbirine sürtüp dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslatıyorum. Birisiye öpücük izi bırakma düşüncesinin beni bu kadar tahrik edeceğini kim bilebilirdi?

Saçlarımı omuzlarımın arkasına iterek, önümden çekmek istiyorum. Eğilip yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum.

O nefesini verir, kapüşonlu göz kapakları sadece bana odaklanmıştı.

Onun ilgisini bu şekilde çekmenin verdiği hissi sevmiyorum. Onun üzerinde bir etkim olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor.

Boynuna bakıyorum, tam olarak nereye iz bırakmak istediğime karar vermeye çalışıyorum. Ne kadar yukarıda bırakmak istiyorum? Yarın yakasında görünecek kadar yukarıda mı? Yoksa benden başka kimsenin fark edemeyeceği kadar aşağıda mı?

"Cami..."

O ismi duyunca nefesim kesildi. Neden bilmiyorum, ama bana öyle seslendiğinde çok hoşuma gidiyor. Annemden beri kimse bana öyle seslenmedi, ama onun seslenmesini istiyorum.

"Ne?" diye soruyorum. Soru zar zor duyuluyor, boğazım daha fazlasını istemekten boğulmuş durumda.

"Teklifin üç... iki...

Yüzünün iki yanını tutup onu kendime doğru çekiyorum. Muhtemelen beklediği bir şey değildir, ama umurumda değil. Ne istersem onu yapacağım ve şu anda, fırsatım varken onu tekrar öpmek istiyorum.

Elleri sertçe kalçalarımı kavrar ve beni kendine doğru çeker.

Dilimi onun diline sürtüyorum, o inlerken ben inlememeye çalışıyorum. Parmaklarım saçlarını tutuyor, saçları tam da tutabileceğim kadar uzun.

"Siktir," diye homurdanıyor, ağzını benimkinden ayırıp bu kelimeyi söyleyecek kadar zaman kazanıyor. Eğilip ağzımı bir kez daha ağzıyla kapıyor.

Bu sefer, inlemekten kendimi alamıyorum. Belki öpücükten, belki de beni kalçalarımından kaldırıp kucağına çeken sahiplenici tavrından dolayıdır. Üstüne oturuyorum, pozisyonumuz nedeniyle geceliğimin kumaşı belimde toplanmış olsa da umursamıyorum.

Bacaklarımın arasındaki boşluk o kadar çok zonkluyor ki, sürtünme hissetmek için kalçalarımı hareket ettirmek zorunda kalıyorum.

Nefesim kesiliyor, hareketim onun çok belirgin ereksiyonunu tam kalbimin ortasına bastırıyor.

Bu temasla ağzını tekrar ağzımdan ayırıyor, dudaklarının arasından hava çıkıyor. "Camille." Kalçalarını bana daha da sertçe bastırırken inliyor.

Tanrım, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses. Böyle düşünmemem gerektiğini biliyorum. Böyle düşündüğüm için pişman olacağımı biliyorum. Ama şu anda, bunu içtenlikle söylüyorum ve bunu tekrar duymak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

Yukarı aşağı sallanarak onu ve aynı zamanda kendimi de tahrik ediyorum.

O kadar sert ki, aramızdaki kumaş ikimizin de tahrikini gizleyemiyor.

Dudaklarımı onunkilerden çekip, gözlerine bakıyorum. Bir an için, sadece ona bakıyorum, ellerimle tuttuğumda farklı yönlerde dağılan dağınık saçlarını izliyorum. Dudaklarına bakarken, başparmaklarım onun keskin elmacık kemikleri üzerinde dans ediyor.

Ona gülümserim, onu ne kadar çıldırttığını görmek için kalçalarımı hafifçe sallarım.

"Hâlâ senden hoşlanmıyorum," diyorum, hâlâ gülümserken.

Parmakları neredeyse acı verecek kadar yanlarıma batarken, ağzında kurt gibi bir sırıtış belirir. "Beni sevmediğini böyle kanıtlayacaksan, ben de bunu kabul ederim."

YİRMİ BEŞ

RYKER

BÜTÜN VÜCUDUM çaresizlikle gerginleşiyor. Camille kendini benim sikime sürüyor ve beni tamamen çıldırtıyor.

Yine beni öpmek için eğiliyor ve ben yarın sabah ne kadar mahvolacağımı düşünmemeye çalışıyorum. Bir daha asla dudaklarına bakıp şu anki an dışında başka bir şey düşünemeyeceğim. Bu ilk öpüşmemiz değil, ama beni öperkenki öfkeli, ateşli tavrında beni tamamen çözücü bir şey var.

Mahvoldum. Bunun olduğunu unutamayacağım, ama bu yarın sabahın sorunu. Şu anda, dudaklarının benimkilere bastırıldığı hissin tadını çıkarıyorum.

"Senden hoşlanmıyorum," diye tekrarlar Camille. Gülümser ve ben onun gülümsemesini ne kadar sevdiğimi unutmuşumdur. Bana somurarak baktığı tüm o zamanlar, bir gülümseme gördükten sonra neredeyse değmiş gibi gelir. Bunu hak ettiğimi biliyorum ve bu yüzden göğsümde gurur çiçek açar.

"Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" "İkisini de. İkna etmek yok. Bu sadece gerçek."

Dudaklarını ısırarak bir kez daha kalçalarını bana doğru hareket ettirir.

Başım geriye düşüyor. Bu çok iyi hissettiriyor. Aramızda kumaş katmanları var, bu da onu istediğim gibi tam olarak hissetmemi engelliyor. Ama bu engele rağmen, o kadar tahrik oldum ki, böyle bana karşı hareket etmeye devam ederse boşalacağımdan korkuyorum. Bu benim suçum değil. Onun suçu. Rüyalarımı ele geçirdi, birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları tüm düşüncelerimi dolduruyor. Bu acıyı dindirmek için uğraştım ama işe yaramadı. Ona olan açlığımı sadece o tatmin edebilir.

Ve görünüşe göre, onun bana sürtünmesini hissetmek bile beni boşalmaya itmek için yeterli.

O kalçalarını çevirerek beni tekrar tahrik ederken, vücudumdan sinirli bir homurtu çıkıyor.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve gülümsemesi değişmişti. Daha çok sırtış gibiydi. Bana ne yaptığını biliyordu ve bundan zevk alıyordu.

"Ben de seni sevmiyorum," diyorum ona, sesim şehvetle dolmuş. Ellerimi kalçalarının kıvrımlarına götürüyorum, ama o başını sallıyor.

"Eğlenmenin sırası bende dedin," diye hatırlatıyor.

İnleyerek ellerimi yukarı kaldırıp tekrar beline koyuyorum. Onun vücudunu keşfetmeyi çok istiyorum. Aslında istediğim şey, üzerindeki her şeyi çıkarmak, ama acele etmek istemiyorum. Bana vereceği tek şey buysa, kabul ederim.

"O zaman eğlen," emrediyorum. En azından, emir gibi gelmesini umuyorum. Düşündükçe, daha çok yalvarış gibi gelmiş olabilir.

Camille gülüyor. Neredeyse bir nefes kadar kısa bir gülüş. Ama yine de bir gülüş. Ve lanet olsun, onu güldürmenin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

Öne eğilir ve çeneme bir öpücük kondurur. O kadar yumuşaktır ki, neredeyse hissetmem.

Çenemin başka bir yerine bir öpücük daha kondurur.

Kahretsın. Keşke dudaklarını cildime daha sert bastırırsaydı.

Dilinin dilime dokunmasını istiyorum.

Kalçaları bile acı verecek kadar yavaş hareket ediyor. Onları hafifçe kaldırıyor, böylece amının benim sikime sürtünmesinin tüm baskısını hissetmiyorum.

"Cami." Adı çaresiz bir yalvarış gibi çıkıyor. Ondan daha fazlasını istiyorum. Bana vereceği her şeyi istiyorum.

"Camille," diye düzeltiyor, nefesi cildimi gıdıklıyor. Bu sefer boynuma bir öpücük daha konduruyor.

Neden benimle dalga geçiyor? Neden bana daha fazlasını vermiyor?

Parmaklarım kalçalarına gömülüyor. Muhtemelen daha nazik davranmam gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Şu anda bana verdiği şeyden daha fazlasını vermesi için bu kadar çaresizken yapamıyorum.

Elimi omurgasına doğru kaydırıyorum ve parmaklarımı uzun saç tellerine doluyorum. Bu geceki hallerini seviyorum. Normalde, koyu renkli saçları pürüzsüz ve kıvrımlıdır, mükemmel bir şekilde taranmıştır. Ama bu gece değil. Bu gece, saçları hafif dalgalı. Biraz asi ve ben onun bu cilalanmamış halini görmeyi seviyorum. Saç derisi, tahminimce daha önce duş aldığı için biraz nemli. Saçlarını parmaklarımın etrafına sarmaya devam ediyorum, saçlarını olabildiğince sıkı tutmak istiyorum.

Camille, ona söylediğim gibi boğazımı öpmek yerine, ağzını benimkinden sadece birkaç santim uzağa getiriyor.

"Öpüşmemiz hiçbir şeyi değiştirmez," diyor, bakışları dudaklarıma kayıyor.

Gülümsemeden edemiyorum. Aramızdaki bu bağı inkar etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. "Biliyorum," diyorum, saçlarını daha sıkı tutuyorum.

İnliyor, vücudu kucağıma düşüyor.

Onun kontrolünü kaybetmesi beni daha da gülümsetir. Hemen tekrar bana sürtünmeye başlar.

"Senden hoşlanmadığımı söylerken ciddiylim," diye devam eder, gözleri yüzümü tarar. Dudakları kırmızı ve şişmiştir ve tek düşünebildiğim, onların benim sikimi sarmalamasıdır.

"Ben de senden hoşlanmıyorum," diye yalan söylüyorum ve saçlarını, sırtını kavisletmek için yeterince sertçe çekiyorum.

O inliyor, kalçaları benim sikime karşı hızlanıyor. Külotunun kumaşı ve pantolonumun kumaşı arasından bile, onun ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Bu beni daha da tahrik ediyor, izin verirse ondan daha fazlasını almak istiyorum.

"Seni sevmem gerekmez, senin mükemmel olduğunu düşünmem için," diyorum ona, ağzım onun dikleşmiş meme ucunun üzerinde. Pozisyonu, mükemmel göğüslerini tam yüzümün önüne getirmiş. Meme uçları, geceliğin pamuklu kumaşına baskı yapıyor, sanki benden ilgi bekliyorlar.

Eğilip ağzımı dik meme ucuna bastırıyorum ve Camille'in çıkardığı yüksek inilti sesinden zevk alıyorum. Bu, şimdiye kadar duyduğum en seksi ses. Saçlarına dolanmamış elimle kumaşı aşağı çekip mükemmel göğüslerini serbest bırakıyorum.

"Siktir." diye inledim, bakışlarım bir meme ucundan diğerine geçiyordu.

Beni onu izlemem için acele ettirmiyor. Keşke tamamen çıplak olsaydı, ama bana sadece bu manzarayı sunacaksa, seve seve kabul ederim.

"Ryker," Camille bana karşı sallanmaya devam ederken inliyor.

"Evet, prenses?" diye soruyorum, sesim kısık.

Ona cevap verecek zaman tanımıyorum. Eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum, bu sefer aramızda kumaş yok.

"Aman Tanrım," diye inliyor Camille, sırtı daha da kavislenerek benim sikime sürtünmeye devam ediyor.

Dilimi meme ucunda gezdiriyorum. Eğer böyle inlemeye devam edeceği anlamına geliyorsa, bunu bütün gece yapabilirim.

Gözlerine bakmak için yeterince uzaklaşıyorum. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, eğilip diğer meme ucunu ağzıma alıyorum.

"Evet." Nefes nefese, biraz sürtünme elde etmek için kalçalarını çılgınca bana doğru hareket ettiriyor.

Neden bana bu şekilde sürtünmesi bu kadar iyi hissettiriyor? Yeterince uzun süre yaparsa, bana dokunmadan bile beni boşaltabilir.

Bu düşünceye içimden inliyorum. Neden o? Neden neredeyse her gün beni deli eden kadın, sanki yeniden bakireymişim gibi pantolonumun içinde boşalmama neden olan kadın?

Ağzımı meme ucunda tutuyorum, dilim onu tekrar tekrar yalarken, inlemeleri gittikçe daha da istekli hale geliyor.

Onun çıkardığı sesler beni çok tahrik ediyor. Penisim pantolonumun içinde zonkluyor. Tek istediğim onu çıkarmak ve onun içine girmek, ama bunun bana izin vermeyeceğini biliyorum. Bu kadarı yeterli olmalı ve bundan nefret ediyorum.

Elimi yavaşça saçlarından çekiyor. Elim iirtına kaydırıyorum, parmaklarım omurgasını okşuyor.

"Peki ya bu?" diye soruyorum, gözlerimi onun yüzüne dikmiş olarak. Elim bacaklarının arasına kayıyor ve onu dikkatle izliyorum, eğer bu onun istediği bir şey değılse parmaklarımın izlediği yolu durdurmak istiyorum.

Camille inliyor. Uyluklarını biraz daha vahşice açıyor, örtülü amcığı hala benim sikimin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor.

"Cevap ver," diyorum, parmağımla klotunun ıslaklığını okşayarak. "Bunu seviyor musun?" diye tekrar ediyorum, şişmiş klitorisini klotunun üstünden okşayarak.

"Evet." Bir kez daha inliyor.

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Parmaklarımı pamuklu kumaşın altına kaydırıyorum ve onun ne kadar ıslak olduğunu hissedince kendi inlememi bastırmaya çalışıyorum.

"Beni sevmediğini bu kadar ısrarla söylerken, amın benim için tamamen ıslanmış, prenses." Klitorisini daireler çizerek okşarken yüzünü yakından izliyorum. Onun her bir tepkisini görmek istiyorum. Onları hafızama kazımak için çaresizim,

onun bana bu kadar savunmasız olduğunu gösterdiği bir an olduğunu hatırlamak için.

"Kapa çeneni," diye cevap veriyor Camille, nefesi kesik kesik.

Parmağımı onun içine kaydırmaya başlarken kıkırdayarak gülüyorum.

O da filtrelenmemiş bir zevk sesi çıkarır. Siktir, ne kadar inlediğini unutmuşum. Genelde çok sessizdir, düşüncelerini dile getirmeden önce iyice düşünür. Onun bu farklı yönünü görmeyi seviyorum. Çıkardığı sesleri düşünmeden inleyen ve inleyen yönünü.

"Sen beni susturmadıkça susmayacağım," diyorum ona, sessiz bir meydan okuma ile kaşlarını kaldırarak.

O da tuzığa düşüyor. Dudakları bir kez daha benim dudaklarıma çarpıyor. Tüm duyularım ona odaklanmış durumda ve bunu çok seviyorum.

Onu dilimde tadıyorum.

Yavaşça içeri girip çıkarken amının parmağımı açgözlülükle sardığını hissediyorum.

İç çekişlerini ve inlemelerini duyuyorum.

Kalçalarını ileri geri sallamaya devam ediyor. Kucağımdaki pozisyonu, her yavaş kalça hareketiyle hem parmağımı sikiyor hem de sikime sürtünüyor.

Bu çok iyi geliyor.

Dili öfkeyle dilime baskı yapıyor ve ben de onun da benim gibi bedeniyle ve zihniyle savaş halinde olup olmadığını merak ediyorum. Bedenim Camille Vaughn'u şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok istiyor. Bu artık bir istek değil, ona ihtiyacım var gibi hissediyorum. Rüyalarımı süslemesi, onu gördüğümde kalbimin hızla atması. Bedenim onu istiyor. Sorun şu ki, zihnim daha iyi biliyor. Kafam, bu gece bana ne kadar teslim olursa olsun, yarın böyle olmayacağını biliyor. Yine kavga etmeye ve birbirimizin sinirine dokunmaya başlayacağımızı biliyor ve muhtemelen şu anda aramızda olanlar yarın aramızdaki gerginliği daha da artıracak.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp Camille'e odaklanıyorum. Kaçınılmaz olarak olacaklar önemli değil. Önemli olan sadece şu an.

Öpücüğü derinleştiriyorum, ikinci parmağımı da içeri sokarken dilimi daha da derine itiyorum. O inliyor, sesim dudaklarıma çarptığında daha da ateşli oluyor.

Parmaklarımin etrafını sıkılaştırır. O kadar sıkıdır ki, bir an için ona alışması için zaman verirken parmaklarımi zar zor hareket ettirebilirim.

Parmaklarıim hareket etmese de, kalçalarının sallanması ona ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sağlıyor olmalı. İnlemeleri daha derin ve daha filtrelenmemiş hale geliyor.

"İşte böyle," diye övüyorum, sadece bu kelimeleri söylemek için ağzımı onunkinden ayırıyorum. Parmaklarımi onun içine sokuyorum, onun orgazmını daha da iyi hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Onu öpüp parmaklarımin üzerinde onu sürtünmeye bırakırken zaman bulanıklaşıyor. O anın her şeyi son derece seksi.

Çok seksi.

Kalçalarının hızını artırıyor. Onun her iniltiyi yutarken, sesleri gittikçe yükseliyor ve sonunda beni daha da sıkı sıkı sarıyor.

"Ryker," diye mırıldanıyor dudaklarıma. Aceleyle ve sesinde benim sikimi zonklatan bir şehvetle söylüyor.

Sanırım boşalacağım.

Pantolonumun içinde.

Onun tek dokunuşu, ağzını ağzıma bastırması ve kendi orgazmını kovalarken benim penisime karşı sallanması.

"Ben..." diye başlıyor, sözleri yarım kalıyor.

"Biliyorum," diye onu sakinleştiriyorum, parmaklarımi kaplayan ıslaklık ve onları sıkma şekliyle ne kadar yakın olduğunu hissediyorum. "Beni sevmek zorunda değilsin, benim için boşalabilirsin."

Bu sözler onu çılgına çevirir. Ağzı tekrar ağzıyla çarpışır ve orgazmının her saniyesini yaşarken kalçalarını benimkilere karşı çaresizce sallaması beni de onunla birlikte orgazma ulaştırır.

Onun bunu hissetmemesini umarak yüksek sesle inlerim. Onu parmaklarken sadece benim penisime sürtünmesinin bana orgazm olmama yettiğini bilmesini istemem.

İkimiz de kendimize gelirken inlemeler, homurtular ve ağır nefesler karışıyor.

Camille uzaklaşıyor, ama kucağımdan kalkmıyor. Birkaç kez gözlerini kırptıyor, sonra yüzündeki asi saçlarını geriye itiyor.

Bir an durup ona bakıyorum. Yanakları pembe, dudakları şişmiş ve kırmızı.

O kadar güzel ki.

Onu daha fazla izleyemeden, kalçalarını kaldırıp kucağımdan iniyor. Az önce bacaklarının arasında olan eli yanıma düşüyor.

Onun sıcaklığını özlüyorum.

O gittiğinde, vücudu artık benim üstümde olmadığı için onun şimdi ne görebileceğini anlamam biraz zaman alıyor.

Aceleyle ayağa kalkıyorum, garip bir şekilde pantolonumun önünü kapatmaya çalışıyorum. Orgazmımın izlerini görebiliyor musun diye aşağıya bakmaya çalışıyorum, ama anlayamıyorum. Fazla zaman harcayıp onun merak etmesini istemiyorum.

O fark etmeden buradan çıkmam lazım.

"Ee," Camille'in yumuşak sesi beni paniğimden kurtarır.

Gözlerim onu bulur. Neyse ki, bakışları benimkilerle buluşur, yani şu anda başka bir yere bakmıyor demektir.

"Gidebilirim," diye aceleyle çıkıyorum, kapıya doğru geri çekiliyorum.

Gözleri bir an için büyüdü. Yorumumdan dolayı şaşırmış ve üzülmüş görünüyor, ama şok uzun sürmüyor. Gözlerinde belirlediği kadar çabuk kayboluyor.

"Evet," diye mırıldanır, göğsü görünmeyecek şekilde elbisesini düzeltmek için başını eğerek. "Gitmelisin."

Kalbim biraz sıkışır, çünkü içimden bir parça, ayrılmayı öneren ben olsam da, onun kalmamı isteyeceğini umuyordum.

Başka bir şey söylemeden odasından çıkıp kendi odama koşarım.

YİRMİ ALTI

CAMILLE

DERİN NEFES ALIYORUM, Pembroke'un ön girişine doğru yürürken kalbimin çarpışını sakinleştirmeye çalışıyorum. Sabahın tamamını odamda kilitli geçirdim, Ryker'dan ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalıştım.

Kapımı çaldı. Mesaj attı.

Onu görmezden geldim.

Sonunda, benimle konuşmayı bıraktı. Telefonuma bakarak, o gün bana gönderdiği mesajları açtım.

RYKER

Kahvaltı yapmaya gidiyorum. Bir şey ister misin?

RYKER

Buzdolabında buzlu kahve var. Yulaf sütü kullandıklarından emin oldum. Tam istediğin gibi.

RYKER

Odanızdan sesinizi duyabildiğimi biliyorsunuz. Orada olduğunuzu biliyorum.

RYKER

Pembroke'a gidiyorum.

RYKER

Gelmenize gerek yok. Ben halledebilirim.

Telefonumu çantama koyarak iç çekiyorum. Bu sabah uyandığımda aklıma ilk gelen şey oydu. Birkaç saniye boyunca, beni öperkenki sahiplenici tavrını hatırladım. Uyandığımda, belki bugün her şey farklı olur diye düşündüm.

Beni tekrar öpecek miydi?

Ben bunu istiyor muydum?

İstememeliydim.

O, bana orgazm yaşattıktan sonra, vücudum henüz toparlanmaya çalışırken odamdan kaçtığı an, bilmem gereken her şeyi bana anlatmıştı. Bugün işler farklı olmayacaktı ve ben de farklı olmasını beklememeliydim.

"Neden burada öyle duruyorsun?" Tanıdık bir ses düşüncelerimden beni koparır. İrkinir, başımı çevirip Jude'un sıcak bakışlarının bana dikildiğini görürüm.

Bir an onun sorusunu düşünür, bir yalan bulmaya çalışırım. "Telefonumu evde unutmuş muyum diye merak ediyordum."

Jude kum rengi kaşlarını kaldırır. " , az önce telefonun elinde değil miydi?"

Kahrets

in.

Yakalan

dım.

Kendi düşüncelerime ve dün geceki anılarıma o kadar dalmıştım ki, Jude'un yakınımda olduğunu fark etmemiştim bile.

"İçeri giriyor musun?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek.

Neyse ki, üstüne gitmedi. Jude'un bu yönünü seviyorum. Her zaman derinlemesine konuşma ihtiyacı hissetmiyor gibi görünüyor. Daha fazla soru sormadan sessiz kalmama ve belirsiz cevaplar vermeme izin veriyor. "Evet, içeride herkesle buluşacağım. Sen de içeri giriyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Sanırım," diyorum. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, ama Ryker'ın ne kadar ilerleme kaydettiğini görmek istiyorum. Ayrıca, bütün sabahı tek başıma geçirdikten sonra, yalnız kalmaktan yorulduğumu itiraf etmek istemiyorum. Ama asıl buraya gelmemin sebebi, onunla konuşup gününün nasıl geçtiğini öğrenmek istemem.

"Hadi, gidelim." Jude kolunu koluma dolayarak beni ileri doğru çeker ve ona uymaktan başka seçeneğim kalmaz.

'a normal gülümsemesiyle bakmadan önce sadece birkaç adım atabiliyoruz. "Sen ve Ryker yarın hayır amaçlı golf turnuvasına katılacak mısınız?"

Bir inilti çıkardım. Bu etkinliği nasıl unutmuşum? Katılmak zorundayız. Davenport Media yönetim kurulundan bazı üyeler Pembroke'un yardım komitesinde yer alıyor. Onun bu etkinliğe katılması şart; keşke çiftler etkinliği olmasaydı. Keşke dokuz delik boyunca onunla birlikte kalmak zorunda olmasaydım. Dün gece olanlardan sonra olmaz.

"Evet," diye cevap verdim sonunda, sesimdeki küçümsemeyi saklamaya çalışmadan. "Sen var mısın?"

Bir dakika sessiz kalır. Jude asla sessiz kalmaz, bu yüzden kulübün ön girişinden geçerken ona doğru bakarım. Yüzünde normalden daha geniş bir gülümseme vardır. "Evet, ve çok heyecanlıyım."

Bu ilgimi çekti. "Gerçekten mi? Neden?" Belki de benim bilmediğim yeni bir kız arkadaşı vardır ve onunla eşleşecek.

"Çünkü partnerimin kim olacağı konusunda çok heyecanlıyım."

Başımı eğiyorum. "Düşünmek mi? Partnerinin kim olduğunu bilmemen gerekmez mi?"

Bir personel yanımızdan geçer ve Jude ona gülümsediğinde kıkırdar. Tanrım, ne kadar da flörtöz. Hiç flört etmediği bir an var mı acaba?

"Henüz belli değil. Ama içimden bir ses, planımın işe yarayacağını ve turnuvayı hayallerimin kızıyla geçireceğimi söylüyor."

Pembroke Grill'e girerken gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayallerindeki kız mı? Gerçekten mi?"

Jude'un ana hobisi flört etmek olduğu için, birine hayallerinin kızı demek büyük bir iltifat mıdır yoksa herkese böyle mi der, bilmiyorum.

Jude, tanıdığımız insanlarla dolu masaya bizi götürürken bana kaşlarını oynatıyor. Ryker'in bakışlarını üzerimizde hissedebiliyorum, ama onun yönüne bakmıyorum. Bakmıyorum. Cesaretim yok. Henüz yok.

"Evet, kesinlikle hayallerimin kızı. Zor elde edileni oynuyor, ama yarın benimle geçireceği bir günün fikrini değiştireceğini umuyorum. Cazibem çok ikna edici olabilir."

Gözlerimi devirdim. Bu kızın kim olduğunu bilmiyorum ama ona bol şans diliyorum. Jude'un nesi var bilmiyorum ama ona karşı bir zaafım var. Genelde onun gibi erkekler beni deli eder. Onların yakışıklılıklarının ve çekiciliklerinin ötesinde, içlerindeki gerçek kişiliği görebiliyorum. Çoğu zaman, içlerinde büyük bir pislik var. Ama Jude? Bence o aslında iyi bir adam. Onu çok iyi tanımıyorum, ama bildiğim kadarıyla, doğru kıızı bulduğunda yerleşecek gibi görünüyor.

"Çekici olmaya *çalışıyorsun*," diyorum, şakacı bir şekilde kaşımı kaldırarak.

Masaya yaklaşırken elleri göğsüne gider. Restoranın köşesindeki uzun dikdörtgen masada, yaz boyunca daha iyi tanıma fırsatı bulduğum insanlar oturmaktadır. "Beni çekici bulduğunu biliyorum, Camille. Zor elde edileni oynamana gerek yok."

Kafamı sallıyorum. "Çünkü tam da bunu yapıyorum, Jude."

Gülüyor ve kolunu kolumdan çekiyor. O benim için sandalyeyi çekince kolum yanıma düşüyor. Sandalye Ryker'in tam karşısında boş olan sandalye. Kaşlarımı çatıyorum, onun görüş alanının dışında bir sandalye olmasını dilerdim.

"Senin için," diyor Jude, sesinde şakacı bir tonla.

Ona bir kez daha başımı salladıktan sonra sandalyeye oturdum. Başka seçeneğim yoktu. Boş olan tek sandalye Cal ve Ryker'in arasındaydı, ama Ryker'in hemen yanına oturmak da istemiyordum.

Belki de hiç gelmemeliydim.

Yanımdaki kişiye, Emma'ya dönüp, umarım dostça bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Emma omuzlarını rahatça silkiyor. "İyiym. Yorumlarda insanlarla kavga etmeye başlamak üzereyim."

"Asi," diye Preston diğer tarafından uyarıyor.

"Bir halkla ilişkiler uzmanı olarak sana söylüyorum, internette insanlarla kavga etmek yapman gereken en son şeydir. Onların tam da istediği şey budur."

Yüzümün yan tarafına yakıcı bir şekilde bakan bakışlardan kaçınmak için gözlerimi Emma'ya odaklamaya devam ediyorum. Ryker'ın bana baktığını hissedebiliyorum, ama ona bakmayı reddediyorum. Onun bakışlarına karşılık veremem. En azından şu anda. Bunu yapmak için cesaretimi toplamam gerekiyor.

Emma hayal kırıklığıyla iç geçiriyor. "Aslında bunu yapmayacağım. Ama gerçekten yapmak istiyorum. Yorumlarda bazı erkekler erkek arkadaşım hakkında kötü konuşuyorlar ve bu benim için kabul edilemez."

Preston gülüyor. "Onların söyledikleri umurumda değil, bebeğim. Benim Super Bowl yüzüklerim ve birçok MVP ödülüm var. Onların ise hiçbir şeyi yok."

Emma sarı saçlarını omzunun üzerinden atar ve telefonuna geri döner. "Doğru. Hamptons'da geçirdiğimiz bir günün vlogunu seni kötülemek için kullanmaları çok tuhaf."

"Yorumlar yorumdur," diyorum.

Emma başını sallar ve suyundan bir yudum alır. "Doğru. Sponsorlu bir video, o yüzden bu etkileşimi de kabul edeceğim. Yaptıkları yorumlar bana daha fazla para kazandırıyor."

Ryker boğazını temizler. "Yarın herkes hayır turnuvasına katılıyor, değil mi?"

Emma heyecanla alkışlar. "Evet! Preston ve benim kazanacağımızı biliyorum. Değil mi?"

O gülüyor. "Kızımın rekabetçi olduğunu biliyorum, evet, planımız bu."

"Umarım Pembroke bu yıl çok para toplayabilir," diyor Winnie. Bakışlarım ona kayıyor. Onun masada olduğunu fark etmemiştim bile

masada olduğunu fark etmemiştim, ama o da, şu anda kaçınmaya çalıştığım tek kişiyle yanlışlıkla göz teması kurmamak için masadaki herkese bakmaktan kaçınıyordum.

"Her zaman toplarlar," diyor Thomas Boucher.

Onun da burada olduğunu fark etmemiştim.

Ryker'a bakmak istemediğim için masada oturan herkese bakmaktan kaçınamayacağımı fark ederek iç geçiriyorum. Kendimi toparlamalı ve dün gece hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyım ki işimi yapıp müşterimle çalışabileyim.

"Hemen tuvalete gidip geleceğim," diyorum Emma'ya. Umursadığını sanmıyorum. Winnie ve Preston ile sohbet ediyor, ama bunu birine söyleme ihtiyacı duyuyorum.

Sandalyemi masadan uzaklaştırıp, kimse fark etmeden tuvalete kaçıyorum. Kendimi toparlamak için beş dakikaya ihtiyacım var. Geri döndüğümde, Ryker'ın gözlerine bakıp, dün gece parmaklarının içimde olmadığını ve pişmanlık duyuyormuş gibi odamdan çıkıp gitmesine rağmen saatlerce onu düşünmediğimi varsayacağım.

Ben bir

profesyonelim.

Bunu yapabilirim.

Değil mi?

YİRMİ YEDİ

RYKER

"HEMEN DÖNÜYORUM," diyorum Cal'a. O, yeni özel aşçısının ne kadar yetenekli olduğunu anlatarak konuşmaya devam ediyor, ama ben bir saniye daha dinliyormuş gibi davranamıyorum.

Cal, ilgilenmediğimi umursamadan elini sallayarak beni gönderir. Ben Camille'in gittiği yolu takip ederken, o yeni şefi hakkında konuşmaya devam eder.

Onu takip ederken adımlarım hızlanıyor. Tam zamanında yetişip, banyo kapısını açmasını izliyorum. Dikkatini çekmeden kapının arkasında kayboluyor.

Duvarın yanında duruyorum. Bu biraz ürkütücü olabilir ama onun çıkmasını bekleyeceğim. Sabah boyunca benden kaçtı, sonra da bugün ortaya çıkma cesaretini gösterdi. Benimle yüzleşmek zorunda kalacak. Konuşmak istemiyorsa, bugün ortaya çıkmamalıydı.

Dün gece odasından çıktığım anda onu özledim. Oradan öyle çabuk kaçtığım için kendimi suçlu hissettim. Kalmak istedim, ama o bana kalmamı istemedi. Onun beni kuru kuruya becermesi ve parmaklarımın etrafında dönmesi yeterliydi, bunu bilmesini istemedim. Bu sanki ona

büyük bir güç veriyormuşum gibi hissettim, ona vermek istemediğim bir şey. Bunu bana karşı kullanmayacağından emin değildim.

Hemen duşa girip olanların izlerini yıkadım. Onun kokusunu üzerimde istemiyordum ve onu ne kadar çok istediğimin izlerini vücudumdan silmem gerekiyordu.

Bütün gece yatakta dönüp durdum, doğru kararı verip vermediğimi merak ettim. Onun odasından öylece ayrıldığım için suçluluk duydum. Ya kalmak isteseydim? Ya ona onu ne kadar çok istediğimi ve aklımı ne kadar meşgul ettiğini söyleseydim? Bu, onun benden hoşlanmıyormuş gibi davranmasını durdurur muydu? Daha açık olur muydu?

Bu sorular bütün gece aklımı kurcaladı. Uyandığımda, durumu düzeltmeye kararlıyım. Ona kahvaltı ve sayısız kez sipariş ettiğini duyduğum kahveyi getirdim, belki bu, dün gece onu terk etme hatamı silebilir diye umuyordum.

Ama silmedi.

Ve onu suçlayabilir miyim, bilmiyorum.

Bileğimdeki saati kontrol ediyorum, ne kadar zamandır düşüncelerimde kaybolduğumu merak ediyorum. Sanki o sonsuza kadar orada kalmış gibi geliyor.

Belki de ona bir bakmalıyım?

Burada durduğumdan beri kimse içeri girmedir. Sanırım içeride tek başına, ama içeri girmeli miyim, girmemeli miyim bilemiyorum.

Duvara yaslanıp bir dakika daha beklemeyi karar vererek iç geçiriyorum. Bu zamanı ona ne söyleyeceğimi düşünmek için kullanıyorum. Muhtemelen ilk yapmam gereken şey, onu terk ettiğim için özür dilemek. Ya da belki de dilememeliyim? Dün gece olanları konuşmalı mıyız? Muhtemelen konuşmalıyız.

Onu kontrol etmem gerektiğine karar vermeden önce birkaç dakika daha bekledim. Ya bir sorun varsa?

Kapıyı açıp içeri girdim. "Camille?" Onun adını dikkatlice söyledim, içeride başka biri mi var

başka biri mi var yoksa gerçekten sadece o mu var diye merak ederek.

"Git buradan," diye seslendi bana.

Gitmedim. Bir adım daha attım ve onu tezgahın kenarına tutunmuş, aynadaki yansımasına bakarken buldum.

Benim banyoda olduğumu fark ettiği anda, bakışları benimkilerle buluştu. "Ryker, ne yapıyorsun? Buraya giremezsin."

"Dışarıda seni bekledim, ama çıkmadın, ben de içeri girdim."

Birkaç kez gözlerini kırıştırır. "Git buradan," diye tekrarlar. "Bir dakika sonra çıkacağım."

"Bir dakika oldu. Burada ne yapıyorsun?"

İçini çekerek bakışlarını benden ayırır ve aynada kendine bakmaya devam eder. "Ben..." Cevap düşünürken sözleri kesilir.

Bekledim, cevap vermesi için ona zaman tanıdım. En azından, ona ihtiyacı olan zamanı tanımaya çalıştım, ama hala cevap vermediğinde sessizliği bozdum. "Dün gece hakkında konuşmalıyız."

Camille başını sallar. Onu dikkatle izlerim, aynaya değil bana bakmasını dilerim. Bakmaz. "Dün gece mi? Neden?"

Kaşlarımı çatıyorum, onun ses tonunda midemin düğümlemesinden nefret ediyorum.

Bu kayıtsız bir tavır.

Ona ne cevap vereceğimi düşünürken dudaklarımı birbirine sürterim. "Şey," diye başlarım, ama birdenbire ne diyeceğimi bilemez hale gelirim. "Ne demek istiyorsun? Biz..."

"Hiçbir şey olmadı. Konuşmamız gereken bir şey yok."

Onun sözleri üzerine tüm vücudum gerilir.

Yine aynı şeyi yapıyor.

Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Bunu beklemeliydim. Dün gece öyle kaçtığım için onu suçlayabilir miyim, bilmiyorum. Ama bu durumu daha az kötü hale getirmiyor.

Azı dişlerim o kadar sert birbirine sürtünüyor ki canım acıyor. Çenemi sıkmayı bırakamıyorum, pişman olacağım bir şey söylemeden önce düşüncelerimi toparlayabilmek için en az birkaç saniye daha çenemi kapalı tutmam gerekiyor.

Aslında, siktir et. Pişman olacağım bir şey söylesem de umurumda değil. "Gerçekten mi?" diye soruyorum, sesimdeki üzüntüyü gizlemeye çalışmadan "Hiçbir şey olmadı mı? Parmaklarımın üzerinde boşaldığın zaman hiçbir şey olmamış gibi gelmedi."

Yansımadan bile gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve burun deliklerinin nasıl genişlediğini görebiliyorum. "Ryker," diye azarlıyor beni.

"Ne? Olmayan bir şey söylemiyorum ki."

Bir anlığına gözlerini kapatır. "Hiçbir şey olmadı. Aramızda hiçbir şey olamaz. Ben senin basın danışmanınım, sen de benim müşterimsin."

"Ve dün gece benim parmaklarımı açgözlülükle siktiğinde, adeta benim adımı haykırıyordun. O zaman sorun yoktu. Neden şimdi sorun oluyor?"

Sözlerim onu şaşırttığı için tüm vücudu gerginleşir.

Bu sözler beni de şaşırttı. Normalde bu kadar çatışmacı biri değilim. Kesinlikle normalde şu anda olduğu gibi soğukkanlılığımı kaybetmem, ama elimde değil. Damarlarımda dolaşan öfkeyi kontrol altına almaya çalışırken kan kulaklarıma hücum etti.

"Hiçbir şey olmadı," diye tekrarlar Camille.

Hayatımda bu cümleyi hiç bu kadar nefret etmemiştim. Onun bunu bir daha söylemesini asla istemiyorum.

"Ben sonra gittiğim için mi?" diye soruyorum, ses tonumda beliren kırılğanlıktan nefret ederek. Kızgın olmayı çok daha tercih ederdim. Bu da benim için yabancı bir duygu, ama şu anda kırılğan olmaksansa ona kızgın olmayı tercih ederim. "Neden öyle kaçtığımı bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. Neden kaçtığımı çok iyi biliyorum, ama onun bilmesine gerek yok. "Ama kaçmamalıydım."

"Doğru olanı yaptın," diyor soğuk bir sesle. Aslında, şu anda tüm tavırları soğuk. Birkaç hafta önce başladığımız yere geri döndük ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kabul ediyorum.

bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kabul ediyorum.

Alaycı bir kahkaha attım. Bu konuşma boyunca bir kez bile gözlerime bakmamış olmasından nefret ediyorum.

"Evet," diye çıkardım sonunda, belki de ona kızdığım tüm zamanların tamamen haklı olduğunu fark ederek. Aramızda ne olursa olsun, onun hakkımdaki fikrini asla değiştiremeyecektim. Onunla yatmak için yeterliydim, ama ertesı gün beni tanımak için yeterli değildim. Neden farklı olabileceğine inandığımı bilmiyorum. "Haklısın. Doğru olanı yaptım."

Onu sevmediğimi gösteren davranışlarımın tam tersi olduğunu kabul ederken, iimi bir uyuşukluk kapladı. Onu seviyorum. Ondandır etkileniyorum. Kimsenin daha önce yapamadığı şekilde zihnimi meşgul ediyor.

Ama kendimi korumak için onunla oyun oynadım. O kavga etmek isterse, ben de kavga eder ve ondan nefret ediyormuş gibi davranırdım. Oysa tüm bu zaman boyunca tek nefret ettiğim şey, ondan nefret edememektir.

"Bugün bir ilerleme kaydettin mi?" diye soruyor, sonunda cesaretini toplayıp gözlerime bakıyor.

Yutkunuyorum, artık onun bana bakmasını istemediğimi fark ediyorum. Bu acı veriyor. Kendimi onun tarafından tekrar incitmekten korumak için duvarlarımı örmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Onun bana ilk kez baktığı anın, iş hakkında konuşmaya geri döndüğümüz an olduğunu fark etmiyorum değil. İlişkimizin iş olduğunu açıkça belirtiyor. Başka bir şey değil. En azından artık durumumuzu biliyorum. Artık merak etmeme gerek yok.

Profesyonelce davranmak için ona cevap vermem gerekir.

Ama şu anda profesyonel davranmak istemiyorum. Sadece bu tuvaletten çıkmak ve onun tamamen kayıtsız bakışlarından uzaklaşmak istiyorum.

Ona başka bir şey söylemeden arkasını dönüp onu tuvalette yalnız bırakıyorum. Zaten başından beri istediği de buydu.

"Ryker!" diye öfkeyle arkamdan bağılıyor.

Onu görmezden gelerek, banyo kapısını sertçe itip açtım ve hızla ızgaraya geri döndüm. Masaya bile dönmedim. İlk yaptığım şey doğrudan bara gitmekti.

"Ne alırsınız?" diye sorar en sevdiğim barmenlerden biri olan Davis.

"Çok sert bir şey," diye cevap veriyorum, parmak eklemlerimi tezgaha vurarak.

"Tamamdır." Başka bir şey söylememesini seviyorum. Davis işinde çok iyidir. İnsanları okumakta ustadır. Ve eminim ki, sıkı çenem ve ince dudaklarım ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordur.

Şu anda küçük konuşmalar yapabilecek durumda değilim.

Camille geri dönmüş mü diye giriş kapısına bir göz atıyorum. Onu görmüyorum, ama muhtemelen her an buraya geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranacağını biliyorum. Tek yapabileceğim, o geri dönmeden önce bir içki alabilmeyi ummak.

Günün geri kalanı çok uzun geçecek.

Hatta, yazın geri kalanı da uzun geçecek.

YİRMİ SEKİZ

CAMILLE

"BİR TANE DAHA İSTİYORUM." Ryker'ın sözleri birbirine karışıyor. Boş bardağını havaya kaldırıp sallıyor. Hâlâ bardağı sallayarak barın yönüne bakıyor.

"Hayır, vermez," diyorum ve barmene nazikçe gülümsüyorum. Adı Davis ve çok tatlı birine benziyor, ama Ryker'ın başka bir içkiye ihtiyacı olmadığı açıkken ona bir içki daha verirse, çok kızarım. İçerideyken ona içki servisi yapmaya başlayan oydu ve biz buraya taşındığımızda da hemen ardından geldi. Ryker'a *bol bol içki* servis etti.

Ryker vücudunu çevirip bana öfkeyle bakar. "Sen benim patronum değilsin."

Ona gözlerimi kısıyorum. Teknik olarak, ben onun patronuyum. Yaz boyunca ondan sorumluyum ve onun bu kadar sarhoş olduğunu gören olursa, bu benim için kötü olur. Zaten ona gerekenden fazla içki içmesine izin verdim, ama sadece işime bakmaya çalışıyordum.

Yapmamalıydım.

O sarhoş ve ben onu kimse görmeden SUV'sine götürmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Eve gidiyoruz," diyerek sandalyemden kalktım. Akşamüstü grubumuzla birlikte plaja gitmiştik.

Hava çok güzeldi ve ilk başta, buraya geldiğimizde çok kalabalıktı. Plaj barı doluydu ve denizde bile insanlar vardı. Oldukça rahat bir geceydi, bu yüzden Ryker'a ve ne kadar içki içtiğine çok dikkat etmedim. Zaman geçtikçe herkes gitti ve sadece ben ve Ryker kaldık.

Neyse ki Davenport Media yönetim kurulu üyelerinin hiçbiri dışarıda değildi. Pembroke tarafındaki yolu kullanarak Ryker'ı meraklı gözlerden uzak bir şekilde arabaya götürebilirdik. Yönetim kurulundan biri onun ne kadar sarhoş olduğunu görseydi, şimdiye kadar kaydettiğimiz ilerleme mahvolabilirdi.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyor Ryker. Onun için şunu söylemeliyim ki, kelimeleri daha yavaş söylüyor, böylece anlaşılması daha kolay oluyor.

Etrafıma bakındım. Yakınlarda tek kişi Davis vardı ve o da barda bir şeyle meşgul olduğu için Ryker'ı dinlemeye bile vakit bulamıyordu.

"Gerçekten başka seçeneğin yok." Ona yaklaşıp sandalyesinin önünde duruyorum. Elimi uzatıp onun elimi tutmasını bekliyorum.

O elimi nazikçe itti. "Hayır."

Dudaklarımı sıkıp bir kez daha elimi uzattım. "Evet. Şu anda tek seçeneğin benim, Ryker. Yardımımı kabul etmek zorundasın. Hadi, biri senin ne kadar sarhoş olduğunu görmeden ve yönetim kurulundaki şansını mahvetmeden önce."

Elimi yine itiyor, ama tartışmıyorum çünkü sandalyesinden kalkıyor. "*Peki*," diye mırıldanıyor. "Ama benimle konuşma." İkinci yarısı o kadar sessiz söyleniyor ki neredeyse duymuyorum.

Bana bakmadan ilerliyor. Düz bir çizgide yürümekte zorlanıyor, ama ona yardım etmiyorum. Bunu zaten denedim, ama istemedi.

"Her şey yolunda gidiyor," diye kendi kendime fısıldıyorum. Onu bu kadar sarhoş etmeme inanamıyorum. Hala banyoda yaptığımız

ve buraya gelme amacımı, yani *işimi*, tamamen unutmuşum.

Ryker'ın hemen arkasında SUV'ye doğru yürüyorum. Sözümü tutuyorum. O bana hiçbir şey söylemiyor, ben de ona hiçbir şey söylemiyorum. Kendi düşüncelerimde kayboluyorum, bizi bu duruma düşürdüğüm için kendimi azarlıyorum.

Dün gece olanlara izin vermemeliydim. Onu öpmemem gerektiğini biliyordum. Onunla *daha fazlasını* yapmamam gerektiğini biliyordum. Sorun şu ki, Ryker'ın yanında doğru ve yanlışın ne olduğunu tamamen kaybediyorum. Onu sevmediğime yemin ederim, ama artık bundan bile emin değilim. Dudakları benim dudaklarıma değdiğinde ve benim adımları çaresizce haykırdığında, sanki bana ihtiyacı varmış gibi geliyor.

Onu olması gerekenden çok daha fazla seviyor gibi hissediyorum.

Ryker benim her bir düğmemi nasıl basacağını çok iyi biliyor. Bu onun yeteneği ve beni çılgına çeviriyor.

Ama aynı zamanda gardımı düşürmeyi de biliyor. Ve bu çok korkutucu.

Savunmasız olmaktan hoşlanmıyorum. Bundan nefret ediyorum. İnsanların benim hakkımda hiçbir şey bilmediklerinde kendi varsayımlarını yapmalarını tercih ederim. Onları hayatıma almadığım sürece onların görüşleri önemli değil. Ama en çok zarar verenler, hayatıma aldığım, savunmasız yanlarımı gören ve yine de benden uzaklaşan insanlar.

Bu zararı kaldıramıyorum.

Dün gece tek istediğim Ryker'dan kalmasını istemektir. Yatağıma girip yanımda uyumasını istedim. Bir erkekten bunu hiç istememiştim. En son istediğimde, o da oydu. Ve yalnız uyanmanın verdiği reddedilme hissini yaşamaktansa, ona gitmesini söyledim.

Muhtemelen en iyisi budur. O benim müşterim. Babam, maaşlarımızı ödeyen biriyle ilişki yaşadığımı öğrenirse, çok kızar. Şirketin ortağı olma hayallerime veda etmek zorunda kalırım. Tabii işimi kaybetmemem şartıyla. Onun en önemli kuralı, iş ile özel hayatı asla karıştırmamaktır. Müşterilerle ilişkilerimiz

iş ilişkileri olmalıdır. Profesyonel davranmalı, işimizi yapmalı ve maaşımızı almalıyız.

Ve dün gece yaptığım şey profesyonellikten en uzak şeydi.

"Siktir," diye küfreden Ryker, kulübün yanındaki çalılıklara doğru yürürken. Dalları itmeye çalışır, ama uzun, kalın bir dal yüzüne vurmaya devam eder.

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. O kadar sarhoş ki, bir şeye çarpmadan yürüyemiyor bile.

"Bir adım geri çekilmeyi dene," diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak. Ses tonumda alaycı bir hava olmaması zor, ama bunun ne zaman ne yerde uygun olmadığını biliyorum. Şu anda, kimse bizi görmeden onu SUV'ye bindirecek şekilde onunla konuşmam gerekiyor.

Bir an gözlerimi kapatıp, yönetim kurulu üyelerinden birinin şu anda Ryker'ı gördüğünü hayal ediyorum. Oldukça ilginç bir manzara olurdu. Hâlâ beni dinlemek ve geri çekilmek yerine uzun çalılarının dallarını dövüyor. Sanırım bunu görselerdi, durum daha da kötü olabilirdi. Çalılarla boğuşmakla ailesinin şirketi hakkındaki gizli bilgileri ifşa etmek arasında, içimden bir ses çalıları tercih edeceklerini söylüyor.

"Ryker, geri çekil," diye emrediyorum, bu sefer daha otoriter bir ses tonuyla. Onu rahat bırakmayı denedim, ama bu saçmalık. Bir adım geri çekilmesi gerekiyor.

Hâlâ dinlemediğinde, uzun ve sinirli bir nefes verip mesafeyi kapatarak kolunu tuttum.

"Bu taraftan," diye emrediyorum, onu sıkıca tutmaya devam ederek.

O kurtulmaya çalışır ama ben izin vermem. O beni takip edene kadar kolunu çekerim ve park yerine giden yola gireriz.

"Neden her zaman senin istediğin gibi yapmak zorundayız?" diye mırıldanır, sözleri hala normalden biraz daha anlaşılması zor.

"Çünkü seçenekler ya benim dediğim gibi yapmak ya da gece boyunca bir çalıyla dövüşmene izin vermektir," diye terslerim. Ona karşı sabırlı olmaya çalıştım, ama sabrım tükenmek üzere.

onu sıkıca tutup SUV'ye doğru çekmeye devam ediyorum.

Eve dönmeye hazırım.

Ve Hamptons'da kaldığım yeri kastetmiyorum.

Kendi yatağımın, kendi rutinimin olduğu evime, ve en önemlisi, hayatımı her an karmaşık hale getiren bu adamdan uzaklaşmaya hazırım.

"Şu anda demek istemedim," diye fısıldadı Ryker. Kolu gevşedi, bu da onu istediğim yere götürmemi kolaylaştırdı.

"O zaman ne demek istedin?" diye soruyorum, sesim yorgun.

"Her zaman demek istedim. Her zaman '*Dediğimi yap*, Ryker' ya da '*Bunu yapamayız, Ryker*' diyorsun," der alaycı bir sesle, açıkça beni taklit etmeye çalışarak.

Otoparka vardığımızda, beklediğimden daha fazla araba olduğunu fark edince kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum.

"Elimi tut," diyorum ve kolunu bırakıyorum.

Ryker başını bana doğru çevirir. Kan çanağına dönmüş gözleri fal taşı gibi açılmıştır. "Ne? Elini tutmayacağım."

İç çekip zorla elini tutuyorum. Böylece, dolaşp kaybolmamasını sağlayabilir ve onu arabaya götürebilirim. Buradan çıkmamıza çok az kaldı. Ama otopark çok kalabalık olduğu için birine rastlayabiliriz ve rastlarsak, hiçbir şey söylemeden onu hızla SUV'ye çekmek istiyorum.

Onun elini tutmak profesyonel nedenlerden dolayı muhtemelen en iyi fikir değildir, ama bu riski almaya hazırım. Yönetim kurulu üyelerinin Ryker'ın bu gece tamamen sarhoş olduğunu öğrenmelerindense, el ele tutuştüğümüzü görmelerini tercih ederim.

"Bırak," diyor Ryker. Neyse ki sesini oldukça alçak tutuyor. Dikkatleri üzerimize çekmek istemiyorum.

Onun SUV'sini görüyorum. Biraz daha işbirliği yapması gerekiyor, sonra kurtulmuş olacağız.

"Neredeyse vardık," diyorum, elini sıkıca tutmaya devam ederek.

Diğer eliyle parmaklarımı ayırmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum.

Tanrım, dışarıdaki diğer insanlara nasıl görünüyoruz? Gözlerim otoparkı tarıyor ve bir mucize eseri, başka kimseyi görmüyorum. Ama bu her an değişebilir. Ve şu anda, gördükleri şey, ben onu arabamıza doğru sürüklerken, titrek bir Ryker'in elini benimkinden çekmeye çalışması.

Ryker protesto üstüne protesto ediyor. Her birini görmezden geliyorum ve elini sıkıca tutmaya devam ediyorum.

Onun büyük SUV'sine vardığımız anda, elini sanki yanıyormuş gibi bırakıp yolcu kapısını açıyorum.

"Bin." Sesimi nazik veya profesyonel tutmaya çalışmıyorum. Ondan uzaklaşmaya çok hazırım, kaçışım sadece evin diğer tarafına gitmek olsa bile.

Bir adım öne çıkıyor ve ne yazık ki bu pozisyon bizi birbirimize çok yaklaştırıyor.

Aklımda dün gecenin anıları canlanıyor. Dudaklarını benim dudaklarıma sahiplenici bir şekilde bastırması. Gözlerindeki şehvet ve birkaç saniye için, bu dünyada benden başka hiçbir şey istemiyormuş gibi hissetmesi.

"Camille."

Titriyorum. Az önce adımı söyleme şekli içime işliyor ve kalbimi sıkıştırıyor. Ses tonu savunmasız. Ve şu anda bana bakışları, söylemek istediği bir şey varmış gibi geliyor.

O kadar yakın ki, nefesinden alkol kokusu geliyor. Bundan nefret etmem gerekirdi, ama etmiyorum. Bu farkındalık beni korkutuyor. Babam yüzünden alkol kokusundan hep nefret etmişimdir. İçtiğinde sinirlenir, hep istemediği şeyler söylerdi. Ya da belki de istemediği şeyler söylemiyordu. Bu, hiç derinlemesine düşünmek istemediğim bir konu.

"Camille." Ryker adımı tekrarlıyor ve sesinde ilk seferki gibi aynı savunmasız sükunet var.

Bu sabah yeniden ördüğüm duvarları yıkmak için bir balyoz gibi. Ona boyun eğmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Ŗu anda.

"Yerine oturmalısın," diye fısıldıyorum. Bu kelimeleri söyleyebildiğime bile Ŗaşıyorum. Ŗu anda düzgün düşünemiyorum. Bana bu kadar yakın dururken, tanıdık kokusu beni tamamen sararken.

Tanrım.

Bu adamda beni çıldırtan ne var? Neden onu tamamen hayatımdan çıkaramıyorsun ?

"İstemiyorum."

YİRMİ DOKUZ

RYKER

YANAKLARIM Y A N I Y O R .

Aslında, tüm vücudum sıcak. Çok fazla içtiğim için mi, yoksa Camille'in bana bakışlarından mı bilmiyorum. Gözleri parlak, daralmış göz kapaklarının arkasından bana bakmasına rağmen rengi hala çarpıcı. Beni dikkatle izliyor, ama yemin ederim bakışlarında biraz yumuşaklık var.

Belki de hepsi benim kafamda. Eminim öyledir.

Onunla ilgili her şey kafamda oluyor gibi. Tek yaptığım satır aralarını okumak ve bana ilgi duyduğunu gösteren işaretler verdiğini düşünmek, oysa hiç de öyle değil.

"Arabaya bin," diyor Camille tekrar, düşüncelerimden beni koparıyor. Sözleri sert ama kırıcı değil. Ses tonunun daha keskin olabileceğini biliyorum, bu yüzden iç çekip bakışlarımı ondan ayırıyorum ve onu dinlemeye karar veriyorum.

Zaten ne umuyordum bilmiyorum.

Bu, onun kafamın içine o kadar derinlemesine girmiş olması ve benim de istememem gereken şeyleri istememem için bir başka örnek. Kafamda, onun çok

yeterince iersem onu tamamen unutabileceğimi düşündüm.

Yolcu koltuğuna boyun eğmiş bir şekilde oturdum.

Alkol ilk başta işe yaradı. Ona her baktığımda tek hissettiğim öfkeydi. Jude'a bana hiç gülümsemediği şekilde gülümsediğinde bile kıskançlık duymadım. Sadece sinirlendim. Şimdi, onunla yalnız kalmak için bir içki daha içmek istiyorum.

"Kemerini tak," diyor Camille, beni geri gerçekliğe döndürüyor.

Gözlerim onun gözlerine takılır ve nedense, söyleyeceğim sözleri tutamıyorum. "Benim için yapar mısın?"

"Ugh." Gözlerini devirip kapıyı çarpar.

Gülüyorum. Onu kızdırmak neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Camille kapıyı açar ve sürücü koltuğuna oturur. Onu dikkatle izlerim, yüzümdeki gülümsemeyi silemem. Onun hakkımdaki fikrini değiştirmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, beni sevmesini sağlayamıyorum. En azından benim istediğim şekilde. Ama beni nefret etmesini sağlayabilirim ve nedense, onun bana karşı hiçbir şey hissetmemesindense bunu tercih ederim.

Koyu renkli kaşları alnında birleşirken, gösterge paneline bakıyor. Farklı düğmelere basmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Tekrar oturduğum için vücudum garip hissediyor. Hareket etmediğimizi bilmeme rağmen hareket ediyor gibi hissediyorum.

"Koltuğu öne çekmeye çalışıyorum," diye mırıldanıyor, parmakları hala rastgele düğmelere basıyor. "Koltuğu çok geriye çekmişsin. Pedallara bile ulaşamıyorum."

Gülümsüyorum. Sanki koltuğu arabada bırakmak benim hatamış gibi davranıyor. Teknik olarak, araba babamın. Yaz için burada bıraktığımız SUV. Ama benden başka kimse kullanmıyor. Sürüş sırasında tercih ettiğim pozisyondan başka bir pozisyonda koltuğu bırakmanın bir anlamı yoktu.

"Ve bunun düğmesi gösterge panelinde mi olacak sence?"

Bu samimi bir soru, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, sormam gereken bir soru değildi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözlerinde öfke var. "Başka nerede olabilir ki?"

Bir an ona baktım, ciddi mi diye merak ettim. Gerçekten koltuğunu nasıl ayarlayacağını bilmiyor mu?

"Düğmeyi nerede bulacağımı söyleyecek misin, yoksa ben kendim bulana kadar burada oturup birbirimize yapışık kalmak mı istiyorsun?"

Gülümsemem kaybolur. Haklı. Ne kadar çabuk eve gidip ondan uzaklaşırsam o kadar iyi. Beynim sürekli onunla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor gibi. Birlikte olduğumuzda ve aramızdaki her etkileşimi okuyabildiğimde durum daha da kötüleşiyor. Yalnızken de maalesef hala aklımı kurcalıyor, ama birlikte olduğumuzda hissettiğim o sıkıcı göğüs ağrısını yaratmıyor.

Bir iç çekerek, parmağımı sürücünün kapısına doğru uzattım. "Soluna uzan. Koltuğun farklı kısımlarını ayarlamana yardımcı olacak üç farklı düğme var."

Camille söyleneni yapar. Koltuğun hareket etmesiyle oluşan sıkıcı uğultunun, aksi takdirde sessiz olan SUV'yi doldurduğunu fark eder. Koltuğunu istediği noktaya getirmek için sonsuza kadar sürer gibi gelir, ama bunu yapar yapmaz, sonunda aracı çalıştırır.

"Teşekkür etmeyi unuttun," diyorum. Muhtemelen çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyorum. Teşekkür edeceği yoktu. Ama damarlarımda dolaşan alkol, arabada baş başa kaldığımız zamanı onu gerçekten sinirlendirmek için kullanmanın iyi bir fikir olduğunu söylüyor.

Bunu hak ediyor.

Onun varlığı ve beni hayatına sokmaması sinirlerimi bozuyor. Ona biraz öç almam lazım.

"Bekliyorum," diye alay ediyorum. SUV'yi çalıştırdığına göre, sağ tarafıma uzanıp emniyet kemerini tutup takıyorum. Ani hareket bir an için başımı döndürüyor. Kemerini takmayı bitirmeden kendimi toparlarken görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

Birkaç kez gözlerimi kırıp kendimi topluyorum. Sersemlik geçince Camille'e bakıyorum. Hâlâ geri gitmemiş ve bu otoparktan çıkmak için hiçbir hareket yapmamış.

"Gidecek misin, yoksa bütün gece burada mı oturacağız?"

Bana yine sert bir bakış atıyor. Neden bu kadar rahatsız görünüyor?

Dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrılır ve kaşlarının arasında daha önce olmayan iki kırışıklık belirir.

"Beni rahat bırak," diye tersler. "Gerginim." İkinci kısmı o kadar sessiz söylüyor ki, benim duymamı istemediğini düşünüyorum.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Onun gergin olması fikri çok saçma. Gergin olacak birine benzemiyor. Her zaman kendinden emin biri.

"Şu anda neyden gergin olabilirsin ki?"

Dudaklarını ısıyor, bunu daha önce yaptığını hatırlamıyorum. "Uzun zamandır araba kullanmadım. Ve bu bir araba bile değil. Bu SUV çok büyük. Sadece nasıl yapıldığını hatırladığımı kontrol ediyorum."

Ağzım açık kalır. "Araba kullanmayı bilmiyor musun?"

Camille gözlerini devirip bana bakar. "Biliyorum. Ehliyetim var, aptal. Sadece bir yıldır... belki iki yıldır araba kullanmadım. Manhattan'da yaşarken araba kullanmak zorunda değilsin."

Kafamı sallıyorum. "Oh, o zaman boku yedik."

Bana attığı bakış çok sert. "Araba kullanmayı biliyorum, Ryker. Bilmesem denemezdim. Bir dakikalığına çocuk gibi davranmayı bırak ve bana biraz sessizlik ver ki nasıl yapıldığını hatırlayabileyim."

İnlerim. "Nasıl yapıldığını hatırlamak mı? Siktir, Camille. Bizi eve götürmesi için birini arayalım."

"Ve seninle daha uzun süre takılmak mı? Hayır, teşekkürler. Ben hallederim."

Hayatım gözlerimin önünden geçerken dudaklarım ince bir çizgiye dönüşür. "Ölmek için çok gencim." Bu sözleri söylediğimin farkında değildim

söylediğimin farkında değildim.

"Sarhoş ve dramatiksindir. Bir şey olmayacak. Bu gece ikimizin de ölmesini istemiyorum. Babamın onayını alıp ortak olana kadar ölemiyorum."

"Hayatındaki en büyük hedef gerçekten bu mu? Ölmeden önce yapman gereken tek şey bu mu? Babanın onayını almak mı?"

Bir ısıklık çaldım. Kahretsin. Sarhoş olduğum için mi böyle düşünüyorum, yoksa ayıkken de böyle düşünür müydüm bilmiyorum, ama eğer doğruysa bu gerçekten çok üzücü.

Camille direksiyonu tuttu ve uzun bir nefes aldı. "Ya öyleyse?" Gözleri bana dikildi, bakışlarında meydan okuyan bir ifade vardı. "O zaman ne diyeceksin?"

"Bu çok üzücü," diye patladım.

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz yüzünü buruşturur. Gözlerindeki incinmiş bakış karşısında bir suçluluk dalgası beni sarar, ama ne kadar düşünürsem düşünsem, sarhoş olsam da olmasam da sözlerimin doğru olduğuna inanmaya başlarım.

"Vay canına, dürüst olduğun için teşekkürler. Peki ya sen? Sen de babanın onayını almaya çalışmıyor musun? İkimiz de bunu yapmaya çalışmıyor muyuz?"

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Burada ne kadar uzun süre oturursak, alkolün etkisi o kadar fazla hissedilmeye başlıyor. Kafam bulanıklaşıyor ve görüşüm normalde olduğu kadar net değil. Sözlerimi dikkatlice düşünmeye çalışıyorum ama nedense, onun değerinin pislik babasının ona bakış açısına bağlı olması fikri beni gerçekten rahatsız ediyor.

"Evet, onun onayını istiyorum. Beni yetiştirdiği şirketi devralmam konusunda iyi hissetmesini istiyorum. Bir zamanlar bana baktığında onun benimle gurur duyduğunu hissediyordum. O hissi geri kazanmak istiyorum. Ama hayır, Cami, onun onayını almak hayatımın tek amacı değil."

Sarhoş olmanın acıyı uyuşturacağını sanıyordum. Ama babamın bana bakışını hatırlamak bile içimi kederle dolduruyor. Annem hastalanıp vefat etmeden önce, ailem benimle gurur duyuyordu. Her şeyi

her şeyi doğru yapıyordum. Davenport Media'yı devralıp yeni zirvelere taşıyacak altın çocuktum.

Sonra *annem* öldü.

Bu dünyada en çok sevdiğim kişi öldü.

Artık kimseyi gururlandırmak önemli gelmiyordu. Neden gelsin ki? Mükemmel olsam bile annem yine de öldü.

"O zaman tek hedefin nedir? Ölmeden önce neyi başarmak istiyorsun?" Camille, zihnimi kaplayan acı hatıralardan beni kopararak sordu.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Kendimi tekrar sevmek istiyorum. Gitmeden önce kendimi onaylamak güzel olurdu."

Camille'in ağzı kapanır. Sanırım bu cevabı beklemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de ona bu cevabı vereceğimi beklemiyordum.

Keşke kendime saklasaydım diye iç geçiriyorum. Annem öldüğünden beri dönüştüğüm kişiden ne kadar nefret ettiğimi bilmesine gerek yok. Acımı gizlemek için içen ya da düşüncesiz kararlar alan kişi ben değildim. Kendimi seviyordum. Kendimle barıştım. Peki şimdi? O noktaya geri dönmek için her şeyi yapardım. Ama annemi kaybettikten sonra nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Ryker." Adımı söyleme şekli midemi bulandırıyor. O kadar acıma dolu bir sesle söylüyor ki tüylerim diken diken oluyor.

Onun başka bir şey söylemesini engellemek için elimi kaldırıyorum. "Değerini baban gibi bir pisliğe bağlamamalısın, Camille. Onun gibi bir adamla, bence hayatın boyunca onun onayını bekleyeceksin."

Kafasını sallar. "Bu doğru değil. Bu yaz başarılı olursak beni ortağı yapacağını zaten söyledi."

"Neden olamayacağına dair bir bahane uydurur." "Babamı tanımıyorsun bile," diye karşılık verir, sesi savunmacı bir tonda.

Omuz silkiyorum ve yolcu koltuğuna yaslanıp rahat bir pozisyon alıyorum. "İyi tanımıyorum. Ama onun gibi erkekleri tanıyorum.

Baban gibi adamlarla geçirdim. Sana ortak yapacağını söyledi ki, sormayı bırakasın."

Camille'in boğazından garip bir ses çıkar. Birkaç saniye boyunca, bana sadece inanamayan gözlerle bakar. Sonunda başını sallar ve kendini toplar. "Onu tanımıyorsun. O böyle bir şey yapmaz. Sen sadece kötü davranıyorsun."

Gözlerimi ondan ayırıp öne doğru bakarım. Tartışmanın bir anlamı yok. Er ya da geç öğrenecek. Ayrıca, bu konuşmayı bitirmek istiyorum. İçkiler yüzünden başım dönmeye başladı ve tek istediğim yatağıma girip, bu gece onu rüyamda görmemek için yeterince içmiş olmayı ummak.

Ona bakmadan, aramızdaki mesafeyi aşip vites koluna dokundum. "Arabanın geri vitese alınması işte böyle yapılır. Bizi buradan çıkarmak için bunu yapacaksın. Ayrıca gaz pedalı ve fren denen şeyler de var..."

"Aptal gibi davranmayı kes. Anladım."

Çenemi kapalı tutarken ağzım ağrıyor, ona başka hiçbir şey söylememek için kendimi zorluyorum. Eve kadar olan yol boyunca düşüncelerimi kendime saklıyorum. Sürpriz bir şekilde, yıllardır araba kullanmamış olmasına rağmen, beklediğim kadar kötü bir sürücü değil.

İkimiz de eve varana kadar ve hatta eve vardıktan sonra bile birbirimize tek kelime etmiyoruz.

Ve sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen ilk gecede, onu rüyamda görmüyorum.

OTUZ

CAMILLE

"NEDEN GİYİNMEDİN?" diye soruyorum, Ryker'a dehşetle bakarak, mutfağa sadece bir spor şortuyla girerken.

Gözlerimi ondan ayırmadan, vücuduna bakıyor. "Çünkü evdeyim, akşamdan kalmayım ve giyinmek istemiyorum," diyor, ses tonu gayet rahat.

Kafamı sallıyorum. Şu anda ona inanamıyorum. "Bir şeyi unutuyor musun?"

Şakaklarını ovuşturup düşük bir inilti çıkarır. "Bana soru sormak için henüz çok erken. Daha yeni uyandım. Sinir bozucu basın danışmanı moduna geçmeden önce bana bir dakika zaman ver."

Sinir bozucu basın danışmanı modu mu? Ciddi mi bu adam?

"Bir dakikan yok, Ryker. Bir saat sonra çiftler golf turnuvasında olmamız gerekiyor."

Yüzü bembeyaz olur. Hangover yüzünden zaten solgun olan yüzü, şimdi tamamen renksiz hale gelir. Başını geriye atarak gözlerini kapatır. "Gidemem. Dün gece çok içtim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne olmuş? Bu senin kendi hatan. Gideceksin. Git giyin."

Ryker başını sallar. Gözlerime bakarken omuzlarında bir meydan okuma vardır. "Ben iki katı bağış yapacağım. Zaten asıl önemli olan da bu."

"Ryker," derim ve derin bir nefes alırım. "Komitede Davenport Media yönetim kurulu üyeleri var. Katılmaman çok kötü bir izlenim yaratır. Özellikle de dün gece herkesin önünde içki içtiğin görüldükten sonra. Gideceksin." Son cümlede sesimin ne kadar tizleştiğini fark etmiyorum.

Ona ne kadar kızgın olursam olayım, nefesimi düzenli ve sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. Bu hayır etkinliği hakkında ona sayısız kez hatırlatma yaptım. Dün üçüncü, belki de dördüncü içkisini sipariş ettiğinde bile ona hatırlattım.

"Gitmeyeceğim. Kendimi berbat hissediyorum."

Kafamı sallıyorum. Dün gece, kendinden hoşlanmadığını söylediğinde aslında onun için üzüldüm. Bu beni tamamen şaşırttı. Bana karşı çoğu zaman sinir bozucu ve pislik gibi davransa da, herkes onu seviyor. Onu neşeli ve kaygısız bir adam olarak görüyorlar. Ama dün gece söylediği şey hiç de öyle değildi. Babam hakkında yaptığı yorumlarla beni ne kadar kızdırsa da, yine de ona yardım etmek için elimden geleni yapmak istedim. Onun kendini tekrar sevmesini istedim.

Ve sonra, bugün kendini kanıtlamak için ilk fırsatını kaçırdı.

"İnanılmaz," diye çıkardım ağzımdan, ona olan hayal kırıklığım beni neredeyse tüketirken. "Kendini tekrar sevmenin yolunu biliyor musun, Ryker? Dikkatsiz olmayı bırak. Bu etkinliğe katılacağını söyledin, o zaman katıl."

Gözleri öfkeyle parlıyor. Bu alçakça bir hareket olabilir, ama umurumda değil. Onu öfkeliendirmek, bir saat içinde onu bu etkinliğe getirebilmemin tek yolu olabilir.

"Sadece yönetim kurulu üyelerini kızdırmam ve babanın onayını kaybetme riskini almam için katılmamı istiyorsun. Dur biraz, ne olursa olsun bunu elde edemeyeceksin."

Onun sözleri beni öfkeliendiriyor. Dün geceki konuşmamızı hatırlamayacak kadar sarhoş olmasını umuyordum. Yanılmışım. O kadar iyi hatırlamış ki, ilk fırsatta bunu bana karşı kullanmaya karar vermiş.

Onu suçlayamam. Ben de bana anlattıklarını aynı şekilde kullanmıştım.

Neyimiz var bizim? Neden hiç anlaşılamıyoruz sanki?

Beni saran öfkeyi bastırmaya çalışarak yutkunuyorum. Bu sabah ona kızacak vaktim yok. Gerçekten yok. Onu o hayır etkinliğine götürmem gerekiyor ve ona söylemek *istediklerimi* söylemek bana yardımcı olmayacak.

"Sana bunu getirdim," diyorum, fırına doğru yürüyüp kapısını açıyorum. O uyanana kadar yemeklerin soğumaması için fırını ısıtmaya ayarlıyorum. Dolaptan bir tabak alıp bagel sandviçini açtım. Konuşmaya devam ederken ona bakmayı reddettim. "İçinde pastırma, yumurta ve bolca peynir var. Yağlı ve akşamdan kalma için tam da ihtiyacın olan şey. Buzdolabında senin için hazır elektrolit içeceği ve sevdiğin enerji içeceklerinden de var. Etkinliğe hazır hissetmek için onları ye ve iç."

Bu sabah ne kadar dikkatsiz olmak istese de, ona izin vermeyeceğim. Kendime bunun onun haklı olduğu ve yönetim kurulunun gelmediği için onu küçümseyeceğini bildiğim için olduğunu söylüyorum, bu da benim için işleri mahvediyor. Ama içten içe, bunun nedeninin, akşamdan kalma hali geçtiğinde suçluluk duymasını istememem olduğunu düşünüyorum. Tek istediği onayın kendisinin onayı olduğunu söylediğinde sesindeki üzüntü ve kızgınlığı asla unutmayacağım. Beni ne kadar sinirlendirse de ve ondan sonsuza kadar kurtulmak istesem de, ona yardım etme ihtiyacı hissediyorum.

Kendini sevmesini istiyorum. Herkes bunu hak eder. Ve onun kendini sevmemesi kalbimi kırıyor. Ona asla itiraf etmeyeceğim bir şey, çünkü o her fırsatta hayatımı zorlaştırmaya kararlı.

Ryker yüzünü eliyle ovuştururken, ben tabağı büyük mutfak adasının üzerine kaydırıyorum. Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Adada önceden hazırladığım küçük seramik kaseyi işaret ettim. "Hangover için sana ilaç da aldım. Baş ağrına iyi gelir. Yemeğini bitirene kadar almayı bekle."

"Camille..." diye başlar Ryker.

Ona dönüp, devam etmesini engellemek için ellerimi kaldırdım. "Hayır. Başka bir şey söyleme. Tartışmayacaksın ve seni bu toplantıyı kaçırmaya ikna etmeye çalışmayacaksın. Yönetim kurulunun onayını almak benim işim ve bugün gelmezsen, bunu unutabilirsin. Ye, iç, uzun bir duş al, golf oynamaya hazırlanmak için ne gerekiyorsa yap. Kırk beş dakika sonra görüşürüz."

Ryker cevap vermek ister gibi davranıyor, ama ona bu şansı vermiyorum. Topuklarımı döndürüp odama koşuyorum. Hangover yüzünden bugün çok kötü bir ruh hali içinde olacağını zaten biliyorum. Onun bakıcısı ve sözlü tartışma partneri olmadan önce, önümüzdeki kırk beş dakikayı huzur içinde geçireceğim.

Kapımı çarparak kapatıyorum ve yüksek bir iç çekişle yatağıma düşüyorum. Bu gün bir an önce bitsin artık!

Daha da iyisi... bu yaz bir an önce bitsin!

OTUZ BİR

RYKER

"SİKTİR. BİR DAHA ASLA İÇMEYECEĞİM," diyorum, havuz şezlonguna yaslanarak güneş gözlüklerimi gözlerime takıyorum.

Sabahın tamamını golf turnuvasında geçirdikten sonra, eve gidip biraz kestirmek istedim. Aslında, eve gidip yarın sabaha kadar uyumak istedim, böylece bu kötü akşamdan kalma halimden kurtulabilirdim. Ama Cal, turnuvadan sonra herkesi evine havuz partisine davet ettiğinde, hayır diyemedim. Dürüst olmak gerekirse, Camille'in kibarca reddedip eve gideceğini düşündüğüm için kabul ettim.

Turnuva boyunca tartışarak geçirdik. Bu sabah ikimizin de birbirimizin sinirine dokunduğu belliydi ve saatlerce birbirimizin boğazına sarıldıktan sonra, onun eve gideceğini düşündüm. Davenport Media yönetim kurulundan kimsenin havuz partisine katılmayacağını biliyordu. Artık kimseyi etkilemeye çalışmadığım için ondan uzaklaşabileceğimi düşündüm.

Yanılmışım.

"Hâlâ kendini berbat hissettiğine inanamıyorum," dedi Jude yanımda. "Bu çok kötü bir akşamdan kalmalık, dostum."

O haklı olduğu için gülüyorum. Bu, son zamanlarda yaşadığım en kötü akşamdan kalmalıklarından biri. Ama bu şiddetli baş ağrısının

bu şiddetli baş ağrısının nedeninin dün gece içtiğim bol miktarda alkol mü, yoksa Camille ile saatlerce yalnız kaldığım için mi olduğunu merak etmeden edemiyorum.

"Ugh," diye homurdanıyorum ve güneşten korunmak için yüzüme havluyu çekiyorum.

"En azından bugün iyi oynadın," diye cevaplar Jude. "Aklını kaçırmış gibi oynuyordun."

Onun sözleri üzerine dudaklarım ince bir çizgiye dönüşür. Meğer hayal kırıklığına uğramak, golf sahasında çok başarılı bir gün geçirmeme neden oluyormuş. Her sıram geldiğinde, Camille'in alaycı yorumları sayesinde heyecanla sahaya çıkıyordum. "Evet, en azından bu var," diye başlıyorum ve uzun bir nefes veriyorum.

Jude kıkırdar. Bu ses merakımı çeker. Yüzümdeki havluyu kaldırıp ona bakarım. "Komik olan ne?"

Jude bana sırtarak baktı. "Camille'in ne kadar iyi olduğunu düşünüyordum. Vay canına, topu çok iyi vuruyor. Hiç beklemiyordum."

Jude'un ona iltifat etmesinden dolayı göğsümde kıskançlık hissi uyandığından dolayı kaşlarımı çatıyorum. Kıskançlık duymam için bir neden yok ama yine de bu duygu beni tüketiyor. "Acemi şanssı," diye mırıldanıyorum.

Haksız sayılmaz. Camille, hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. O kadar iyiydi ki, Davenport Media yönetim kurulu üyeleri de dahil olmak üzere herkesin dikkatini çekti. Ve onların dikkatini çekmek, ne kadar nefret etsem de bizim lehimize oldu.

"Ona daha nazik davranmaya başlamalısın," diyor Jude, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra.

Sözleri beni şaşırttı. Biraz doğrulup güneş gözlüklerimi gözlerimden çekerek ona iyice bakıyorum. Benimle dalga mı geçiyor? "Kime daha nazik davranmaya başlayayım?"

Jude bana çarpık bir gülümseme attı. "Camille'e. O işini yapıyor. Sen ise ona karşı pislik gibi davranmaya devam ediyorsun."

Birkaç kez gözlerimi kırıştıtararak, onu doğru duyup duymadığımı merak ediyorum. Herhalde *Jude*'dan ders almayacağım, değil mi?

Bir saat önce Cal'dan zaten bir ders almıştım. Hepsi bir araya gelip Camille'e pislik gibi davrandığıma karar mı verdiler? Onları bu işe o mu soktu?

"Eğer pislik gibi davranıyorsam, bunu o başlattı," diye sonunda ağzımdan çıkıyor. Jude'un bir şeye bu kadar önem verip bana ders vermeye kalkıştığı gerçeğini zihnim hala kavramaya çalışırken, sözlerim biraz kesik kesik çıkıyor. Jude'un dünyası

Jude'un etrafında dönüyor. O iyi bir adam. Herkes onu sever. Ama o kendi dünyasına o kadar dalmış ki, başkalarının dünyasını hiç umursamıyor. Bunun tek istisnası Cal olabilir. Onlar her zaman en iyi arkadaşlar olmuştur. Ama bunun dışında, Jude genellikle sadece kendini düşünür. Bu yüzden Camille'i korumaya ihtiyaç duyduğunu hissetmesi bana pek mantıklı gelmiyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye patladım, kıskançlığım galip geldi ve daha iyi düşünebilmeden soruyu sordum.

Jude'un gülümsemesi daha da genişliyor. "Tabii ki onu seviyorum. Senin neden sevmediğini anlamıyorum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, ağzım inanamayıp açık kalmış. "Senin gibi... onun gibi mi?" diye soruyorum.

Jude gözlerini kısarak bana bakar. Başını biraz geriye eğer. "Bu ne, Davenport? Ortaokul mu?" Yüksek sesle güler. Umarım kimse dikkatini çekmez, çünkü başka biri bu konuşmayı duyarsa ya da ne hakkında konuştuğumuzu sorarsa, bu sandalyeye eriyip utançtan ölebilirim.

Havuz tarafına bir göz atmaya cesaret ettim. Neyse ki Camille, Emma, Winnie ve Charlotte ile sohbet etmeye dalmış görünüyordu ve bize bakmaya bile tenezzül etmedi.

Jude'a tekrar baktığımda, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Gözlerimi kapatıp inliyorum. Kahretsin. Neden ona bunu sormak zorunda kaldım ki? O haklı. Lanet olası bir ortaokul öğrencisi gibi konuşuyorum. "Sadece benim menajerime aşık olup olmadığını bilmek istedim," diye mırıldanıyorum, bu sözleri yüksek sesle söylemek bile yanaklarımı kızartıyor.

"Yapsam rahatsız olur musun?" diye sorar Jude soğukkanlılıkla. Sesinde bir parça mizah vardır. Sanki ben henüz cevap vermeden sorusunun cevabını zaten biliyormuş gibidir.

"Hayır," diye biraz fazla hızlı cevap veriyorum. Cevabım kulağıma doğru gelmiyor. O kadar inandırıcı değil ki, ben bile inanmıyorum.

"Tabii ki rahatsız olmazsın." Jude kıkırdar. "*Benim* senin basın danışmana aşık olacağımdan endişelenmene gerek yok bence."

"Bu ne demek şimdi?"

"Onu sevdiğin gün gibi ortada. Eğer öyleyse, neden ona bu kadar kötü davrandığını anlayamıyorum."

Bir anlığına ondan gözlerimi kaçırıyorum. Kahretsin. Camille'e olan hislerim nasıl bu kadar belli oldu da Jude gibi bencil birinin bile farkına vardı? Bu kötü.

"Evet, nazik olmaya çalıştım. Ama o bunu yüzüme vurup, benden ne kadar ilgisiz olduğunu hatırlatıyor."

Havuzun karşısından onu izliyorum, bir an için o sabah yataktan hiç kaybolmamış olsaydı nasıl olurdu diye hayal kuruyorum.

Beni bir kez daha randevuya çıkarır mıydı? Bugün hala birlikte olur muyduk?

Kabul etmek acı verici, ama o gece aramızda olan kimya ve onun hakkında içimde hissettiğim içgüdü, hala birlikte olacağımızı söylüyor. Nasıl bu kadar ters gittiğini bilmiyorum. Şimdi, birbirimize bakarken birbirimize dik dik bakmadan duramıyoruz. Son konuşmamızın tartışma ile bitmediğini hatırlamıyorum.

"Seni uzaklaştırmasının muhtemelen bir nedeni vardır," diye başlıyor. "Ve sana ilgi duymuyorsa çok şaşırırm. Sürekli buraya bakıyor. Her gün, sürekli *sana* bakıyor."

"Bana bakmak onun işi." Keşke öyle olmasaydı. Hala yaz boyunca ondan kurtulabilmeyi diliyorum, belki o zaman tekrar düzgün düşünebilirim.

Jude cevap vermediğinde ona bakıyorum. Bakışlarımız buluştuğunda, omzunu hafifçe kaldırıyor. "Belki yanılıyorum. Otuzlu yaşlarımda hala bekâr olmamın bir nedeni var. Ama onun senden hoşlandığını iddia etmeye hazırım. Sadece bunu itiraf etmekten, hatta kabul etmekten çok korkuyor."

Onun yorumunu görmezden geliyorum. Söylediklerinin doğru olup olmadığını düşünmek istemiyorum. Düşünürsem, Camille ile işlerin farklı olacağına dair umutlanabilirim. Onunla ilgili umutlanmaktan yoruldum. Ne zaman umutlansam, sonunda yıkılıyorum.

"Charlotte ne olacak?" diye soruyorum, konuşma konusunu kendimden uzaklaştırmak için. "Bütün gün onun etrafında dolanıp durdun. Aranızda bir şey mi var?"

Jude ıslık çalar. Ona baktığını saklamaz. "Keşke," diye mırıldanır, dudağının köşesi yukarı kalkar. "O Pembroke üyeleriyle çıkmaz ve benim için fazla iyidir. Ama keşke, Davenport. Onda bir şey var. Keşke, lanet olsun." Son kısmı fısıldayarak söyler, benden çok kendine.

Başka bir şey söylemez, ben de söylemem. Şu anda kendi sorunlarımla o kadar meşgulüm ki, onun sorunlarına dalecek durumda değilim. Gözlerimi ondan ayırıp Camille'e bakarım. O da bana bakmaktadır. Bakışlarımız kesiştiği anda, gözlerini benden ayırır.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, ondan gözlerimi ayıramıyorum. Jude'un sözleri beni düşündürüyor. Beni ilgisizliğinden dolayı mı uzaklaştırıyor? O da benim onu düşündüğüm gibi beni düşünüyor mu?

İç çekip gözlerimi kapatıyorum, cevap vermeye hazır olmadığım önemli bir soru olduğunu fark ediyorum.

Onunla ilgili olarak kendimi tekrar ortaya koyacak kadar cesur muyum?

Bunca zaman birbirimizle kavga etmemizin, sadece duygularımızın olmadığını iddia etmek için bir bahane olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Ya da belki de beni gerçekten çekemiyor ve sınırları aştığımız zamanları pişmanlık duyuyor. Belki de beni hiç düşünmüyor... benim onu düşündüğüm gibi değil.

Dün gece ona kendimi sevmediğimi söylediğimde yanılmamıştım. Bir zamanlar seviyordum, ama artık sevmiyorum.

Ve kendimi bile sevemiyorsam, ne düşünüyorum ki? Belki o sevebilir diye mi?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi kapatıyorum.

Jude ne dediğini bilmiyor. Camille beni sadece kurtulmak istediğı sinir bozucu bir müşteri olarak görüyor. Ben onun babasının şirketinde ortaklık pozisyonuna ulaşmasını sağlayacak altın biletiyim. Onun bana en ufak bir ilgi duyduğu düşüncesini kafamdan atmam gerekiyor.

Ama o an, Jude bana umut verdi. Şimdi ise, elimde kalan tek şey korkunç bir akşamdan kalma ve kendimi sevmediğimi, Camille'in de beni sevmediğini fark etmek.

OTUZ İKİ

CAMILLE

Gözlerimi açtığımda güneş ışığı penceremin perdelerinden içeri süzülüyor.

Saat kaç?

Neden tüm vücudum ağrıyor?

İnleyerek, yatağın yanındaki komodinde duran telefonuma uzanıyorum. Saati kontrol etmek için telefona uzanamadan elim yatağa geri düşüyor. Dönüp baktığımda, tüm vücudumun terle kaplı olduğunu fark ediyorum.

Hasta mıyım?

Gözlerimi kapatıp, beynimdeki sisin içinden çıkmaya çalışarak bu şekilde hissetmemin bir nedenini bulmaya çalışıyorum.

Hamptons'da oldukça sakin bir hafta geçirdik. Bir aydan fazla süredir buradayız ve kaydettiğimiz ilerlemeden çok memnunum. Dün, Ryker ve Davenport Media yönetim kurulunun diğer üyeleri önemli toplantılar için Manhattan'a döndüler ve ben de onun geri dönüp bana nasıl gittiğini anlatmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Bu toplantı, onun hakkındaki düşüncelerini ve yazın ardından görevi devralmaya uygun olup olmadığını bize çok şey anlatacaktır.

Gözlerimin tam ortasında zonklayan bir ağrı başlıyor ve ağrının şiddetinden dolayı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Dün gece Sinclair ailesi beni akşam yemeğine davet etti, bu yüzden akşam yalnız kalmadım. Çok naziktiler, buna alışkın değilim. Evdeyken işe o kadar odaklanıyorum ki arkadaşlıklar için zaman ayıramıyorum. Ama bu yaz Ryker ile geçirdiğim zaman sayesinde onun arkadaşlarını da daha iyi tanıma fırsatı buldum.

Onları gerçekten sevmeye başlıyorum... bağlanmaya başlıyorum. Birçoğuyla daha önce Manhattan'da tanışmıştım, ama sıradan bir hafta içi günü onların evine samimi bir akşam yemeğine gideceğimi hiç hayal etmemiştim. Manhattan'da iken, arkadaş edinmeye hiç odaklanmamıştım. Tüm hayatınız iş etrafında dönüyorsa, arkadaşlıkları sürdürmek zordur. Ama bu yaz içimde bir şeyler değişiyor. Arkadaşlar ediniyorum. Arkadaşlar edinmek *istiyorum*. Her gün gördüğüm insanlarla ilişkiler kurmak için çaba sarf etmek istiyorum ve bu korkutucu olsa da, herkesi tanımaktan gerçekten keyif alıyorum. Onlara bağlanmama izin veriyorum. Tek yapabileceğim, Manhattan'a döndüğümüzde de iletişimimizi sürdürebilmeyi ummak.

Dün gece Margo ve Beck ile harika vakit geçirdim. Margo'nun sanatının şu anda ne kadar başarılı olduğunu ve gelecekle ilgili hayallerini anlatmasını dinlemek çok hoşuma gitti. Hatta bebekleri Celeste ile de vakit geçirdim. Her zaman çocuklarla aramın iyi olmadığını düşünürdüm, ama meğer sadece yeterince vakit geçirmemişim. Onunla vakit geçirmek çok hoşuma gitti. Herkesle vakit geçirmek çok hoşuma gitti.

Akşam yemeğinde iki kadeh şarap içtim, ama çok fazla değildi. Daha önce çok daha fazlasını içmiştim ve kendimi iyi hissetmiştim.

Bu akşamdan kalma
değil. Hasta olmalıyım.

Yatağımdan kalkıp telefonumu almaya çalışmadan önce bir kez daha inledim. Bu küçük çaba bile tüm vücudumu ağrıtıyor. Kemiklerime kadar her yerim ağrıyor. Ağrıyı bastırmaya çalışarak masaya uzanıyorum.

Masaya uzanmaya çalıştım. Parmaklarım telefona dokundu. Son enerjimi toplayarak telefonu almaya çalışırken zayıf bir gülümseme attım.

Parmaklarım cihazı kavradığı anda, elimden kayıp yatak ile komodinin arasına düşerken yüksek bir ses çıkar.

"Hayır," diye bağıryorum, vücudum yatağa geri düşüyor.

Ne yapacağımı düşünürken, tüm vücudumun titrediğini fark ettim.

Sanırım ateşim var.

Dişlerim takırdıyor, bu çok garip çünkü ter içindeyim ama tek hissettiğim soğuk. Üzerime yorgani çekiyorum.

Birkaç dakika sonra telefonumu alacağım.

Önce biraz daha uyuyayım. Belki biraz daha dinlenirsem, uyandıgımda kendimi daha iyi hissederim. Sonra telefonumu alırım... ve belki biraz ilaç.

Ama önce uyuyayım.

Hemen uykuya dalıyorum.

Uyandıgımda güneş hala pencereden içeri giriyor.

Her yerim ağrıyor. Öncekinden daha da kötü. Başım o kadar çok ağrıyor ki, düzgün düşünemiyorum bile.

Çişimi yapmam lazım ama ayağa kalkmak çok zor geliyor. Belki biraz daha uyumaya çalışırsam kendimi daha güçlü hissederim.

Artık dayanamıyorum, tuvalete gitmem lazım. Derin bir nefes alıp yataktan kalkıyorum. Bütün battaniyeleri tekmelemişim. Yatağın ucunda büyük bir yığın halinde duruyorlar.

Oturup bacaklarımı yere sallıyorum ama başım dönüyor.

Tuvalete kadar gidebilecek miyim acaba?

İnliyorum. Yapmak zorundayım. Yavaş yavaş yapmam gerekecek. Çok hızlı yapmak istemediğim için ayağa kalkarken acele etmiyorum. Yataktan çıktığım anda tüm vücudum isyan ediyor. Banyoya doğru bir adım attığımda ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor gibi hissediyorum. İnliyorum, keşke yatağa geri dönebilsem diyorum.

Ne kadar sürdü bilmiyorum ama oraya ulaşmayı başardım. En son ne zaman tüm vücudum bu kadar ağrımişti hatırlamıyorum, ama yatak odasına geri dönüyorum ve yatağa yaklaştığım anda üzerine yığılıyorum. Tuvaleti kullandıktan sonra pijama şortumu çekecek gücüm bile yoktu. Onu banyoda yerde bıraktım. Sadece bir kaşkorse ve iç çamaşırıyla yatağa giriyorum.

Uyku beni hemen geri çekiyor.

Midemdeki gurultu beni derin uykumdan uyandırır. Gözlerimi kırıştıtararak, perdelerimden süzülen parlak turuncu ve pembe tonlarını görebilecek kadar gözlerimi açarım.

Zaten akşam mı oldu? Bütün gün yatakta mı kaldım?

Karnım tekrar gurulduyor ama ben onu görmezden geliyorum. Kaslarım maraton koşmuş gibi ağrıyor ve başım hala o kadar şiddetli bir şekilde zonkluyor ki, mutfağa gidip bir şeyler yemek için enerjim olmadığını düşünüyorum.

Beklemek zorundayım. Ateş ne kadar sürer ki?

Yan dönüp, ısınmak için yorganı çeneme kadar çekiyorum. Titremelerimden yatak sallanıyor, ama durduramıyorum. Bacaklarımı göğsüme çekip top gibi kıvrılıyorum, ısınmaya çalışıyorum.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve daha fazla dinlenmenin yakalandığım hastalığı yenmeme yardımcı olacağını umuyorum.

Bir kapının çarpma sesi beni uyandırır. Gözlerimi açtığımda odamın beklediğimden daha karanlık olduğunu fark ederim. Gece olmuştur. Ay ışığı odayı aydınlatmaktadır, ama çok az. Saat geç olmalıdır, bu da demek oluyor ki bir şekilde bütün günü uyuyarak geçirmişim.

Ev o kadar sessiz ki, koridorda birinin ağır adımlarını duyabiliyorum.

Endişelenmeli miyim?

Ryker yarın dönmeliydi, tabii düşündüğümde daha uzun uyumadıysam, bu da şu anda evde başka biri olma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyor.

Yastıktan başımı kaldırıyorum, vücudum bu harekete karşı çıkıyor. Başım hemen geri düşüyor. Burada olmaması gereken biri varsa, onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Çok zayıfım. Yakalandığım hastalık hala vücuduma zarar veriyor, acıyı yataktan kalkamayacak kadar dayanılmaz hale getiriyor.

Yatak odamın kapısı açıldığı anda midem bir anda düğümlenir. Kim gelmiş? Bana ne olacak?

"Camille," diye öfkeli bir ses duyulur. Kapının eşiğinde duruyor, yüzü odanın gölgesinde gizlenmiş, ama o sesi her yerde tanırım.

Ryker. O

burada.

Bana yardım edebilir.

Yastıktan başımı tekrar kaldırmaya çalışıyorum, ama çok acıyor ve vücudum bunu yapacak kadar güçsüz.

"Cami..." Ryker'ın sesi bu sefer daha yumuşak, sessizce arkasındaki kapıyı kapatıp odaya giriyor.

Pencereden gelen ay ışığı yüzüne çarptığı anda vücudum gevşiyor. Bu kadar hasta olmasaydım, onu gördüğüm için bu kadar rahatladığım için kendime kızabilirdim, ama şu anda bununla mücadele bile edemiyorum.

"Merhaba," diye boğuk bir sesle selam veriyorum. Boğazım kurumuş, muhtemelen bütün gün hiçbir şey içmediğim için.

"Bütün gün sana mesaj attım ve aradım," diye itiraf ediyor, yatağımın etrafında dolaşıp önümde yere çömeliyor.

Zayıf bir şekilde komodini işaret ediyorum. "Telefonum düştü," diye başlıyorum, sesim kısık çıkıyor. "Çok hastaydım... onu almak için çok yorgundum."

Öne eğilir, elini uzatıp yüzümdeki saçları çekip alır. Bazıları alnımın nemli cildine yapışmıştır. Yüzümdeki tüm saçları çekip alırken dokunuşu naziktir, ta ki onu net bir şekilde görebilene kadar.

Muhtemelen ateşin etkisiyle, ona baktığımda tek düşünebildiğim ne kadar yakışıklı olduğu.

Sıcak kahverengi gözleri, yüzümün her santimini iyice görmek istercesine hızla üzerimde dolaşıyor. Odanın karanlığı ve yüzünün sadece ay ışığıyla aydınlatılması, keskin hatlarını daha da belirgin hale getiriyor.

Güçlü, keskin çenesi. Düz burnu.

Çok sık düşündüğüm dudakları.

Alnımı şefkatle okşuyor, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyor. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi sessiz kalıyor. Ben şikayet etmiyorum. Başparmağının profilimin kıvrımlarını tekrar tekrar izlemesi çok iyi hissettiriyor. Bütün gece bunu yapmaya devam ederse, hiçbir şey söylemesine gerek yok.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi neredeyse benimki kadar kısık. Neden acaba? Sesi... endişeli geliyor. Neden endişeli olsun ki?

Yutkunuyorum, gözlerim onun gözlerine takılıyor. Ona yalan söylemek için çok yorgunum

—ya da kendime. Bütün gün yalnızdım ve çok mutsuzum. Bütün vücudum ağrıyor ve şimdi o burada, alnımı okşayan dokunuşuyla, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

"Kal," boğazımın kuruluk ve kısıklığına rağmen sesimi çıkarmayı başarırım.

Karanlık ve net görmek zor, ama yemin ederim ki sözlerimle tüm vücudu gevşiyor. Ayağa kalkıyor ve önce bir ayakkabısını, sonra diğerini çıkarıyor.

"Başka hiçbir yerde olmak istemem," diye cevap veriyor, sonra yorganı kaldırıp yanıma yatıyor.

OTUZ ÜÇ

RYKER

En son ne zaman bu kadar endişeli ve kızgın hissettiğimi hatırlamıyorum. İlk başta, Camille bana cevap vermediğinde, meşgul olduğunu düşündüm. Manhattan'daki toplantıya gitmeden önce, ben yokken, yönetim kuruluna değil, medyaya da iyi görünmem için fırsatlar bulmayı planlamıştı.

Öğleden sonra oldu ve hala cevap vermediğinde sinirlendim. Toplantıların ne kadar iyi gittiğini ona anlatmak istedim. Bu yaz iyi ilerleme kaydettiğimizi biliyorum, ama bugün ilk kez Davenport Media yönetim kurulunun saygısını kazanacağımı hissettim. Babam yine benimle gurur duyuyormuş gibi bana baktı.

Ve bunu ilk söylemek istediğim kişi Camille'di.

Son birkaç hafta içinde, bir anlaşmaya vardık. Jude'un bana söylediği gibi ona hislerimi anlatamasam da, onu bu kadar kıskırtmayı bırakmaya karar verdim. Ben pislik değilim. Ve Jude'un, diğer herkesin aksine, ona kötü davrandığımı düşünmesi beni rahatsız etti.

Camille de son zamanlarda beyaz bayrak sallamış gibi geliyordu. Hâlâ eskisi kadar otoriterdi, ama

hakaretleri artık çok azalmıştı. Bu yüzden saatlerce cevap vermediğinde sinirlendim. Davenport Media toplantılarına odaklanmaya çalışıyordum, ama bilmediğim bir nedenden dolayı beni dışladığını düşünmeden edemiyordum.

Bu akşam yönetim kurulu yemeği sona erdiğinde, ona olan öfkem endişeye dönüşmüştü. Onun her şeyden önce profesyonel olduğunu biliyordum ve bu beni çok sinirlendiriyordu. Sebepsiz yere beni görmezden gelmezdi.

O gün evde olan personele Camille'i görüp görmediklerini sorduğumda, görmediklerini söylediler. Jude'dan eve gidip ona bakmasını istemeyi düşündüm, ama bu doğru gelmedi.

Hamptons'a gidip neler olup bittiğini kendim kontrol etmem gerektiğini hissettim.

Gece geç saatte pilotumuzu arayarak yarın yerine bu gece uçuşmasını istedim. Ona normal ücretinin iki katını ödemek zorunda kaldım, ama bunu yaptığımı çok memnunum.

Onu sarsmamak için elimden geleni yaparak yavaşça yatağa uzandım. Hemen göğsüme sokuldu ve kollarımı ona dolamama izin verdi.

Acaba yanağına çarpan düzensiz kalp atışlarımı hissedebiliyor mu? Küçük Hamptons havaalanından eve olan yolculuk sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Ona yaklaştıkça endişem daha da artıyordu.

Tuhaf bir sessizliğin hakim olduğu evin içinden geçerken paniğe kapıldım. Odasının kapısını açıp onu yatakta bulduğumda hem rahatladım hem de daha da endişelendim.

Rahatladım çünkü o buradaydı. Gitmemişti.

Endişelendim çünkü onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştim. Odanın kapısından bile ne kadar zayıf olduğunu anlayabiliyordum. Bana bakmak için kafasını zar zor kaldırabiliyordu ve yüzündeki renk tamamen kaybolmuştu.

Onu kendime daha da yaklaştırarak kollarımı daha sıkı sardım. Sıcak, çok sıcak. Ateşi olmalı.

Dudaklarımı alnına bastırıyorum, elimle yanağını nazikçe okşuyorum.

"İlaç aldın mı?" diye sordum.

Camille başını salladı. "Hayır. Hareket edemiyorum."

Sesinin zayıf kalitesi kalbimi parçalıyor. Onu bu halde görmekten nefret ediyorum. O, tanıdığım en güçlü kadın. Onun bu halini bana göstermesinin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Onu yeterince iyi tanıyorum, zayıflığını göstermeyi sevmediğini biliyorum ve bana ihtiyacı olduğunu bu kadar kolay kabul etmesinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Kal.

Hiçbir kelime kulağıma bu kadar hoş gelmemiştir. O söyleyene kadar, bunu duymaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Bu yataktan kalkmak istemiyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum. Yanaklarına renk gelene ve vücut ısısı normale dönene kadar onu kucaklamak istiyorum, ama ilaca ihtiyacı var.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda başparmağımla elmacık kemiğini okşadım. "Sana ilaç getireceğim. Su içtin mi? Yemek yedin mi?"

Yine başını salladı.

Onun cevabı beni yeniden endişelendirdi. Ne kadar zamandır yiyecek ve su içmeden duruyor?

Kahretsin.

Neden ben yokken iki gün boyunca bu kadar hasta olmak zorunda kaldı? Bir aydan fazladır birbirimizden ayrılmadık. Ayrıldığımız tek seferde bu kadar hasta olması ne kadar kötü bir şans.

Bir daha asla yanından ayrılmak istemiyorum.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum, cildinin nemli olmasından nefret ediyorum. Onun yanında olamadığım için kendimi suçlayacağımı biliyorum. Bununla tek başına başa çıkmak zorunda kalmamalıydı.

"Hemen döneceğim."

İnliyor, vücudu benimkine yaslanıyor. "Gitme," diye yalvarıyor.

Onun ses tonuna dayanamayıp bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Uzun sürmez. Ateşin çok yüksek. İlaça ihtiyacın var." Kalkmışken ona biraz yiyecek ve su da getireceğim, ama şimdilik bunu söylemiyorum. Tartışmasını istemiyorum, gerçi şu anda tartışacak enerjisi olduğunu sanmıyorum. "Geri döneceğim," diye ekliyorum, bunun yardımcı olup olmayacağını merak ederek.

"Geri gelmene gerek yok," diyor boğuk bir sesle. "Hastayım ve benden hoşlanmadığını biliyorum. Bana bakmana gerek yok..."

"Geri döneceğim," diyorum, sesim kararlılıkla dolu. Onu şu anda bırakmayı hayal bile edemiyorum. Bu beni öldürür. O benim onun yanında olmamı istiyor ve ben bu sorumluluğu hafife almıyorum.

"Ya seni de hasta edersem?" diye soruyor, sesi zayıf. "O zaman ben de hastalanırım."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama o bir şey söylemeden önce parmaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum. Tabii ki, hasta ve mutsuz olsa bile, tartışmak istiyor. Şu anda onun için çok endişelenmiyor olsaydım, bunu biraz sevimli bulabilirdim.

"Beni uzaklaştırmama izin vermeyeceğim. Şu anda bunu yapamazsın. Benden kalmamı istedin, ben de kalacağım. Fikrimi değiştirmeye çalışarak enerjini boşa harcamayın, çünkü işe yaramayacak."

Dudakları somurtarak aşağı doğru kıvrıldı. Yine tartışmaya başlayacağını düşünüyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde, başlamadı.

"Tamam," diye fısıldadı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Tartışmayacak mısın?" Bunun bir kavgaya dönüşmesine tamamen hazırdım.

"Buna alışma."

Onun sözleriyle göğsümdeki gerginlik biraz azalır. Kendini iyi hissetmediğini biliyorum, ama en azından bana esprili bir cevap verecek kadar kendini iyi hissediyor.

Bunun onu kızdıracak bir şey olup olmadığını bilmiyorum, ama elimde değil. Öne eğilip alına bir öpücük konduruyorum. Sonra bir tane daha konduruyorum, çünkü bu hoşuma gidiyor ve doğru geliyor. Neden dudaklarımın alına değmesi ve nefesinin göğsümü gıdıklaması, parmaklarımı onun içine sokmaktan daha samimi geliyor, bilmiyorum.

Alına öpücükler koymama itiraz etmiyor. Hatta, üçüncü kez dudaklarımı gözlerinin tam arasına koyduğumda, hafif bir rahatlama iç çekişi duyduğuma yemin edebilirim.

"Tamam, hemen dönerim," diyorum ve yataktan kaymadan önce uzuvlarımı onunkilerden ayırmak zorunda kalıyorum.

O sadece başını sallayarak cevap veriyor ve göz kapakları kapanıyor. Birkaç saniye orada durup onu izliyorum. Ben ilaç ve yiyecek hazırlarken onun uykuya dalmasına izin vereceğim.

Elini yanağının altına getirip ona yaslanıyor, gözleri bir kez bile açılmıyor. Nefes alış yavaşlaması ve dudakları açılması uzun sürmüyor.

Uyuyor.

Odayı terk etmeden önce ona birkaç saniye daha bakmaya izin veriyorum. Onun uyumasını izlerken göğsümü garip bir sıkışma hissi kaplıyor. Kalbimin üstündeki noktayı ovuşturarak bu hissin ne olduğunu ve ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

OTUZ DÖRT

CAMILLE

Saçlarımı okşayan parmakların hissiyle uyanıyorum. Bu inanılmaz bir his.

Gülümserim ve yanımdaki sıcak vücuda sokulurum.

Derin uykumdan uyanıp bilincime geri döndüğümde, dün olanlar aklıma geliyor.

Dün uyanmak... en azından dün olduğunu sanıyorum... ölüm gibi hissettim.

Sadece tuvalete gitmek için bile çektiğim acı ve harcadığım enerji. Bütün gün uyumak.

Ryker.

Beni bulduğunda gözlerindeki endişe.

Bana nasıl baktığı. Dün gece bana ilaç ve yemek getirdi, çorba yedirirken kaşıkla yedirmekte ısrar ettiği anda bol su içtiğimden emin oldu.

Hiç çaba harcamadan kıyafetlerini çıkarıp, sadece boxer şortuyla kalana kadar soyundu ve sanki bunu daha önce sayısız kez yapmışız gibi, gece boyunca yanımda yatakta uyudu.

Bütün gece kollarında uyumak.

Gözlerimi açıyorum, sonunda başımı ağrıtan o şiddetli baş ağrısından kurtulduğum için minnettarım.

Pencerelerden içeri giren güneş ışığı gözlerime çarptığında ağrım yok.

İlk gördüğüm şey Ryker. Dudakları uykulu bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılıyor.

Bu, tüm vücudumu ısıtıyor ve az önce geçirdiğim ateşle hiçbir ilgisi yok.

"Bana yataktan kalkmamı söyleyeceksen, dinlemeyeceğim." Sesi kısık ve sabah sesini ne kadar sevdiğimi ve onu daha sık duymayı ne kadar istediğimi düşünmeden edemiyorum.

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama ben bir şey söylemeden o devam etti.

"Bir saattir uyanık durumdayım, uyanacağın anı korkuyla bekliyorum çünkü bana gitmemi söyleyeceğinden ve birbirimizden nefret ediyormuş gibi davranmaya geri döneceğimizden çok korkuyorum ve bu numara yapmaktan bıktım artık..."

Fazla düşünmeden, dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak sözünü kestim. Yumuşak bir öpücüktü, dudaklarımız birbirine hafifçe değdi, ama doğru olanın bu olduğunu hissettim.

Ondan uzaklaştığımda, dudaklarının en büyük gülümsemeye dönüşmesini izlerken kalbimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Ben savunmasız olmaktan hoşlanan biri değilim. Sevdiğim insanların beni kabul etmesi benim için çok önemli, bu yüzden insanları hayatıma sokmak zor. Bazen imkansız bile. Bu yüzden, bugün onun burada olmasını istediğimi itiraf etmek ters tepip çok zarar verebilir, ama rol yapmaktan da bıktım artık.

En azından bugün için kavgayı bırakmak istiyorum. Sonrasında ne olursa olsun, bana verdiği rahatlığı istiyorum.

"İstemiyor musun?" Sesinde umut var ve ben ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Kafamı sallıyorum. "Dün gece bana baktığın için teşekkür ederim. Benim için orada olman, Ryker, benim için çok önemli. Kaldığın için."

"Tabii ki kaldım," diye cevaplar, sesi duygu dolu.

"Seni sevmediğimi söylediğimde ciddiym, ama..."

Bu sefer Ryker beni bir öpücükle susturuyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, çünkü bu, ona bunu yapmamamız gerektiğini söylememi engelliyor.

Yine de kıpırdamıyorum. Buraya geldiğimizden beri Ryker ile aramızda o kadar çok gelgit yaşandı ki, şu anda başka hiçbir şey umurumda değil.

Öpücük yavaş ve tembel. Aceleci değil. Sanki ikimizin de, en azından bugün için, hiçbir yere gitmeyeceğine dair sessiz bir anlaşması gibi. En azından şu anda, ödünç alınmış bir zaman içinde olmadığımızı.

Sonunda, dudaklarımda gülümsemeyi saklayamadan uzaklaşıyorum. "Hastayım. Muhtemelen beni öpmemelisin."

"Eğer hastalanacaksam, hastalanırım. Artık geri dönüş yok." Bakışları bir anlığına dudaklarıma odaklandıktan sonra tekrar gözlerime baktı. "Ayrıca, şimdi sen beni öpmek *istiyorsun*, bu fırsatı kaçırmayacağım."

Ne kadarını onunla paylaşmak istediğimi düşünerek yutkunuyorum. Ona bakarken içimde yaşanan değişimi kendime bile açıklayabilir miyim, onu açıklamak bir yana, bilmiyorum. Tek bildiğim, dün gece yatak odamın kapısından içeri girdiğinde, büyük bir rahatlama hissettiğim. Onun burada bana bakmasını istedim.

Sadece...

Onun yanında olmak istedim.

Bunun ne anlama geldiğini çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, çünkü o zaman analiz etmeye başlarım. Analiz edersem, incinmeden önce kaçmam gerektiğini kendime ikna ederim ve şu anda bunu yapmak istemiyorum. Bir gün pes etmek zarar vermez.

Değil mi?

Kendimi daha iyi hissettiğimde, bundan sonra ne yapacağıma karar verebilirim.

Elimi uzatıp yanağına bastırıyorum, onunla daha da yakın hissetmek istiyorum. Bunun gerçek mi yoksa ateşli bir rüya mı olduğunu hala anlamaya çalışıyorum. Dün gecedен daha iyi hissediyorum ama başım hala hafif ağrıyor ve vücudum hala ağrıyor. Ne hastalığa yakalanmışsam, henüz tamamen geçmemiş.

Parmak uçlarım onun yanağına bastırıyor. O çok gerçek. Bu gerçek.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Hayatımın büyük bir bölümünde kendime bakan tek kişi olduğum için, birinin benim için orada olmasına izin vermenin daha garip olacağını düşünmüştüm. Ama hiç de garip değildi.

En azından onunla değil.

Kahverengi gözleri yüzümde dolaşıyor. Gözlerinde o kadar çok sıcaklık var ki, kalbim hızla atmaya başlıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok," diye cevap veriyor.

Başparmağımla alt dudaklarını okşuyorum. "Ama teşekkür etmek istiyorum."

Gülümsüyor ve beni kendine çekiyor. Yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum. Çünkü kolonyasının kokusu hâlâ hafifçe hissediliyor ve bu kokunun teninin kokusuyla karışmasını çok seviyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Duş almam lazım," derim, muhtemelen koktuğumu fark edince sözlerim aceleci olur. Ateş yüzünden sürekli ter içinde uyanıyordum.

Aman Tanrım, muhtemelen çarşaf lar bile kokuyordur.

Sonunda Ryker'ı sabaha kadar benimle kalmaya ikna ettim, ama tabii ki tam da hasta ve iğrenç olduğum bir zamanda.

Ryker cevap veremedен, yataktan sürünerek kalkıp banyoya gittim. Çok hızlı ayağına kalktığım için, ani hareketten dengemi kaybetmemek için elimi uzatıp duvara tutunmak zorunda kaldım.

"Sakin ol prenses," diyor Ryker arkamdan, sesi beklediğimden daha yakın. Eli belimin alt kısmına dokunuyor, dokunuşu nazik ama cildime karşı sert.

Omzumun üzerinden ona bakıp gülümserim. "İyiyim. Sadece biraz fazla hızlı hareket ettim."

"Sana yardım edeyim," diyor.

Kafamı sallıyorum. "Ne? Hayır. Duş almama yardım edemezsin." Dudakları sırtıtmaya başlıyor. "Neden olmasın? Seni daha önce çıplak gördüm. Sen de beni daha önce çıplak gördün. Seninle birlikte duş alayım da, kayıp düşmemen için... bilmiyorum... bir şey yapayım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayatım boyunca pek çok kez duş aldım. Kaymadan tek başıma duş alabileceğime söz veriyorum."

"Bir şeyi tek başına yapabilmen, onu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez." Büyük ellerinden birini göğsüne bastırırken, gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüşür. "Söz veriyorum, hiçbir şey denemeyeceğim. Hastaydın ve sana bir şey olmaması için orada olursam kendimi daha iyi hissederim."

Teklifi düşünürken dudaklarımı sıkıyorum. Bu sabah ona karşı beklediğimden daha savunmasız davrandım ama onunla duş almak, sırf bana bakmaya devam edebilmesi için, daha samimi bir şey gibi geliyor.

Bu bir anda çok fazla şey ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum

.

"Lütfen," diye ekliyor Ryker, bana bakarken gözleri yumuşuyor.

.

O ne yaptığını çok iyi biliyor. "Ne zaman bu kadar nazik oldun?"

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum, ama gülümsemesi daha da genişledi. "İyi bir kız olmaya devam et, o zaman istediğimde aslında çok kibar olduğumu göreceksin."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine sürterim. "Peki. Ama bu sadece bir duş."

Bana bir adım yaklaşmadan önce başını sallar. "Evet. Sadece duş almak için." Sırtışı, söylediklerinde ciddi olup olmadığını merak etmeme neden olur.

"Ciddiyim, Ryker," diyorum, artık gülümsememe engel olamadan. Sözlerime rağmen, onu tekrar çıplak göreceğim düşüncesi tüm vücudumu ısıtıyor. Aylardır görmedim. Onu tekrar göreceğim için heyecanlanmadığımı iddia edemem.

"Mm-hmm. Ben de."

Başka bir şey söyleyemedim, beni kucağına alıp banyoya doğru taşır. Birkaç saat önce ne kadar mutsuz olduğumu tamamen unutarak, yol boyunca gülerim.

OTUZ BEŞ

RYKER

"Kollarını kaldır," diyorum Camille'e, yüzünü dikkatle inceleyerek benimle duş almayı hala kabul edip etmediğini kontrol ediyorum.

"Ateşim vardı ama kollarım hala çalışıyor. Gömleğimi çıkarabilirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kollarını kaldır," diye tekrar ediyorum. Su ısınırken duşun önünde duruyoruz.

Camille bana gözlerini devirdi, ama söyleneni yaptı. Yavaşça kollarını başının üzerine kaldırdı ve öyle tuttu.

Onun için duyduğum arzuyu kontrol altında tutmaya çalışarak yutkunuyorum. Onunla duş almayı teklif etmem tamamen samimiydi. Hiçbir şey yapmaya niyetim yoktu, ama önümdeki manzara o kadar güzeldi ki, bakmamak zordu. Tank topunun kenarını tutup vücudundan yukarı doğru çekmeye başladım. Kumaşı santim santim yukarı çekerken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Birbirimize bakmayı bıraktığımız tek an, kumaşı başından çekip çıkarmak zorunda kaldığım andı.

Sadece iç çamaşırlarıyla önümde dururken titrek bir nefes alır. Gözlerimi kaçırma, onun mükemmel vücudunu izleme ve

bunu hafızama kazımak için duyduğum dürtüyle mücadele ediyorum. Bunun yerine, tişörtünü top haline getirip yere atıyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan, parmaklarımı külotumun kenarlarına geçirip kumaşı uyluklarımdan aşağı çekiyorum. Külotumu çıkarıp kenara atıyorum.

Camille'in gözleri sadece bir anlığına benimkilere kilitlenir, sonra aşağıya bakar. Dilini çıkarıp dudaklarını ıslatırken kendimi kontrol etmek için tüm gücümü kullanırım.

Boğazımı temizliyorum.

Gözleri büyür ve bir kez daha benimkilere bakar.

Yakalandım.

Başımı yana eğip gülümsüyorum. " 'da gördüklerin hoşuna gitti mi, prenses?"

Yanakları pembeye dönmeye başlar. Buna bayılıyorum.

"Ben sadece..." Gözleri kaşlarını çatarken sözleri kesilir.

"İstedığın kadar bakabilirsin," diyorum ona, sikimin ağrısını görmezden gelmeye çalışarak. Sertleşmişim, az önce attığı küçük bakıştan sonra bunu açıkça biliyor. "Bana dokunmadan bile bana ne yaptığını görebilirsin."

Derin bir nefes aldı.

Onun tepkisine bayılıyorum, gülüyorum. Belki daha önce arzularını gizlemekte iyiydi, ama şu anda bu konuda berbat.

Yavaşça, kalçalarının iki yanındaki iç çamaşırının kumaşını tutup onu da çıkarmaya başlıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp, bir ayağını ve sonra diğer ayağını çıkarırken dengede durmasını sağlıyorum.

Onun gözlerine bakmak istiyorum, böylece başka bir yere bakma isteğine kapılmayacağım.

Camille gülümser ve bu dünyadaki en güzel manzaradır. Onun gülümsemelerini bir şişeye koyup sonsuza kadar hatırlamak istiyorum.

"Senin benim için diz çökmeni beklemiyordum, ama itiraf etmeliyim ki, bu manzaradan hoşlanıyorum. Çok seksi."

Onun sözleriyle daha fazla kan penise akıyor. Hiç çaba sarf etmeden nasıl bu kadar seksi olabilir? Ayağa kalkıp yüzümü ona yaklaştıırken dudaklarımın köşesi yukarı kalkıyor.

"Prenses, istediğin zaman senin için dizlerimin üzerine çökebilirim. Tek yapman gereken istemek."

"Bana verdiğin sözlere dikkat et, Ryker," diye yanıtladı, ağzı o kadar yakındı ki dudakları neredeyse benimkine değecekti. "Senden bunu isteyebilirim."

Gülümserim ve ona yaklaşıyorum, dudaklarımız birbirine hafifçe değiyor. "Güzel."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, bunu iffetli tutmaya özen gösteriyorum. Onunla duşta sevişmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama sözümü tutmak ve ona gerçekten sadece ona bakmaya çalıştığımı kanıtlamak istiyorum.

Birbirimizin dudaklarının tadını çıkarırken, çıplak vücudu bir anlığına benimkine yaslanır. Duş kapısının üzerinde buhar yükselmeye ve banyoyu doldurmaya başlayınca, ondan uzaklaşıp kapıyı açarım.

"Önce bayanlar," diyorum sırtarak.

O da bana başını sallar, dudaklarında aynı gülümsemeyle içeri girer.

Onun ardından girerim ve ikimiz de içeri girdikten sonra duş kapısını kapatırım.

"Su sıcaklığı uygun mu?" diye soruyorum, sıcaklığı kontrol etmek için elimle su akışını kontrol ediyorum.

Camille başını sallar. "Mükemmel."

Dilimi ısıırıyorum, ona mükemmel *olduğunu* söylemek istiyorum ama bu düşüncayı kendime saklıyorum. Dün gece ona baktığımda, bu sabah hiçbir şey olmamış gibi davranmasını bekliyordum. O her zaman böyle yapardı. Onun pişman olduğu, hatta daha kötüsü, unuttuğu biri olmaya çok alışmışım. Bu yüzden, kalmamı istediğinde, bu duymak istediğim her şeydi ama beklediğim son şeydi. Çok hızlı davranarak onun tekrar kapanmasına neden olmak istemiyorum.

Bu yüzden ona mükemmel olduğunu söylemiyorum. Ağzımı sıkı tutuyorum. Yüksek sesle söylemesem de, bu sözlerin gerçek olmasını engellemiyor. Artık ona karşı hissettiklerimle mücadele etmediğim için, tartışmalar ve hakaretler arasında ona karşı gerçek duygular beslemiş olabileceğimi fark etmek çok daha kolay.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bugünümle ilgileniyorum. Şu anda bana vereceği tek şey buysa, ben de onu kabul edeceğim. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Camille, sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Seni." Cevap kolayca çıkıyor. Gülümsüyorum, suya girip başını geriye eğerek uzun saçlarını ıslatmasını izliyorum.

"Bana daha fazlasını anlatmanı isterdim, ama anlatmayacağını biliyorum."

Omuz silkiyorum ve omzunun üzerinden uzanarak arkasındaki yerleşik raftan şampuan şişesini alıyorum. "Haklısın. Seninle ilgili her düşüncemi sana anlatamam. Onları hak etmelisin."

Sıvıyı elimde sıkıyorum. Temiz kokuyor, biraz çiçek kokusu ile meyve kokusu karışımı.

"Peki bunu nasıl yapacağım?" diye sorar Camille.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekerek gülümsemesini saklamaya çalıştığında, kalbimin bir parçasını çaldığına yemin ederim. Dudaklarını ısırması, ağzının güzel yukarı doğru kıvrımını saklamaya yetmiyor ve onun gülümsemesini sağlamak için farklı yollar bulmaya takıntılı hale gelebileceğimi fark ediyorum.

Ellerimi ovuşturarak şampuanı iyice köpürtüyorum ve saçlarına sürüyorum. "Sanırım yaratıcı olman gerekecek," diyorum ve bana gözlerini kısarak baktığında ona sırıtiyorum. "Şimdi, arkanı dön."

Birkaç saniye beni izledikten sonra şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. Söyleneni yaptı ve arkasını döndü. Ona bir adım daha yaklaştım, göğsüm şimdi sırtına değiyordu.

Akan suyun sesine rağmen, penisimin ucu onun beline değdiğinde çıkardığı küçük iniltiyi duyabiliyorum.

Siktir, onu çok istiyorum.

Derin bir nefes alıp, zihnime sızan müstehcen düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bunun yerine, şampuanı saçlarına sürmeye ve iyi bir şekilde yıkamaya odaklanıyorum. Parmak uçlarımla kafa derisini bastırarak başını masaj yapıyorum, bütün gün hasta olduktan sonra rahatlamasına yardımcı olmak istiyorum.

Gerginliğini biraz olsun gidermek için parmak uçlarımı boynunun tabanına bastırdığımda inliyor.

Onun inlemesi üzerine keskin bir nefes aldığımı duyduğuna eminim. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, ama çıplak bir şekilde önümde dururken inlemesi beni çok tahrik ediyor.

Camille bir adım geri çekiliyor ve kıcını benim çok belirgin ereksiyonuma daha da sertçe bastırıyor.

"Cami," diyorum, tüm vücudum ona olan arzumla gerginleşmiş durumda.

"Ne?" diye soruyor masumca. Kalçalarını hareket ettiriyor, beni deli eden bir hareketle sallıyor.

Ellerim saçlarından ayrılır ve belini bulur, hareket etmesini engeller. "Bunun sadece bir duş olduğunu söylemiştin. Saçını yıkamaya çalışıyorum," derim, sözlerim hissettiklerimden çok daha kontrollü çıkar.

Tek istediğim onu döndürmek, fayanslara yaslamak ve aylardır ilk kez içine girmek.

Tanrım, bunu yapmak için deli gibi can atıyorum.

Camille hareket etmeye çalışıyor, ama ben onu sıkıca tutuyorum. Onun kıcını tekrar benim sikime sürtmesine izin veremem. Eğer yaparsa, kendimi tutamayacağım. Şu anda kontrolümü kaybetmemek ve Yeni Yıl'dan beri ona yapmak istediğim her şeyi yapmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"O zaman saçımı yıka," diyor Camille, sesini masum tutmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Deniyorum." Ellerimi kalçalarından çekip, bir an o noktada tutuyorum, böylece beni tekrar alay etmeye başlamayacağından emin oluyorum.

Yine kışını bana sürtmek yerine, arkasını dönüp başını su akışının altına soktu. Saçındaki şampuanı durularken, gözleri tüm bu süre boyunca bana kilitli kaldı.

"Sana ne düşündüğümü söyleyebilir miyim?" diye sorar, kollarını kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdirerek şampuanı saçlarından çıkarmaya devam eder.

"Her zaman."

Ellerinden biri saçlarından kayarak boynuna doğru iner. Hareketleriyle köpüklü bir iz bırakır. "Keşke sana bunun sadece bir duş olduğunu söylemeseydim diyorum. Şimdi seni gördüğümde... seni ne kadar istediğimi düşünüyorum." Sözleri sessizce söylenir, gözleri bir anlığına aşağıya bakar, sanki bunları yüksek sesle söylemekten bile çekiniyormuş gibi.

Çenemi sıkıp gözlerimi kapatıyorum, arzumu kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Böyle şeyler söyleyemezsin," diyorum boğuk bir sesle.

Elini vücudunda gezdirmeye devam ederken, tekrar gözlerine bakıyorum. Kendimi tutamıyorum; güzel akuamarin gözlerinden bakışlarımı çekip, elinin izlediği yolu takip ediyorum. Parmakları köprücük kemiğinin üzerinde dolaşiyor, daha aşağıya doğru ilerliyor.

"Neden?" diye sorar, parmakları göğsünün üzerinde dolaşırken. Tek düşünebildiğim, onun parmaklarını kendi parmaklarımla, hatta ağzımla değiştirmek istediğimdir.

"Çünkü seni gerçekten çok istiyorum," diye itiraf ediyorum. Bir anlığına penisimi avuçlarımla okşayarak kendime biraz rahatlama sağlamaya çalışıyorum. "Ama sen hastaydın. Sıcak bir duş alıp yatağa geri dönüp dinlenmen gerekiyor. Ve şu anda düşündüğüm hiçbir şey senin dinlenmenle ilgili değil."

Vücudunu hafifçe çevirerek suyun vücudunun ve saçlarının diğer tarafına akmasını sağlar. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

İnlerim. "Daha iyi hissediyor olabilirsin, ama yine de dinlenmen gerekiyor."

"Ya şu anda dinlenmek istemiyorsam?"

Dudaklarımdan bir inilti daha kaçar. "Beni öldürüyorsun prenses. Sözümü tutmak istiyorum, ama bunu çok zorlaştırıyorsun."

"Bu, mükemmel bir duşu boşa harcamak gibi görünüyor."

O şakacı bir şekilde dudağını ısırtıyor ve bu, bende kalan azıcık kararlılığımı da yok ediyor. Her fırsatta benimle tartışan onun sivri diline alışkınım. Sadece şu anda aramızdaki cinsel gerilime boyun eğmememiz gerektiği konusunda onunla tartışacağımızı hiç beklemiyordum — ve benim bunu sakın tutmaya çalışırken onun daha ileri gitmek istemesini.

"Cami." Adı bir uyarı gibi çıkıyor. Kendini daha iyi hissettiğini düşünse bile, onu çok zorlamak istemiyorum. Henüz değil. Hastalığından kurtulmak için zamanı olmadan değil.

"Bana öyle dediğinde çok hoşuma gidiyor." Bu da onun sessizce söylediği bir başka itiraf. Beni biraz olsun zihnine sokup, o güzel zihninden geçenleri bana anlatmasını çok seviyorum. Onun duvarlarını aşmak için o kadar uzun zaman harcadım ki, bana karşı bu kadar açık olması hala kafamı karıştırıyor.

"Cami," diye tekrar ediyorum, alçak ama tatlı bir sesle. "Arkanı dön de saçına saç kremi süreyim."

Kafasını sallar. "En azından beni öp, Ryker. Söz veriyorum, buna hazırım." Gözleri benimkileri arar, cevap vermemi bekler. İlk başta cevap veremiyorum. Tek yaptığım onu içime çekmek. Islak, koyu renk kirpikleri birbirine yapışmış. Bu, gözlerini daha da açık gösteriyor ve onun kadar güzel gözler görmediğimi düşünmeden edemiyorum. "Beni asla bırakmak istemiyormuş gibi öp," diye ekliyor Camille.

Kararlılığım kırılır. Ona dokunmadan bir saniye daha dayanamayarak, bir adım yaklaşır ve onu tekrar kalçalarından tutarım. Su ikimizin yüzüne çarptığında

Bu, öpücüğü derinleştirmemi engellemiyor ve onun da buna izin vermesini engellemiyor.

Ağız benim için hevesle açılıyor. Saçında hala şampuan kalıntıları var, ama umursamıyor gibi görünüyor, ben de öyle.

Tek umursadığım şey, haftalar önce odasından ayrıldığım andan beri düşündüğüm şekilde onu öpmek. Kahretsin, onu öpmek için çok daha uzun zamandır düşünüyordum. O Yeni Yıl Günü yatağımın boş olduğunu gördüğüm andan itibaren, onu tekrar öpmek için düşünüyordum.

Şimdi fırsatım olduğuna göre, asla durmak istemiyorum.

OTUZ ALTI

CAMILLE

"Seni burada bulacağımı nereden biliyordum?"

Gülümserim ve arkamı dönüp Ryker'ın bana doğru yürüdüğünü görürüm. Beni yatakta kıvrılmış, hayatımda hiç bu kadar hasta hissetmediğim bir halde bulalı üç gün oldu ve son üç gündür ne kadar mutlu olduğumu inkar edemem.

Ona ne kadar kötü davransam da, onu kaç kez uzaklaştırmaya çalışsam da, o benim yanımda kaldı ve ihtiyacım olduğunda bana baktı. Bu, unutamadığım bir şey. Aramızda olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum, ama ikimiz de bunu söyleyecek cesareti gösteremedik.

Bir balonun içindeydik. Beni öptüğü, elimi tuttuğu ve tek kavga ettiğimiz şeyin televizyonda ne izleyeceğimiz olduğu bir balon. Bir değişiklik oldu, ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini düşünmeye çok korkuyorum.

Dikkatli olmaya çalışıyorum. Kendime, birçok farklı nedenden dolayı hiçbir şeyin gerçekten olamayacağını söylemeye çalışıyorum. En büyük nedeni, her gece müşterimle vakit geçirdiğimi öğrenirse babamın ne kadar öfkeleneyeceği. Ama Ryker ile bir balonun içinde kilitli kaldığım için, babamın ne düşündüğünü umursamıyorum. "Beni burada bulacağını biliyordun çünkü beni günlerce günlerce kilitli tuttun. Başka nerede olabilirdim ki?"

Ryker gülümsüyor, gözleri bir anlığına arka bahçeyi tarıyor. Ailesinin Hampton'daki evinin arka bahçesi benim en sevdiğim yer haline geldi. Ryker, hala hastalıktan iyileşmediğimi söyleyerek beni dışarı çıkarmadığı için, normalden daha fazla zamanımı burada geçiriyorum.

"Gerçekten gitmek isteseydin, gitmene izin verirdim," diyor ve betonun kenarında yanıma oturuyor. Bir ayakkabısını çıkarıyor, sonra diğerini de çıkarıp yanına koyuyor ve benim yaptığım gibi ayak parmaklarını havuza daldırıyor. "Ama çok çalışıyorsun. Muhtemelen bu yüzden bu kadar hastalandın. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı vardı."

Kolunu bana dolayarak beni yanına çekiyor ve saçlarımın üstüne bir öpücük konduruyor. Bunu dikkatlice yapıyor, sanki benim izin vereceğimi bilmiyormuş gibi. Beni kendine çekerken vücudu gergin ve ben de onun bu sefer onu iteceğimden korktuğunu düşünmeden edemiyorum.

Bunu mu bekliyor? Ben

de öyle mi yapmalıyım?

Muhtemelen şu anda onu itersem, sonunda ikimiz için de daha iyi olur. Ama yapmıyorum. Yapamıyorum.

"Babanla öğle yemeği nasıl geçti?" diye soruyorum, vücudumu onun vücuduna tamamen yaslayarak gevşetiyorum.

Hastalıktan kaynaklanan zihin bulanıklığından kurtulduktan sonra, en az bir saat boyunca ona Manhattan'daki toplantısıyla ilgili her ayrıntıyı anlatmasını sağladım. Meğer onu yönetim kuruluna düşündüğümünden daha iyi tanıtmışız. Çoğu, Ryker'ın yaz sonunda Davenport Media'nın başına geçmesini şimdiden kabul etmiş durumda. Bugün öğle yemeğinde babasından başka bilgi alıp almadığını merak ediyorum.

Ryker, sorumu düşünürken çıplak omzumda parmaklarıyla daireler çiziyor. Hastalandığımdan beri bunu sık sık yapıyor. Sanki bana sürekli dokunmak zorunda gibi. Her fırsatta cildimizin temasını hissetmek için fırsat kolladığını ve bunun son kez olup olmayacağını merak ettiğini düşünmeden edemiyorum.

"Aslında çok iyi gitti. Artık bana baktığında gözlerinde hayal kırıklığı görmemek çok güzel bir duygu. Yönetim kurulunun onayını alacağıma inanıyor."

Bu beni gülümsetir. "Ben de öyle düşünüyorum."

Ryker boş eliyle parmaklarını çenemin altına koydu ve yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı. "Bir pislik olduğumu ve her fırsatta seninle kavga ettiğimi biliyorum, ama bana bu konuda yardım ettiğin için teşekkür ederim. Gerçekten. Kafamı kıcımdan çıkarmama yardım ettin ve bunu kendi başıma yapabileceğimi ne kadar düşünürsem düşünsem, sensiz başaramazdım. Kesinlikle bu kadar çabuk başaramazdım."

"İlk günden beri bu işi halletmek için bana ihtiyacın olduğunu söylüyorum. Sonunda bunu kabul ettiğine sevindim."

"Hepsi o klasör yüzünden," diye alay ediyor, dudaklarımız neredeyse değecek kadar yaklaşarak.

Bu beni güldürüyor. Son üç gündür hiç olmadığı kadar çok gülüyorum. Artık sürekli sinirlerimi bozmaya çalışmadığı için, herkesin onu neden sevdiğini anlıyorum. Onun yanında gülümsememek imkansız bir kişiliği var. Kendini benden korumak için maske takan kişiyi değil, gerçek kişiliğini görmeye başlamış olmam hoşuma gidiyor.

Ve onun gerçek yüzünü gördükçe, içimde gelişen duygulardan korkuyorum.

Onun karnına şakacı bir şekilde vuruyorum. "O klasörü sevmemeye çalışmayı bırak. O klasördeki bilgiler sayesinde yönetim kurulu üyelerinin çoğunu kendine hayran bıraktın."

Gülümsedikten sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Neden dudaklarının benimkilere en ufak bir dokunuşu bile kalbimi kıpır kıpır ediyor?

"Haklısın. Araştırmam sayesinde, Harrison O'Neill ile onun değerli Pomeranian köpekleri hakkında konuşursam, onun gözüne hemen girebileceğimi öğrendim."

Başımı sallıyorum, Harrison'ın köpeklerine olan takıntısını düşünürken ayaklarımla suyu tekmeliyorum. Araştırmamdan anladığım kadarıyla, o köpekleri kendi çocuklarından daha çok seviyor olabilir

ama bu tamamen spekülasyon. "Ve onun gözüne girdikten sonra..."

"Herkesin gözüne girdim," diye bitirir.

"Aynen öyle." Ona gülümsedikten sonra başımı omzuna yasladım.

İkimiz de o anın tadını çıkarırken sessiziz. Güzel bir akşam, parlak öğleden sonra güneşi parlak bir turuncuya dönüşüyor. Aklıma ilk gelen şey, yaz bittiğinde burayı ne kadar özleyeceğim.

İkimiz de yönetim kurulunun onayını aldığı anda ne olacağı konusunda hiçbir şey söylemedik. Bence bu çok geçmeden gerçekleşecek. Bir yanımda bu konuda heyecanlı. Eğer işi halledersek, o artık benim müşterim olmayacak.

Manhattan'da bu ilişkiyi sürdürebilecek miyiz?

O da bunu ister mi?

Ya da artık birlikte olmak zorunda kalmadığımızda, onun hala birlikte vakit geçirmek isteyeceği biri olacak mıyım?

Manhattan'a geri dönmeyi düşündüğümde midemde bir ağrı hissediyorum. Bu şehri ve işimi her zaman sevmişimdir. Hayatım boyunca, bir gün babamın onayını alabilmek için olabileceğim en iyi halkla ilişkiler uzmanı olmaya odaklandım. Bu dünyada en çok istediğim şey, onun sıfırdan kurduğu şirketi bana emanet etmesi.

En azından eskiden istediğim buydu.

Şimdi ise, Ryker'ın bana kininden söylediği sarhoş sözlerinin doğru olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Babam beni şirketin ortağı yapacak mı? Yoksa bunun için doğru zaman olmadığına dair başka bir bahane mi uyduracak? Bu işin sonu, Ryker'ın en büyük korkumu gerçeğe dönüştürdüğü geceden beri beni rahatsız eden sorunun cevabını bulmak anlamına geliyor. Kabul etmek istemiyorum ama onun bana güvenmediğini düşünmek Ryker'ın kafama soktuğu bir fikir bile değildi. Babam, Ryker'ın yönetim kurulunun onayını asla alamayacağını söylediği anda ben de bunu merak ettim. Sadece bunun doğru olmadığını inanmak istedim.

Birkaç kez gözlerimi kırıştıtararak zihnimden bu düşünceleri silmeye çalışıyorum. Onlar hakkında endişelenmek şu anda hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Tek yapabileceğim, Ryker'ın Davenport Media yönetim kurulunu etkilemesi için elimden geleni yapmaya devam etmek. Bu süreçte babamın aramalarını kaçınıyorum. Bir yandan müşterimle aynı yatakta yattığımı ağzımdan kaçırmaktan korkuyorum, diğer yandan da ilerlemeyi durdurmamı söylemesini duymak istemiyorum. Babam bu işte başarılı olmamı istemiyor – bu konuyu derinlemesine düşünmek istemiyorum – ve ilerleme kaydetmediğimizi iddia etmek gittikçe zorlaşıyor.

"Keşke annemle tanışabilseydin," diyor Ryker, sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Aslında, ikiniz birlikte baş belası olabilirdiniz. O da senin gibi benim hatalarımı yüzüme vurmaya severdi."

"Onunla tanışmayı çok isterdim." Ryker bugün öğle yemeğindeyken, ben evi dolaşarak zaman geçirdim. Çalışmaya çalıştım, ama şu anda yapacak çok fazla işim yok. Araştırmanın başlangıcında ağır işlerin çoğunu ben yaptım. Şimdi ise, Ryker'ın yönetim kurulu üyelerini etkilemesi ve benim gerektiğinde ona yardımcı olmam daha önemli. Evi keşfederken, fotoğraflarla dolu bir albüm buldum. Ona söylemedim ama bir saatten fazla bir süre albümü inceledim ve Ryker'ın çocukluğunun ne kadar normal geçtiğini görmekten büyük keyif aldım. Annesi ve babası, ikisi de harika ebeveynler gibi görünüyordu. Plajda çekilmiş aile fotoğrafları, evde çekilmiş samimi fotoğraflar, kulüpte çekilmiş fotoğraflar vardı. Gerçekten mükemmel bir aileyi yansıtıyordu.

Onların fotoğraflarına bakarken, kendi ailemin kaç tane fotoğrafı olduğunu merak ettim. Çok fazla olmadığını biliyorum. Annemin çektiği benim fotoğraflarım var, hatta sadece annemle birlikte çekilmiş fotoğraflarımız da var, ama babamla çekilmiş çok fazla fotoğraf yok çünkü o hep çalışıyordu. Annem öldükten sonra hiç fotoğraf çekmedik. Babam hiç istemedi. Dürüst olmak gerekirse, benimle fotoğraf çektmek istediğini sanmıyorum. Ben sadece annemi hatırlatan bir şeyim. Acaba pişman mıdır...

annemle çok fazla fotoğraf çektirmemiş olmaktan. Onu seviyordu. Bazen hayatında gerçekten sevdiği tek şeyin annem ve Vaughn PR olduğunu merak ediyorum.

"İlk teşhis konulduğunda, tüm doktorları onun geleceği hakkında iyimserdi. Onu yenebileceğini düşünüyorlardı." Konuşmayı kesiyor ve ben sessizliği bozmuyorum. Bu anı mahvetmek istemiyorum. Onun hakkında rahatça konuşabileceği bir ortam yaratmak istiyorum.

Vücudumu çevirip yüz yüze geliyorum.

Gözlerindeki hüznü sevmiyorum. Onun gibi güneş ışığı gibi parlayan birinin üzgün görünmesine izin verilmemeli. Ama öyle görünüyor. O kadar üzgün görünüyor ki, kalbim biraz kırılıyor.

"Her şey bir anda kötüye gitti. Bir an önce hala bizimleydi, ama bir sonraki an..." Gözlerini benden ayırıp suya odaklanıyor. "Gitmişti."

Elimi uzatıp yüzüne dokunmak, parmaklarımı yanağında gezdirmek istiyorum. Elim bir an aramızda havada tutuyorum, acaba buna izin verir mi diye merak ediyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, parmakları bileğimi kavrar ve elimi yanağına çeker. O bana bakarken kalbimin hızla atmasını görmezden gelmeye çalışırken avucumu onun cildine yaslarım.

Ona karşı gelişen duygularımla mücadele etmeye çalışıyorum, ama bu gittikçe zorlaşıyor. Onu hayatıma sokmak istiyorum, ama korkuyorum. İnsanları hayatıma sokmakta pek iyi değilim, ama Ryker'ın şu anda bana bakışları denemek istememi sağlıyor.

"Üzgünüm," diyorum sonunda, sözlerimin annesini kaybetmenin acısını hafifletmeye yetmeyeceğini bilerek. Annemi genç yaşta kaybetmek beni neredeyse mahvetti. O benim her şeyimdi. Bu dünyada beni seven tek kişiydi. Onu kaybetmek ve onun ölümünü tamamen tek başıma atlatmak beni bugünkü halime getirdi. O hala bir ebeveynini kaybetmenin getirdiği acıyla başa çıkmaya çalışıyor ve ben hiçbir şey yapmamış gibi davranmak bile istemiyorum.

bu acısını hafifletmeye yardımcı olabileceğini söyleyebilir. "Keşke onu tanıyabilseydim. İnanılmaz bir oğul yetiştirmiş."

Gözleri bir an için kapanır. "Bunu bilemem," der, sözleri fısıltıdan biraz daha yüksek çıkar. "Ama öyle olmaya çalışıyorum."

Başparmağımla elmacık kemiğini okşuyorum ve bu anın önemli olduğunu hissediyorum. Bana o kadar savunmasız bir bakışla bakıyor ki, bir daha asla gardını alacağını hayal edemiyorum. Benim de gardımı alacağımı hayal edemiyorum.

Bu durumun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum.

OTUZ YEDİ

RYKER

"ANNEN SENİNLE GURUR DUYARDI," diyor Camille yumuşak bir sesle.

Ne kadar yumuşak bir sesle söylerse söylesin, sözleri kalbimin tam ortasına saplanıyor. Keşke ona inansaydım. Keşke annem, onun ölümünden sonra dönüştüğüm adamla gurur duyardı.

Kafamı sallıyorum. "Öyle olacağını sanmıyorum. Şu anki halimle değil. Ama belki yakında."

Bütün bunları Camille'e anlatmayı beklemiyordum, ama bir kez başladım mı, annem hakkında onunla konuşmak istediğimi fark ettim. Annem hakkında *biriyle* konuşmak istiyorum. Her şeyi içime attım ve bunun tek sonucu başımın belaya girmesi oldu. Camille'in mavi gözleri benimkileri arıyor. Ben de ona bakıyorum, onun zihnine girebilmeyi diliyorum. Onunla geçirdiğim son birkaç gün çok güzeldi, ama aynı zamanda sürekli diken üstündeymişim gibi hissediyorum. Bana daha önce hiç görmediğim bir sıcaklıkla baktığı her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum. Onu istediğim zaman dokunabilmeyi, öpebilmeyi asla bırakmak istemiyorum, ama onunla geçirdiğim her anın son an olabileceğinden korkuyorum. Her an uzaklaşabileceğini biliyorum. Bunu daha önce de yaptı.

önceden. Ve ben sadece, eğer - ne zaman - bunu tekrar yaparsa ne olacağından korkuyorum.

"Annenin kaybının yasını tutarken hata yapabilirsin, Ryker. Hata yapmış olman sorun değil. Kendini bu yüzden suçlama."

"Evet," diye mırıldandım. "Ama o kadar kendimi kaybetmişim ki, çok *büyük* hatalar yaptım."

"Onları düzeltiyoruz. Her şey yoluna girecek. Annem seninle gerçekten gurur duyardı, Ryker. Sen mükemmel bir oğuldun ve Davenport Media'yı devralmak için mükemmel birisin."

Onun sözleri üzerine içimden bir iç çekiyorum, birçok duygu yüzeye çıkıyor. "Bence sorunların bir kısmı da buydu," diye başlıyorum. "Her zaman her şeyde mükemmel olmaya çalıştım." Camille'in gözlerine bakarken titrek bir nefes alıyorum. Sanki kendimi açıp en derin zayıflıklarımı ona göstermişim gibi hissediyorum, ama kendimi durduramıyorum. Tek yapabileceğim, bunları yüzüme vurmaması için umut etmek. Bunu yapmayacağına güvenmek zorundayım. "Ben mükemmel bir oğuldum ve annem dünyadaki en çok sevdiğim insandı, ama yine de onu kurtaramadım."

Sözlerim o kadar sessiz, sesim o kadar boğuk ve duygu dolu ki, Camille'in duyup duymadığını bile merak ediyorum. Duymadıysa, tekrar edemem. Bir kez yüksek sesle söylemek bile yeterince zordu.

"Ryker." Adımı söyleme şekli beni neredeyse yıkıyor. Acıma ile değil. Acı ile söylüyor.

Ben cevap veremedim, kucağıma tırmanıyor ve dizlerini kalçalarımın iki yanına koyuyor. Bacakları havuzdan ıslak, ama umurumda değil. Umurumda olamaz. Camille'in bana o kadar duygulu bakışları beni o kadar etkiliyor ki, onun da benim ona karşı hissettiğim duyguları hissetmeye başladığına yemin edebilirim.

Kafamı sallıyorum çünkü söyleyecek hiçbir şeyi yok. Hayatımın çoğunda ne kadar mükemmel olursam olayım, bunun bir önemi olmadığı gerçeğini hiçbir şey değiştiremez. Sonuçta annem yine de öldü. "Kanseri izlemek zorunda kaldım

ondan her şeyi çalmak. Her şey çok hızlı ve acımasızdı, tek istediğim onunla yer değiştirmekti. Onu o halde görmek beni mahvetti. O gittikten sonra... Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken sözlerim bir an kesildi.

Camille bana bunun için zaman tanıyor. Tek yaptığı, iki eliyle yüzümü tutmak, dokunuşu yumuşak ve nazik, bana burada olduğunu hissettirmek için.

Derin bir nefes alıyorum. "O öldükten sonra, mükemmel olmak artık önemli gelmiyordu."

Anlayışla başını salladı. "Her zaman bunun pervasızlığının nedeni olduğunu düşünmüştüm. Medya senin yaşadıklarını bilseydi, her hatanı acımasızca yayınlamazlardı."

"Daha iyi başa çıkmalıyım. Daha iyi başa çıkmaya *çalışıyorum*. Aynaya bakıp kendimi tekrar sevmek istiyorum. Hayatım karardı ve onun ölümünü sandığım kadar iyi atlatamadım."

"Bu çok zor bir durum. Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun," diye cevaplar Camille, gözleri yüzümü tararken.

Ne düşünüyor acaba?

Kendimi açıp ona daha önce kimseye anlatmadığım şeyleri anlattığım için, kaçmak mı istiyor acaba? Umarım kaçmaz. Bunu kaldıramam. Yılbaşı gecesinden sonra ilk kaçıışı beni mahvetmişti.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyorum, sesim kısık çıkıyor. Bunu ona söylemeli miyim, söylememeli miyim bilmiyorum. Söyleyeceğim şey yüzünden kendini suçlu hissetmesini istemiyorum. Ama bence bilmesi gerekiyor. Bence bu, benim birçok davranışımı anlamasına yardımcı olur.

"Bana her şeyi anlatabilirsin." Onun sözleri ruhumu yatıştırıyor.

Düşüncelerimi toparlamak, ona tam olarak ne söylemek istediğimi anlamak için kendime biraz zaman veriyorum. "Yılbaşı gecesi tanıştığımızda

...sanırım o, onun vefatından sonra ilk kez mutlu olduğum andı."

Camille hafifçe nefesini tuttu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kafa karışıklığıyla gözlerinin arasında iki çizgi belirdi. "Ryker..." diye fısıldadı, başka bir şey söylemedi.

"O partiyi asla unutmayacağım." Bu anı hatırlayınca dudaklarım hafifçe kıvrılır. "Neredeyse gitmeyecektim. O gece parti havasında değildim. Sanki tek yaptığım şey partiye gitmekmiş gibi geliyordu, ama içimden bir ses gitmem gerektiğini söyledi. Ben de gittim."

Aylar önceydi, ama hala her ayrıntıyı hatırlıyorum. "İkinci içkimi içiyordum, annem olmadan yeni yıla başlayacağım düşüncesiyle kederime boğulmuştum. Sonra seni gördüm. İçeri girdiğinde, sanki tüm oda değişmiş gibi hissettim."

Camille başını salladı. "Tabii, tabii."

Tabii ki öyle düşünecekti, ben de güldüm. Ne kadar güzel olduğunun farkında değil. "Doğru. Sonraki bir saat boyunca, birbiri ardına erkeklerin seninle konuşmaya çalıştığını izledim, ama sen onlara aldırmış etmedin. Senden çok etkilenmiştim. Sanki kendi dünyandaydın, birbiri ardına erkekleri reddediyordun. Seninle konuşmak için cesaretimi toplamam bir saatimi aldı."

"Hatırlıyorum," diyor Camille, dudakları gülümsemeye çekiliyor. "En başından beri beni etkilemeye çalıştın."

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "İşe yaradı, değil mi?"

O başını salladıktan sonra şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Evet, işe yaradı."

Elimi uzatıp saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum. Son birkaç gündür saçını yapmaya zaman ayırmamış. Aslında, hiç hazırlanmamış. Nedenini bilmiyorum ama benim için hazırlanma ihtiyacı hissetmemesi hoşuma gidiyor. Bu yaz onunla yeterince zaman geçirdim ve her şeye hazırlandığını biliyorum, bu yüzden benim için bunu yapmayacak kadar rahat hissettiğini bilmek bana özel geliyor.

"O gece..." Bunu kelimelere dökme e çalışırken başımı sallıyorum. Düşünmeye devam ederken başparmağımla elmacık kemiğini okşuyorum. "Hayatımda hiç böyle bir bağ hissetmemiştim. Sen farkında değildin, ama benim küçük bir parçamı iyileştiriyordun. Annem öldüğünden beri ilk kez gülümsüyordum, gülüyordum. Hayatımın onsuz da devam edebileceğini ilk kez hissettim."

"Ben de o bağı hissettim," diyor Camille. Alnını alnıma dayıyor, ikimiz de bir süre hiçbir şey söylemeden birbirimizin nefesini içimize çekip o anın tadını çıkarıyoruz.

Acaba benim titrek nefesimi hissedebiliyor mu? Ona sormak istediğim bir şey var. Aylardır aklımdan çıkmayan bir şey. Cevabından çok korkuyordum, ama artık sormadan duramam. Bilmem gerek. "O zaman neden sabah gittin? Anlamıyorum... Sen de bu bağı hissettiysen, neden gittin?"

Camille başını hafifçe geriye doğru eğdi. Gözleri şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. "Ne demek istiyorsun? Uyandığımda gitmiştin. Yalnızdım. Ben de bir bağ hissetmiştim, ama seni bulamayınca, bunu hisseden tek kişinin ben olduğumu düşündüm."

Kafamı sallıyorum. "*Hayır*. Hissettim. O sabah sana kahvaltı almaya gitmiştim. Evimden çok uzak olmayan bir yerde annemin en sevdiği bir fırın vardı. Her yılbaşı günü, yeni yılın başlangıcını kutlamak için çok sıra dışı bir çörek yaparlardı. Her yıl sıraya girip o  öreğı almak bizim için bir gelenektir. Senin yanında uyandığımda o kadar mutluydum ki, tek düşünebildiğim bu geleneğı seninle paylaşmaktı. Yastığın üzerine hemen döneceğimi belirten bir not bıraktım. Geri döndüğümde sen gitmiştin, ben de..."

"Not mu bıraktın?" diye soruyor, sesi titriyor. İnanamayan gözlerle bana bakıyor. "Ben bir not görmedim ve dürüst olmak gerekirse, seni içeri aldığım için çok incindim ve sen

gittiğin için not aramayı bile düşünmedim. Aceleyle ayrıldım, en kısa sürede gitmemi isteyeceğini düşündüm..."

Yüzünü tekrar alnıma doğru çekerek ona daha sıkı sarılıyorum. "Hiç de değil. O gün ne yapacağımıza dair bir sürü planım vardı. Lanet olsun Cami, seni sadece bir gündür tanıyorum, ama tek istediğim seninle daha fazla plan yapmakti."

Omuzlarının rahatlamış olduğunu görebiliyorum. "Sen benim planlarımı hep beğenmezsin," diye alay ediyor.

Onun yorumu beni güldürüyor. "Planlarını sadece o sabah ayrılıp beni dahil etmeyen planlar yapmaya karar verdiğin için nefret ettim."

"Bunca zaman, sadece bir yanlış anlaşılma yüzünden birbirimize kızgındık." İnanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Ben de inanamıyorum, ama o zamanlar kafam o kadar kötü durumdaydı ki, hemen en kötü sonuçlara vardım.

"Artık bunu değiştiremeyiz."

Ağırlığını biraz kaydırıyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. "Sana karşı sert davrandığım için özür dilerim. Ben sadece... Hassas davranmakta iyi değilim, o gece senin için öyleydim ve..." Sözlerini düşünürken sesi yine kesiliyor. Ona ihtiyacı olan tüm zamanı veriyorum. Böyle şeyler söylemesinin zor olduğunu biliyorum, bu yüzden onu hiç zorlamıyorum. "Ve yalnız uyandığımda, benden hoşlanmadığını düşündüğümde, farkında bile olmadığım bir korku daha da güçlendi."

"Peki o korku neydi?"

"Birini hayatıma alsam bile, kimsenin beni sevemeyeceği... bırakın sevmeyi, hoş bile bulamayacağı korkusu."

Sözleri içimde bir şeyleri parçaladı ve kendimi tutamayıp ona doğru eğildim, ağzını ağzımla kapattım ve tüm gücümle onu öptüm.

Ama gerçekte, sadece kendime zaman kazandırıyorum.

Ona duyması gerektiğini düşündüğüm şeyi söylemek için zaman kazanıyorum: hislerim hakkındaki gerçeği.

OTUZ SEKİZ

CAMILLE

RYKER'in şu anda beni öpüşme şekli sonsuza kadar zihnime kazınacak. Tutku, ateş ve tarif edemeyeceğim pek çok şey var.

Mükemmel.

Beni kalbimi çalan bir şekilde öpüyor. Bu sıradan bir öpücük değil, bir söz gibi.

Benden uzaklaşıyor, ama yüzümün iki yanını sıkıca tutmaya devam ediyor. "Hayatımda yaptığım en kolay şey seni sevmektir, Cami. Senden nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda bile seni seviyordum."

Gözlerim o kadar çok yanıyor ki, acıyı dindirmek için gözlerimi kapatmak zorundayım. Ağlamak istemiyorum. Ağlamamalıyım. Onun sözleri çok tatlı ve duymam gereken her şey. Sadece, o bunları yüksek sesle söyleyene kadar, bunları duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Başkaları için onun sözlerinin önemi olmayabilir, ama benim için her şey demek.

En sevilen kişi olarak bilinmem. İnsanlar Ryker, Jude veya Emma'ya olduğu gibi bana da ilgi duymuyorlar. Sevilmiyorum, ama tek istediğim birinin beni olduğum gibi görüp yine de sevmesi... yine de kalmayı seçmesi.

"Bana bak," diye emrediyor. Sesi duygu dolu olduğu için sözleri boğuk çıkıyor.

Gözlerimi açıyorum, gözyaşlarımın gözlerimi yakmasını fark etmemesini umuyorum.

"Hayatında seni sevimsiz hissettiren insanlarla tanışmış olmana üzüldüm, ama bu gerçeklerden çok uzak bir şey. Ve eğer beni hayatına almaya devam edersen, korktuğunda kaçmazsan, sana ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamaya devam edeceğim."

"Ryker." Adı çaresizce, neredeyse yalvarırcasına söylenir. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Pişman olacağı veya geri almak isteyeceği bir şey söylemesini istemiyorum.

"Seni korkutmak istemediğim için başka bir şey söylemeyeceğim. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, sen izin verdiğin sürece burada kalmayı planlıyorum."

Ellerim göğsüne düşer ve gömleğini yumruklarım. Kumaşa çaresizce tutunurum, yüzünde söylediği her kelimenin samimi olduğuna dair bir işaret ararken vücudunu kendime doğru çekerim.

Aramızda ne olacağını hiç bilmiyorum. Bu durum benim için tamamen yabancı bir alan. İnsanları hayatıma sokmakta pek iyi değilim, ama onun için denemek istiyorum. Geriye dönüp, onun için duvarlarımı yıkmış olsaydım ne olurdu diye merak etmek istemiyorum.

Bu yüzden kendimi meraklandırmayacağım.

Hayatımda ilk kez, kafamla değil kalbimle hareket edeceğim ve sonunda incinmeyeceğimi umacağım.

Ona ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Ona ne kadar korktuğumu veya onu hayatıma almamın ne kadar zor olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Doğru kelimeleri bulamayacağımı biliyorum.

Bu yüzden onu öpüyorum.

Ağzımı onun ağzına bastırıyorum, öpücükle söyleyemediğim her şeyi anlamasını umarak. Dillerimiz, dudaklarımız, dişlerimiz, her şeyimiz çılgınca birbirine karışıyor. Sanki ikimiz de mahrum kalmışız ve şimdi tadına vardığımız için doyamıyoruz. Beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi gömleğinin kumaşına tutunmaya devam ediyorum.

İnliyorum — ya da belki o inliyor, emin olamıyorum.
Muhtemelen ikimiz de.

Bu hissedilir sanki sanki kapılar açılmış
açılmış açıldı. Elbette, son birkaç gün içinde öpüştük.
Hatta seviştik bile, ama ikimiz de incinmekten korktuğumuz için
kendimizi tutuyorduk. Şimdi bu sanki bir
ikimiz de hazır acıyı acıyı sonuçlarına
katlanmaya hazırız, en azından birbirimizi itmek yerine
birbirimize sarılmanın nasıl bir şey olduğunu tatmak için.
birbirimizi itmek yerine birbirimize tutunmanın nasıl bir şey

Ryker'ın elleri sırtımda aşağı doğru kayıyor, parmakları
elbisenin beyaz keten kumaşı üzerinde geziniyor.

Bu sefer inleyen ben olduğumu biliyorum, ellerini kumaşın
altına kaydırıp parmak uçlarını çıplak tenime bastırduğunda.

Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Uyluklarımın arasındaki acıyı dindirmek için bir tür
sürtünmeye ihtiyaç duyarak yukarı aşağı sallanıyorum.

O gece odasında bana dokunmadığından beri bana
dokunmadı. Ben de ona dokunmadım, dokunmak istesem de.
Bunun benim için sınırı çok fazla bulanıklaştıracağını bildiğim için
kendimi tuttum.

Şimdi mi? Sınır umurumda değil. Sınırı aşp Ryker'ın
kollarına atladım.

Ryker'ın yüzünü tekrar tutuyorum, öpücüğü mümkün
olduğunca derinleştirmek istiyorum. Öpücüğe tüm gücümle
kendimi verirken sırtım kavisleniyor, bunun daha fazlasına yol
açmasını umut ediyorum.

Nasıl oldu bilmiyorum.

Bir saniye önce havuzun kenarındayız, bir saniye sonra suya
düşüyoruz.

Nefes almaya ya da tepki vermeye bile vaktim yok. Ryker'ın
kucağındayım ve sonra vücudumuz havuzun dibine batıyor.

Korkudan tüm vücudum donarken midem ağzıma
geliyor. Yüzme bilmiyorum.

Güçlü kollar belimi sarıyor. Ryker burada olduğu için tüm
vücudum gevşiyor. Bana hiçbir şeyin

bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum. İkimizin de başı su yüzüne çıkana kadar suda ayaklarını çırpıyor.

"Cami," diyor, sesi panikle dolu. "Çok üzgünüm. İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Suya çarpmanın şoku korkutucuydu, ama bu his uzun sürmedi. Ryker'in benimle olduğunu biliyordum.

Bizi havuzun sığ tarafına götürüyor. Ayaklarım dibe değiyor ve rahat bir nefes alıyorum.

Ryker hemen yüzünü benimkine yaklaştırır, ellerini vücudumun farklı yerlerinde gezdirir, sanki iyi olduğumdan emin olmak istercesine. "Suyu sevmezsin, değil mi?" diye sorar, bunu hatırlamış olması kalbimi hızla çarptırır.

"Sorun yok. Daha önce havuza girmiştım. Ayaklarımın yere değdiği yerde duruyorum."

"Ne oldu bilmiyorum..." Elleri belimin alt kısmına yerleşirken sözleri bir an kesilir. "Ama böyle olmasını istemedim."

Endişesi yüzünden okunuyor. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Şu anda çok sevimli görünüyor. Benim için endişelenmesini seviyorum.

Gözleri kısıldı. "Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü senden hoşlandığımı düşünüyorum," diye cevap veriyorum, ona karşı dürüst olmaya karar vererek.

Şu anda çok yakışıklı görünüyor. Saçları ıslak, bu yüzden saç telleri gerçekte olduğundan daha koyu görünüyor. Uzun saçları alnına düşüyor, saç tellerinden damlayan su damlacıkları keskin elmacık kemiklerine düşüyor.

Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşür. "Siktir, prenses, bunu duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

Gözlerimi ondan ayırıp bir anlığına etrafa bakındım. Su yüzünden giysileri vücuduna yapışmıştı. Beline kadar suya batmış, ince kumaşlı gömleği kaslı vücudunun kıvrımlarına ve düzlüklerine yapışmıştı.

Kendimi tutamıyorum. Dudaklarımı yalıyorum, ona tekrar dokunmanın, istediğim her şeyi yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Gözlerim yine onun gözlerine takılıyor, çünkü tüm vücudumu onu, tümünü isteme arzusu kaplıyor. "Yine kalacağımı söyle."

Kaşları bir anlığına çatılır, sanki bunu söylememi beklemiyormuş gibi. "Ne?"

"Söyle banakalacağımı kalacağımı tekrar tekrar benim kalbim çarpıyor onun bu sözleri söylemesini duymaya ihtiyaç duyduğum için."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Tabii ki kalacağım. Neden?"

Rahat bir nefes alıp gülümsüyorum. "Çünkü beni sikmeni gerçekten istiyorum, ama sabahleyin yanımda olacağına söz vermezsen bunu yapmana izin vermeyecektim."

Bana attığı sırtış, dünyadaki en seksi manzara. Bir zamanlar bu güzel dudak kıvrımlarının beni rahatsız ettiğine inanamıyorum.

Ama gerçekten beni rahatsız mı ediyordu? Yoksa bana yaptığı etki mi beni rahatsız ediyordu?

O başını sallayıp bana geniş gözlerle ve o yakışıklı gülümsemesiyle bakarken, göğsünden düşük bir kahkaha çıkıyor. "Kalacağım dediğim iyi oldu," diye alay ediyor ve beni kaldırıyor. "Her zaman kalacağım, prenses," diye ekliyor, bu sefer sesi daha alçak.

O tekrar beni öpmek için eğildiğinde bacaklarım anında ona dolanır.

Havuzda ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum. Onun dudaklarının benim dudaklarımda yarattığı his içinde kaybolurken zaman durmuş gibi geliyor.

Ryker'ın dilinin benimkine karşı hareket etmesinin bağımlılık yaratan şekli beni o kadar dikkatimi dağıtır ki, beni havuzun kenarına taşıdığını bile fark etmiyorum. En sığ kısımda duruyor, vücudu havuzun içinde olduğundan daha çok dışında.

Beni kenara oturtuyor ama çıkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Dudakları benimkilerden ayrılmıyor, elbisemin eteğini bulup vücudumdan yukarı doğru çekmeye başlasa bile. Öpüşmemiz, elbiseyi tamamen çıkarmak için yeterli süre kadar kesiliyor. Elbiseyi bir kenara atıyor, ıslak kumaş havuzun etrafındaki taşlara çarparak şapır şapır sesler çıkarıyor. Elbisenin içinde sütyen vardı, şimdi o da gittiğine göre, üzerimde sadece bir tanga kaldı.

Parmaklarım sırtında geziyor, gömleğinin kumaşını ellerimle tutup kaldırıyorum, onun da benim gibi çıplak kalmasını istiyorum.

O da kabul eder. Öpüşmemiz biter ve o gömleğini tamamen çıkarır.

Gömleksiz halini görünce iniltiyi bastırıyorum. Onu gömleksiz gördüğüm ilk sefer değil, ama bu sefer farklı geliyor. Artık gömleğini *benim için* çıkardığını biliyorum. Onun vücuduna istediğim gibi dokunabileceğimi ve keşfedebileceğimi biliyorum ve bu onu daha da çekici kılıyor.

"Mükemmel meme uçlarını tekrar ağzıma almak istiyorum," diyor Ryker, gözleri göğüslerime odaklanmış halde. Onlara öfkeyle bakıyor, ağzından çıkan her kelimeye inanmamı sağlıyor.

Onun sözleri arasında bacaklarımın arasında bir ağrı hissediyorum. Göğüs uçlarımı ısırp emmesini çok seviyordum. Ne kadar uğraşsam da, o günden beri her gün bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, bana dokunmasını istiyorum. "Siktir, lütfen dediğinde çok hoşuma gidiyor," diye boğuk bir sesle söylüyor.

"Lütfen," diye tekrar ediyorum, dudaklarımda açan gülümsemeye karşı koyamıyorum.

O da gülümser, ama şimdi bana attığı gülümsemede farklı bir şey var. Neredeyse kurt gibi. Göz teması kurarak eğilir, dikleşmiş meme uçlarımdan birine gittikçe yaklaşır.

Bütün vücudum heyecandan titriyor, ya da belki de ürperiyorum. Bilmiyorum. O kadar yaklaşıyor ki, istediğim yerde onun sıcak nefesini hissedebiliyorum. O kurt gibi sırtış yüzünden hiç kaybolmuyor, meme ucuma üfleyerek o anı uzatıyor ve vücudumun her santimini onun için acıtıyor.

Tam da meme ucumu ağzına alıp bana çaresizce ihtiyacım olan rahatlamayı vereceğini düşündüğüm anda, hareket ediyor. Başını kaldırıp benimkine yaklaştırıyor, büyük elleri uyluklarımı buluyor. Bacaklarımı açıyor ve aralarına giriyor.

Tek kelime etmeden ya da neden beni bu kadar kızdırdığını açıklamadan, parmaklarını kalçalarımıdaki ince tangamın kumaşına geçirir. Çekerek kumaşı uyluklarımdan ve bacaklarımdan aşağı indirir, sonra o giysiyi de bir kenara atar. Beni tamamen çıplak bırakır ve ben onun bir sonraki hamlesini beklerken tüm vücudum yanıyor gibi hissederim.

"Meme uçların ne kadar ihtiyaç duyuyor gibi görünse de," diye başlıyor, bir bacağımı omzuna koyacak kadar suya dalıyor, ardından diğer bacağımı da koyuyor, "Sanırım artık amcığının benim ilgimi çekme zamanı geldi. Bunu istiyor musun, prenses?"

OTUZ DOKUZ

RYKER

CAMILLE'İN GÖZLERİ kapanır ve çok hafif bir inilti çıkar.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Gülererek eğilip, uyluğunun iç kısmına bir öpücük konduruyorum.

Dudaklarım cildine değdiğinde sıçradı ve bu kadar tepki vermesi hoşuma gitti. Ağzım sonunda amına değdiğinde ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Buraya geldiğimizden beri her gece seni hayal ettiğimi biliyor muydun?" İtiraf ediyorum, onun merkezine yaklaşırken uyluklarına öpücükler konduruyorum.

"Bana yalan söylemene gerek yok," diye yanıtlar, sesi gergin.

Küçük bir kahkaha kaçırmadan önce, kasık kemiğine bir öpücük daha konduruyorum. "Yalan söylemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları her gece beni rahatsız ediyor."

"O zaman neden her zaman bu kadar kötü bir ruh haliyle uyanıyordun?" diye alay ediyor. "Beni öyle rüyanda gördüğün için şanslıydın."

"Kötü bir ruh hali içindeydim çünkü uyanmaktan nefret ediyordum. Rüyalarımda sen benimsin. Bana kaşlarını çatmıyordun ve

kavga etmiyorduk. Uyanıp, beni zar zor tahammül edebildiğin gerçeğiyle yüzleşmek çok üzücüydü."

"Ben..." diye başlar, ama parmağımı ıslaklığına dokunduğumda sözleri kesilir. Söylemek üzere olduğu her neyse, kaybolur ve yerine bir inilti gelir.

"Siktir," diye hayretle ona bakıyorum. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Artık o benim olduğuna göre, işleri aceleyle getirmek istemiyorum. Zamanımı almak istiyorum. "Çok ıslaksın."

"Ryker." Adım bir iniltiyle çıkıyor ve bu dünyadaki en seksi şey. Onu ödüllendirmek için iki parmağımı içine kaydırıyorum. Beni mükemmel bir şekilde sarıyor ve parmaklarımı içine soktuğumda dudaklarından bir inilti daha çıkıyor.

Bir an onu izliyorum, gözlerinin geriye doğru yuvarlanışını ezberlemek istiyorum. Kalçalarını hafifçe kaldırıyor, parmaklarımın içine daha da derinlemesine girmesine izin veriyor.

O çok seksi.

Bu anı uzatmak, onu parmaklarımla kıvrandırmak ve neredeyse boşalmaya hazır hale getirmek istiyorum, ama onu tatmak için bir saniye daha bekleyemem.

Böylece, eğilerek, dilimle klitorisini daireler çizerek, ona gelecek olanın küçük bir ön izlemesini veriyorum.

Kalçaları titrer. Diğer kolum bacağını sararken parmaklarım onun içinde çalışmaya devam eder. Elim iç uyluklarına yayılır, parmak uçlarım cildine bastırırken uyluklarını daha da açmaya ikna ederim. Onun amını yalarken benim için açılmasını istiyorum.

Artık onu istediğim gibi elde ettiğime göre, dilimi tekrar klitorisine bastırıyorum, bu sefer parmaklarım onun içinde girip çıkmaya devam ederken onu emiyorum.

Ağzım onun merkezine yapıştığı anda, yüksek sesle, dizginlenemeyen bir inilti çıkarır ve ben de kendimi tutamayıp kendi iniltimi çıkarırım. Onu böyle duymayı seviyorum. Onu mutlu eden kişinin ben olduğumu bilmek bana güç veriyor.

Yalamaya ve emmeye devam ediyorum, çıkardığı her sesi seviyorum.

Parmakları saçlarıma dolanıyor. Saçlarımı çekip çekerek beni deli ediyor, kafamı tam da istediği yerde tutuyor. Aç bir adam gibi amını yalamaya devam ederken, tırnaklarının kafa derimi ısırmasını seviyorum. Kafamı yerinde tutuyor, ama tutmasa bile, ben hiçbir yere gitmem. Dilimle orgazm olduğunu hissedene kadar ağzımı kıpırdatmayacağım.

"Çok iyi geliyor," Camille nefes nefese, saçımı daha da sıkı tutuyor. Hafifçe yanıyor ve ben bunu çok seviyorum. Onu içeride olmayan elimle yerinde tutmaya çalışsam da, zevkten kalçalarını sallamaya devam ediyor.

"Tabii ki öyle," diyorum, sadece sözleri söylemek için ağzımı ondan ayırıyorum. "Kimse senin amını benden daha iyi yalayamaz. Değil mi?"

Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, onun da aynı fikirde olmasını istiyorum. Başka bir erkeğin bunu yaptığı düşüncesi göğsümde kıskançlık uyandırıyor. Bu gecedan sonra, benden başka kimse olmayacak. Bundan emin olacağım.

"Senden başka kimse."

Onu ödüllendirmek için klitorisini ağzıma alıp emdiğimde, o da bir çığlık atıyor. Parmaklarımla onu hızla okşarken, dilimle klitorisini defalarca yalıyorum. Onu mutlu etmek için her anın tadını çıkarıyorum.

Saçımı o kadar sıkı tutuyor ki kafa derim yanıyor, ama bunu seviyorum. Yaklaştığını biliyorum ve hiçbir şey kızımın dilimin üzerinde boşalmasını engelleyemez.

"Boşalacağım," diye bağıyor, kalçaları sallanıyor.

Durmuyorum. Camille'in zevk çığlıkları şortumun içindeki sikimi titretir. O kadar yakın ki, onun tamamen boşalmasını hissetmeye hazırım.

"Ben..." diye bağıyor, ama şimdiye kadarki en yüksek iniltiyi çıkarırken sözleri kesiliyor. Orgazmı onu ele geçirirken amcığı parmaklarımı sıkıca sarıyor.

O geliyor ve bu dünyadaki en güzel manzara. İnemeleri yüksek, hareketleri çılginca ve kendini tutmaması hoşuma gidiyor.

Vücudu gevşeyene ve saçımı tutan eli gevşeyene kadar durmuyorum. Yavaşça parmaklarımı ondan çekip tam boyuma yükseliyorum.

Gözlerim onun yüzünü bulduğunda, o zaten bana bakıyor. Yanakları kızarmış ve gözleri orgazmdan kurtulurken yarı kapalı.

"Senin amın benim," diyorum, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. En azından, bırakmamasını umuyorum. Camille ile her şey, o isterse tartışma konusu olabilir.

Ama o sadece başını sallar.

"Aferin kızım," diyorum, ellerimi havuzun kenarına koyup kendimi sudan çıkarırken.

Beni dikkatle izliyor, nefesini geri kazanırken göğsü hızla inip kalkıyor. Ona iyileşmesi için zaman tanımam gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Ona ihtiyacım var. Hemen.

Elimi uzatıp ona tutunmasını söylüyorum. "Hadi, prenses."

Bana meraklı bir ifadeyle bakıyor, ama söyleneni yapıyor. Elim tutuyor ve ayağa kalktığı anda onu yerden kaldırıyorum.

Onu öpmek için ağzımı ağzına yapıştırıyorum. Az önce yaptığım şeyden sonra onu öpmemin uygun olup olmadığını sormalıydım, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Hatta ağzını daha da açıyor. Ellerimi kalçalarına koyup, eve doğru yürürken onu bana sıkıca bastırıyorum.

Aylardır ilk kez onunla birlikte olmasaydım, onu havuz kenarındaki şezlonglardan birinde hemen becerirdim. Bunun için başka bir zaman olacak. Şu anda onunla yapmak istediğim şeyler için... O şezlongların sunduğundan daha fazla alana ihtiyacım var. Bir yatağa ihtiyacım var.

Öpüşmeyi bırakmıyoruz. Arka kapıyı açarken de, evin içinden geçerken de. Eminim yatak odasına kadar su izleri bırakıyoruz, ama şu anda

şu anda umurumda değil. Tek umursadığım şey onu odama götürmek ve sonunda içine girmek.

Camille beni öperken kalçalarını yukarı aşağı sallıyor. Bu hareket, kışının dikişinin benim sikime sürtünmesine neden oluyor ve beni tamamen çıldırtıyor.

Sonunda odama vardık. Arkamdaki kapıyı tekmeledim ve onu yatağa taşıdım. Onu yatağa yatırdım, hemen bir adım geri çekildim ve ıslak şortumu ve iç çamaşırimi olabildiğince çabuk çıkardım.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyor Camille, gözleri benim aletime odaklanmış halde.

Bütün vücudum gerginleşir. O kadar açgözlü bir şekilde bakıyor ki, bu kadar zamanı kavga ederek boşa harcadığımıza inanamıyorum, oysa bu kadar zaman boyunca bana böyle bakmasını sağlayabilirdim.

"Ben de sana ihtiyacım var," diye cevap veriyorum. Hiçbir zaman bir şeyi bu kadar içten söylememiştim.

Onu, hayatımda başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok istiyorum.

Parmaklarımla penisini kavrayıp yukarı aşağı hareket ettirmeye başlıyorum. Bir tür rahatlama hissetmek iyi geliyor, ama yeterli değil. Onun içine girene kadar yeterli olmayacak. "O zaman ne bekliyorsun?" Sesinde beni güldüren bir alaycılık var. beni güldüren bir keskinlik var.

"Benim sikime olan açgözlülüğün çok seksi, prenses."

"O zaman ver bana," diye karşılık veriyor, bacaklarını açarak.

"Prezervatif almam lazım."

Camille başını sallar. "Hayır," diye yalvarır. "Hap kullanıyorum ve aramızda hiçbir engel istemiyorum."

Aynı şeyi istediğim için rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum. Her şeyi hissetmek istiyorum.

"Kısa süre önce test yaptırdım ve sonuçlar negatif çıktı," diyorum, sesim gergin bir şekilde elimi vücudumun üzerinde yukarı aşağı gezdirmeye devam ediyorum.

"Aynı. Şimdi, sik beni Ryker."

Eskiden bana emir vermesinden rahatsız olurdum. Ama şimdi, emirleri çok seksi geliyor. Bunun için, benim için bu kadar çaresiz olmasını seviyorum.

Yatağa tırmanıyorum ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum. Ona öpmek için eğilirken elim boynumun üzerinde yukarı aşağı hareket etmeye devam ediyor. "Nasıl istersen prenses," diyorum ve aynı anda penisimin ucunu onun ıslaklığına sürterken dudaklarını dudaklarımla kapıyorum.

KIRK

CAMILLE

"S , SO FUCKING PERFECT," diye haykırıyor Ryker, gözleri sikinin benim amcığımın üzerinde kaymasına kilitlenmiş halde. Kendini benim içime sokuyor, bunu yapana kadar hiç seksi bulmadığım bir şey. Şimdi, ıslaklığımı kendi üzerine sürmesi beni o kadar tahrik ediyor ki, tüm vücudum bu manzaradan yanacakmış gibi hissediyorum.

"Sana ihtiyacım var." Bunu ona daha önce söylediğimi biliyorum, ama tekrar söylemeden edemiyorum. Amım ağrıyor ve bacaklarımın arasındaki gerginliği giderebilecek tek şey, onu içimde hissetmek.

Aramıza uzanıyorum, parmaklarım onun sikinin gövdesine dokunuyor. Bu küçük temas karşısında dişlerinin arasından hava çıkıyor. Cildimin onun cildine bu kadar hafifçe dokunmasının bile onu böyle tepki vermesine neden olması beni gülümsetiyor.

İçimde yeterince hızlı kaymadığı için, işi kendi ellerime alıyorum ve parmaklarımı onun etrafına doluyorum. Uzun ve kalın, onu tekrar hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Eli benimkinin altında duruyor. Onu yukarı aşağı okşamaya başlıyorum, yüzünü dikkatle izliyorum. Kapalı gözlerle bana bakıyor, kalın kirpikleri yanaklarında neredeyse dans ediyor

. Bakışlarında o kadar çok arzu var ki, bu beni devam etmeye teşvik ediyor.

"Belki önce seni ağzıma almalıyım," diye fısıldarım.

Sözlerimle eylemlerim çelişiyor, çünkü onun en çok istediğim yere girmesine çok az kaldığı hissiyle inlememeye çalışarak, penisinin başını girişime yönlendiriyorum.

Ryker kalçalarını öne doğru salladı ve kendini sadece bir santim kadar içeri itti. "Alacaksın prenses. Ama şimdi değil." Biraz daha içeri girerken sözleri gergin çıkıyor. Henüz içime girmedim ama şimdiden kendimi onun etrafında gergin hissediyorum.

O kadar büyük ki. Kalın. Mükemmel. Hala almam gereken çok şey var ve şimdiden çok iyi hissediyorum.

İkimiz de ellerimizi hareket ettirerek, onun kendini öne doğru rahatça ilerletmesi için yer açıyoruz. Ellerim sırtına gidiyor, kaslarının sert kıvrımlarını okşuyor. Bir elini yüzümün yanında tutuyor. Yatağa bastırarak, yavaş ilerleyişini sürdürürken vücudunu dik tutuyor. Diğer eli vücudumun üzerinde dolaşıyor. İçimde olmasına rağmen, hala benden doyamamış gibi hissediyorum.

O boynumu öperken sırtım kavisleniyor. Duygularım aşırı yüklenmiş durumda ve bunu seviyorum. Ondan her şeyi istiyorum ve yine de yetmeyebilir.

"Hepsini," diye nefes nefese söylüyorum, benimle yavaş davranmayı bırakıp bana her santimini vermesini istiyorum. "Bana hepsini ver, Ryker, lütfen."

Boynuma doğru inliyor, sesi kulağıma o kadar yakın ki, vücudum bu sestten tüylerim diken diken oluyor. "Cami, böyle şeyler söyleyemezsin. Sana alışman için zaman vermeye çalışırken olmaz."

Kafamı sallayarak saçlarını tutup bana bakmasını sağladım. "Sana alışmak için zamana ihtiyacım yok. Sadece *sana* ihtiyacım var. Tamamen sana."

Yemin ederim, kararlılığının kırıldığı anı gördüm. Bir an bana nazik davranmaya çalıştığı kırılgan bir oyuncak bebekmişim gibi bakarken, bir sonraki an bana ahlaksız bir adam gibi bakıyor.

Gözleri kararır ve dudakları benimkini bulur, dudaklarımız birleştiği anda dili ağzımın içine dalar.

Kalçalarını hızlıca bir itişle, kendini tamamen oturtuyor.

Nefesim kesiliyor, onun penisi beni sonuna kadar doldururken ben de ona uyum sağlıyorum. Kendimi çok dolu hissediyorum. Çok iyi geliyor. Bu kadar mükemmel hissettirdiği için içimi bir zevk dalgası kaplıyor.

Ryker ağzını ağzımdan ayırır, içime girip çıkarken düşük bir inilti çıkarır ve bir saniye boyunca içime tamamen girer. "Siktir, prenses, haklıydın. Benim sikimi o kadar çok istiyorsun ki, beni tamamen içine alıyorsun."

Başım ileri geri sallanıyor. Şu anda tek kelime bile edemiyorum çünkü tüm dikkatim onun etrafında gerilmenin ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanmış durumda. Acıtıyor, ama bir şekilde daha da fazla istememe neden oluyor.

Yine içime girip çıkıyor, tam da istediğim şeyi yapmaya başladığında hızı biraz artıyor.

"Ryker." Beni sikerken aklımdan geçen tek düşünce onun adı.

Ağırlığını desteklemeyen eliyle göğsümü tuttuğunda inlemem kaçıyor. Göğsümü avuçlayıp eğilip meme ucumu ağzına alıyor.

Nefesim kesildi. Neye odaklanacağımı bile bilmiyorum.

Her itişte hızlanan bir tempoda içime girip çıkan penisinin hissi.

Ağzının meme ucumu saran hissi, hassas tomurcuğuma değen sıcak dili.

Ryker'ın meme ucumu dişlerinin arasına alırken aynı anda daha sert itişinin hissi.

Yüksek tiz bir inilti daha çıkıyor ağzımdan. Elimde değil. Hiç bu kadar yüksek ses çıkarmamıştım, ama bana yaptığı her şey o kadar iyi geliyor ki, kendimi tutamıyorum. Onun sikinin içimde olması ne kadar mükemmel bir his olduğuna odaklanmış durumdayım. Beni sikmeye o kadar odaklanmış ki, dirseğine dayanarak ağırlığını biraz daha az taşıyor ve vücuduyla beni yatağa itiyor.

"Nasıl bu kadar uzun süre bunu yapmadık?" diye soruyor, nefesi meme ucuma sıcak sıcak geliyor. "Siktir, senin mükemmel amına girme fırsatını kaç kez kaçırdım."

Diğer meme ucuma geçiyor ve kalçalarının acımasız hızını kesmezse, tekrar boşalacağım.

"Ryker. Eğer devam edersen..." Sözlerim, göğsümün şişkinliğini ısırp beni zevkle inlememe neden olduğunda kesilir. "Eğer..." Cümleyi bitirmeye çalışırım, ama o kadar içimde ve o kadar derinde ki, sözlerim çıkmaz. "Boşalacağım," sonunda sesim neredeyse bir çığlık gibi çıkıyor. Uyluklarımın arasında oluşan gerilimin patlamak üzere olduğunu bilmesini istiyorum.

"Biliyorum," diye cevaplar Ryker, elini ensemin arkasına götürerek bana bakmamı sağlar. "Benim sikimin etrafında boşal. Bunu hissetmem lazım, bebeğim."

Sözleri beni doruğa ulaştırıyor. Başka bir orgazm beni ele geçirirken, karnımın derinliklerinde havai fişekler patlıyor. Yoğunluktan bacaklarım titriyor. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi. Dalga dalga zevk içimi kaplıyor. O, o kadar hızlı bir tempoda içime girip çıkmaya devam ederken, sanki bedenimden çıkmışım gibi hissediyorum ve bir an için yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim.

"Lanet olsun," diye homurdanır Ryker, alnını benim alnıma dayayarak kalçalarını yavaşlatır, ama sadece birazcık. "Beni o kadar sıkı sıkıyorsun ki neredeyse acıtıyor. Ne kadar iyi bir kızsın, sikimin üzerine boşalıyorsun."

Her itişte hızını yavaşlatıyor, orgazmdan kurtulmam için bana zaman tanıyor. Eğilip, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi, yavaşça beni öpüyor.

Sonunda, kendimi ondan uzaklaştırıyorum. "Senin de boşalmanı istiyorum." Ben iki kez boşaldım ama o hiç boşalmadı. Son seferinde onu uyarmaya çalıştım, umarım bu onun kalçalarının coşkulu hareketlerini durdurur ve o da boşalır diye düşündüm. Ama durmadı ve şimdi tek istediğim, onun da beni iki kez boşalttığı gibi boşalmasını izlemek.

Yine içime girip çıkıyor. Yavaşlaması, içime o kadar derine girebilmesini sağlıyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Boşalacağım," diyor, dudakları benim dudaklarıma değiyor. "Ama önce kızımdan bir orgazm daha alacağım."

Kızım.

Gözlerimi kapatmam gerekiyor. Beni öyle çağırmasından ne kadar hoşlandığımı görmesini istemiyorum.

Hiç kimsenin olmadım. Kimse benim olmadı. Ama onunla birlikte, kendimi bu iki şeyi de istiyor buluyorum.

Bu his benim için tamamen yeni. Ne yapacağımı bilmiyorum. Şu anda tek yaptığım kalçalarımı kaldırmak ve onun içime daha da derinlemesine girmesine izin vermek. Gözlerimi açıyorum ve onun gözlerinin zaten benim üzerimde olduğunu görüyorum.

Bu adam kalbimin parçalarını çalıyor. Ona karşı gerçek, saf duygular besliyorum ve hayatımda hiç bu kadar korkmuş olduğumu bilmiyorum.

"Bana bir tane daha verebileceğini biliyorum," diyor Ryker, düşüncelerimden beni kopararak.

Ben de yapabileceğimi biliyorum. Beni *kızı olarak* adlandırdığı için mi, yoksa şu anda beni yavaş ve derin bir şekilde siktiği için mi bilmiyorum, ama her halükarda, baskı yavaş yavaş yeniden artmaya başlıyor ve bu da onun üzerimdeki etkisini bir kez daha kanıtlıyor.

İçimde ileri geri sallanıyor ve bu çok iyi hissettiriyor, ama nedense onu daha derine almaya çalışmak istiyorum. Onu o kadar derine gömmek istiyorum ki, yarın bile onu hissedebileyim.

Yüzünün iki yanını tutup başını bana dönmesini sağlıyorum. "Tekrar boşalacağım, ama bu sefer seni ben becereyim, olur mu?"

O geldiğinde kontrolün bende olmasını istiyorum. Kontrolünü kaybettiği an yüzünü görmek istiyorum. Orgazmının her ayrıntısını görmek için can atıyorum, her şeyin benim için olduğu kadar onun için de yoğun olduğunu kendime kanıtlamam gerekiyor.

Ryker'ın sırtışı o kadar seksi ki, onu gördüğüm anda vücudum ısınmaya başlıyor. "Bana ne kadar süre kontrolü bırakacağını merak ediyordum. Tabii ki beni sürebilirsin prenses."

KIRK BİR

RYKER

Camille'in bacağına nazikçe kaldırıp kendimi ondan uzaklaştırıyorum, onun içinden çıktığım anda beni saran hissi özlüyorum.

Onun yanına uzanıyorum, penisim tekrar onun içine girmek için can atıyor. Onun son orgasmında boşalmaya çok yaklaştım ve kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. İşimiz bittiğinde, onun vücudunun bitkin olmasını istiyorum.

"Gel, üstüme bin bebeğim," diyorum, başımı ona doğru çevirerek.

Vücudunun üst kısmını yataktan kaldırıyor, gözleri benim penisime odaklanmış durumda. Onun uyarılmasıyla parıldıyor, onun fark etmemesi imkansız bir şey.

Bacağına kalçalarımın üzerine atıp bana bacaklarını açarken her hareketini izliyorum. Benim sikimin başını kendine hizalarken yüksek bir inilti kaçıyor ağzımdan. Onun içinden çıkalı bir dakika bile olmadı ama çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor.

Yavaşça otururken elleri göğsümde duruyor, kendini tekrar benim her santimimi alacak zamanı tanıyor.

Onun yaptığı her şey beni o kadar tahrik ediyor ki, hangi hızı seçerse seçsin, ne yapmaya karar verirse versin, o kadar iyi hissettirecek ki, boşalmam çok uzun sürmeyecek.

gelmem çok uzun sürmeyecek. Kontrolün onda olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum, ama ona dokunmam gerekiyor. Onu mümkün olan her şekilde hissetmem gerekiyor.

Ellerim kalçalarını buluyor, ama dokunuşumu hafif tutuyorum, istediği hızı belirlemesine izin veriyorum.

Kendini tamamen aşağı indirirken inliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, tamamen onun içinde olma hissini tadını çıkarıyorum. Bu pozisyonda, öncekinden daha da derine giriyorum. Beni gerçekten her santimiyle alıyor ve hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diyorum ona. Benim sikim onun için yaratılmış, tam da böyle, ona mükemmel bir şekilde uyacak şekilde.

"Çok derin," diye mırıldanıyor, neredeyse anlaşılmaz bir şekilde, yukarı aşağı sallanırken.

Ona bakıyorum, hayatımın geri kalanında onu tam da böyle hatırlamak istiyorum. Saçları havuza düştüğü için hala ıslak. Uzun saç telleri omuzlarından aşağıya dökülüyor ve kalçalarını her salladığında, aynı ritimle sallanarak göğüslerinde dans ediyorlar.

Onu içime çekmeye devam ediyorum, onun dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bakışlarım onun üzerinde dolaşarak, mükemmel göğüslerindeki kırmızı izleri gördüğümde bir an duruyorum.

Onlar benim yaptığım izler.

Onları bıraktığımı bile fark etmemiştim. Ama her iki göğsünde de birer öpücük izi var. Neden ona iz bırakmak beni bu kadar tahrik ediyor bilmiyorum, ama lanet olsun, bu görüntüyü seviyorum. Hayatımın geri kalanında, onu benim olarak ilan etmek için vücudunun her yerine küçük aşk ısırıkları bırakmak istiyorum.

Camille, beni onun içine o kadar derine sokan yavaş bir tempoda sikimi sürmeye devam ediyor ki, basıncın arttığını hissediyorum. Ağzım onun amına değdiği andan itibaren artan bir basınç. Ve bu sefer kendime boşalmak yerine onu spermimle doldurmaktan çok mutluyum.

Bu düşünce beni inlemeye itiyor ve ona üçüncü ve son orgazmını tam olarak kontrol etmesini sağlamak istediğim kadar çok istiyorum.

Onu takip ediyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Yatağı iterek kendimi kaldırıyorum, böylece yüzlerimiz tekrar aynı hizaya geliyor.

"Benden istediğini alırken çok seksi görünüyorsun," diyorum ona, iki elimle boynunun arkasından tutuyorum. Yüzlerimizi birbirine yaklaştırıyorum, dudaklarımız tekrar birleştiğinde kemiklerimin derinliklerinde bir huzur hissediyorum.

Sadece sevişiyoruz demek istesem de, bu çok daha fazlası. Onunla bunu tekrar hissetmek için çok uzun süre bekledim, bu seferki yeterli olmayacağını biliyorum. Lanet olsun, bunu sadece yaz boyunca yapmak yeterli olmayacak. Bunu hayatımızın geri kalanında da yapacağımızı bilmem gerekiyor.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı. Bunu hiç konuşmadık. Onun bunu isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Onun bizim için ne planları olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, başka bir kadına bakmayı hayal bile edemediğim.

Onun içinde olmak, onunla olmak *gibi* bir hisle hiçbir şey kıyaslanamaz. Sanki ben onun için yaratılmışım, o da benim için yaratılmış gibi.

Onu tekrar öpüyorum, umarım o da benimle aynı şeyi hissediyordur. İçimizi kaplayan yoğun duyguları kelimelere dökmemize gerek yok, en azından şimdilik. Öpücüğün ve bedenlerimizin mükemmel uyum içinde hareket etmesinin konuşmasını sağlıyorum.

Şu an için tek gereken bu.

Camille kalçalarını döndürerek, beklenmedik bir inilti çıkararak ağzımı onunkinden ayırmamı sağlar. Kalçalarının bu hareketi beni şaşırtır. Bunu tekrar yapar ve bu hareketin verdiği muhteşem his beni deli eder.

"Bebeğim," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Böyle hareket etmeye devam ederse, daha fazla dayanamayacağım. "Durmalsın. Bu çok iyi geliyor."

Dudaklarını ısırır ve başını sallar. O kadar mükemmel ki.

"Boşalmanı istiyorum," diye yanıtladı, sesi alçaktı. Daha önce olduğundan biraz daha kısık, muhtemelen tutamadığı çığlıklar ve inlemelerden dolayı.

"Sadece sen de tekrar boşalmak üzereysen."

Onunla aynı anda boşalmak kadar istediğim başka bir şey yok. Onu spermimle doldururken, amının beni acı verecek kadar sıkı sıkı sıkmasını istiyorum.

"Yaklaştım," diye cevaplar Camille ve kalçalarını tekrar kıvırırken inler.

"Siktir." Ben de inlerim. Yaklaşan orgazmın tehdidi ile omurgam karıncalanır. Her şeyim ağrıyor ve orgazma çok yakın olduğum için tüm vücudum gerginlikten kasılmış durumda, ama henüz tam olarak ulaşamadım.

Onu her şekilde ihtiyacım olduğu için dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. O da ağzıma inliyor, ikimiz de tatmin olmak için çabalarken dilleri aceleyle birbirine karışıyor. Ne zaman başladığımı bilmiyorum. Ona tam kontrolü vermek niyetindeydim, ama bir noktada kalçalarımı hareket ettirmeye başladım. İtmelerim hızlı ve sert, ve kontrolü ele geçirmeme kızmış olsa da, tek kelime etmiyor. Tek yaptığı inlemek, nefes nefese kalmak ve hayatımda duyduğum en seksi sesleri çıkarmak.

"Cami." Adı yumuşak, neredeyse inilti gibi çıkıyor. Ona o kadar kapıldım ve o kadar yakınlığa ki, adını çaresizce söylememden utanmıyorum bile.

"Gel bana, Ryker," diye talep ediyor. "Hissetmek istiyorum." Amcığı beni sıkıca kavrarken yüksek bir inilti çıkarıyor. O kadar sıkı ki, üçüncü kez boşalırken beni mükemmel bir şekilde sarıyor.

Onun sözleri, orgazm olurkenki hissiyle birleşince, ihtiyacım olan tek şey bu. Penisim zonkluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Yoğun orgazm hissi beni tamamen ele geçirirken, göğsümün derinliklerinden düşük bir homurtu geliyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanır Camille tekrar tekrar. Orgazmın etkisine kapılırken yukarı aşağı sallanmayı bırakır. Onu kalçalarından tutarım, son saniyelerini yaşarken kalçalarım onun uyluklarının arkasına çarpar.

O kadar iyi hissettiriyor ki, neredeyse acı verici. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Her şey bulanıklaşıyor ve kayboluyor ve tek odaklanabildiğim şey Camille'in içinde olma hissi. İnemeler, zevk ve belki de anlamsız fısıltılarla dolu bir karışıklık içindeyiz.

Nefesimizi geri kazanmaya çalışırken ikimizin de göğüsleri inip kalkıyor. İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Tek yaptığımız, kendimize gelirken birbirimize bakmak.

Ona sonsuza kadar bakabilirim.

Hiç bu kadar güzel olmamıştı. Yanakları seksten kızarmış, dudakları benimkine değdiği için kırmızı ve şişmiş. Normalde mükemmel bir şekilde düzelttiği saçları ıslak ve karışık, yüzüne yapışmış. Bana çok kez baktı ve duvarlarını ördüğünü anlayabiliyordum. Bakışları her zaman neredeyse boş gibiydi.

Ama şu anda bana bakışı bundan çok uzak.

Göğsüm sıkışıyor ve bunun seksin yorgunluğundan ya da başka bir şeyden değil, şu anda bana bakışından kaynaklandığını biliyorum.

Aramızda hiçbir engel yok.

Hiçbir çekince yok.

Bakışları her şeyle dolu.

Ve bu yaz ilk kez, göğsümdeki kasların gevşediğini hissediyorum. Onunla ilgili olarak hala ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim bile. Onun ortadan kaybolacağına dair korkumun ne kadar derin olduğunu bilmiyordum. Benden kalmamı istediğinde, kafamda dönen şüpheleri yatıştırmak için bunun yeterli olacağını düşünmüştüm.

Yeterli olmadı.

Ama şu anda bana bakışları? Derin bir rahatlama iç çekiyorum.

Beni içeri alıyor.

Bunu çözeceğiz.

KIRK İKİ

CAMILLE

"Bana daha önce kimseye anlatmadığın bir şey söyle," diye fısıldıyorum, güneş açık penceresinden içeri girerken, Ryker'ın göğsüne yaslanmış olduğum için sesim boğuk çıkıyor.

Bu sabah hava normalden daha bulutlu ve rüzgarlı, ama Ryker'ın yanında sakın bir sabah geçirdiğim için bunu neredeyse fark etmiyorum.

Ryker gülümsüyor, sorumu düşünürken parmakları dalgın dalgın saçlarımla oynuyor. Dün gece onunla seviştikten sonra hala ağrım var. Ya da belki de daha önce duşta seviştikten sonra. Her halükarda, bu sakın sabah, nihayet tekrar bir araya geldikten sonra iyileşmek için mükemmel bir yol oldu.

"Sana daha önce kimseye söylemediğim en derin sırrımı zaten söyledim... Kendimi sevmediğimi. Benim hakkımda başka ne bilmek istiyorsun?" Sesi hafif ama yine de kalbimi parçalamayı başarıyor.

Onun kendisi hakkında böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Bu yaz ona yönelttiğim tüm hakaretleri ve iğnelemeleri düşünüyorum ve kendimi suçlamaktan ve kendinden hoşlanmamasının bir kısmının

"Bana, izlediğini asla itiraf etmeyeceğin bir TV programı ya da başkalarının sevmeyebileceği ama senin sevdiğin bir atıştırmalık söyle."

"Bana, izlediğini asla itiraf etmeyeceğin sevdiğin bir TV programı ya da başkalarının sevmeyebileceği ama senin sevdiğin bir atıştırmalık söyle." Ona dokunmak için herhangi bir bahane ararken, elimi göğsünde gezdiriyorum. Onun burada olması, en azından şimdilik... benim olması, hala gerçek gibi gelmiyor.

"En sevdiğim gece atıştırmalığı Flamin' Hot Cheetos. Ama fırında pişirilmiş olanı olmalı. Hatta süzme peynirle birlikte yemeyi bile seviyorum."

Onu göğsünden iterek ona bakabilmek için burnumu kırıstırıyorum. "Gerçekten mi? Bu kombinasyon iyi olamaz."

Gülümsüyor ve bu gülümsemede kalbimi çalan bir şey var. Uykulu, seksi ve biraz da eğri büğrü. Onun en sevdiğim gülümsemesi olabilir. "Denemeden yargılama."

"Denemeyeceğim. Şu anda sana bunu söyleyebilirim."

Kafasını sallar ve söylediklerimin onu gerçekten incittiğini gösterir gibi yapar. "Peki, istersen nefret et. Senin kaybın. Şimdi sıra sende. Bana daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyle."

Onun sorusunu düşünüyorum. Aslında bu soruyu ilk soran ben olduğum için, cevap vermeye daha hazırlıklı olmalıydım. Gerçek şu ki, kimseye anlatmadığım çok şey var. Hayatımda sırlarını paylaşabileceğim çok fazla insan yok. Ben hep böyle olmasını sevdim. Şimdi ise, arkadaşlıklarımın ve ilişkilerimin eksikliğinin üzücü olabileceğini fark ediyorum.

"Ben de annemi kaybettim. Henüz genç, daha ergenlik çağındayken. Sanırım beni seven tek kişi oydu. Bazen, sevmeye layık olmadığımdan korkuyorum. Ve benim tek bildiğim sevgi, bir annenin sevgisiydi... ama o da benden alındı."

Neden bunu Ryker'a yüksek sesle söylediğimi bilmiyorum, ama doğru geliyor. Bu yaz boyunca aklımda giderek daha fazla yer eden bir şey ve nedense, bu benim için önemli bir şey.

Ona, bu gerçek ne kadar incitici olursa olsun, bilmesini istiyorum.

"Cami." Şaşırmış gibi geliyor ama nedenini bilmiyorum. Söylediklerim doğru. Sevimli bir insan olduğumdan değil. Ya da belki de annem hakkında öğrendiklerinden dolayı őaşırmıőtır. Ona annemden hiç bahsetmediğimi sanıyorum. Onun üzüntüsüne benimkini de eklemek doğru gelmemiőti.

Kafamı sallıyorum. Onun bir şey söylemesine gerek yok. Tek istediğim ona bunu söyleyebilmektir.

Onun gözlerindeki yoğunluktan kaçmak için bakışlarımı ondan ayırıyorum.

Parmağını enemin altına koyar ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağlar.

Boğazını temizler, gözleri benimkilere sabitlenir. Bana o kadar odaklanmış ki, sanki dünyada tek kiő benmişim gibi hissediyorum. "Sen sevillemez biri değilsin," der, sesi kalın ve ağırdır.

Sesinden ya da söylediği kelimelerden titrememeye çalışıyorum. Bir sonraki kelimeleri fısıldarken kalbim göğsümden çıkacakmıő gibi hissediyorum. "Ciddi misin?"

Bu soru, daha iyi düşünebilmeden dudaklarımdan dökölür. Onun cevabını bilmek istediğimden emin değilim. Aramızdaki her şeyin yeni olduğunu ve aşk ilanlarına hiç de yakın olmadığımızı biliyorum, ama en azından benim sevillemez biri olduğuma inanmadığını bilmek istiyorum.

Belki o buna inanırsa, ben de inanırım.

Baőparmaęı alt dudağımı okőadı. "Tabii ki seviyorum. Hiçbir zaman başka bir şey ifade etmedim."

Gölümserim ve ona öpüşmek için eğilirim. Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum, ama hiçbir şeyin aceleye getirilmediğini seviyorum. Sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiő gibi öpüşüyoruz ve ben de öyle olmasını ummaktan kendimi alamıyorum.

Sonunda, geri çekilip çenemi göğsüne dayadım. "Acıktım, gidip kahvaltı hazırlayayım. Ne istersin?"

Ryker gülümser ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar. "Ben gidip yemek alabilirim."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ben alırım. Ne istediğini söyle yeter."

"Ne istersen." Gülümsüyor ve o anda, hayatımın geri kalanında bu adamı düşüneceğimi anlıyorum. Yatakta, tamamen çıplak, saçları parmaklarımla karıştırılmış ve göğsüme ulaşan, kalbimi ele geçiren gülümsemesini hatırlayacağım.

Yatağından kalkmadan önce ona bir kez daha dudaklarından öpüyorum. Odasından çıkmadan önce, şifonyerine uzanıp giymek için onun tişörtlerinden birini alıyorum. Eski bir Pembroke tişörtü, giydiğimde neredeyse dizlerime kadar geliyor. Onun eşyalarını giymeyi seviyorum. Onun kokusunu duymayı. Bu bana doğru geliyor.

"Hemen dönerim," diyerek Ryker'a kapısını açıp dışarı çıkıyorum.

Koridorda yürürken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Sanırım hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ryker ile aramızda bir kimya olduğunu biliyordum, ama şimdi onunla birlikte olmak ilk tanıştığımız gecedен farklı geliyor. Daha fazlası gibi geliyor ve bu benim için korkutucu ve tamamen yeni bir şey olsa da, kaçmak istemediğim bir şey. Aramızda olanları keşfetmeye devam etmek istiyorum.

Mutfağı girerken hala gülümsüyorum ve hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaşyorum.

Ayaklarım aniden durur ve midem ağzıma gelir.

Tezgahın başında iki tanıdık yüz oturmaktadır. Ryker'ın babası.

Ve benim babam.

"Camille," der babam, sesinde hiçbir duygu yok. Burnunun ucundan bana bakar, yüzünde hayal kırıklığı yazıyor, giydiğim kıyafeti inceler. "Neden aramalarımı görmezden geldiğini açıklamak ister misin?"

İçimden küçük bir rahatlama nefesini veriyorum. Eğer sadece cevapsız aramalarımın dolayısı bana nutuk atıyorsa, bu benimle Ryker arasında olanları bilmediği anlamına gelir. İkimizin babalarının neden habersiz geldiklerini bilmiyorum, ama bunu anlayabilir ve halledebilirim. Sadece buradaki durumun ne kadar profesyonelce olmadığını bilmelerini istemiyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, başka ne diyeceğimi bilemeden. Hâlâ Ryker'a o kadar takıntılıydım ki başka bir şey düşünemiyordum.

"Üzgünüm mü?" Babam gülerek başını salladı. "Üzgünüm demek bir açıklama değil."

"Hastaydım," diye başlıyorum, yarı doğruyu söyleyerek. Gerçekten hastaydım. Sadece üç gün sürmedi.

Babam bir an beni izledi, gözleri hafifçe kısıldı, kafasında bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. Bana inanıyor mu? Belki. Hâlâ kızgın mı? Kesinlikle.

Şu anda en iyisinin sessiz kalmak olduğunu bildiğim için sessiz kalıyorum. İki neden burada duruyorlar, hiç bilmiyorum ve gerçekten sormak istiyorum, ama aynı zamanda Ryker ile aramda bir şey olduğundan şüphelenmemeleri için nasıl davranmam gerektiğini de düşünmeye çalışıyorum.

Bunu nasıl çevirebileceğimi düşünürken kalbim deli gibi atıyor. İşimi, olayları çevirmek, yarı gerçekleri söylemek ve yalanları süslemek. Bu sefer de yapabilirim.

Sadece düşünmem gerekiyor.

"Bekle, bebeğim!" Ryker koridorun sonunda sesleniyor, sesi odasından daha yakın geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, olacaklar yüzünden midemde derin bir boşluk hissediyorum. Ryker'ın ayak sesleri yaklaşırken gözlerimi açamıyorum bile. Korku tüm vücuduma yayılıyor çünkü bunun olmaması gerekiyordu. İşler daha da kötüye gidecek ve kendimden başka kimseyi suçlayamam.

Dikkatsiz

davrandım.

Daha iyi

bilmeliydim.

Ne düşünüyordum ki?

KIRK ÜÇ

RYKER

Babam ve Camille'in babasını mutfak masasında otururken gördüğüm anda midem düğümleniyor.

"Siktir," diye küfür ediyorum, kelime ağzımdan aceleyle çıkıyor. Camille'e bakıyorum, ama o bana bakmıyor. Ona uzanıp dokunmak, bir tür bağlantı kurmak istiyorum, böylece bu sorunu çözeceğimizi bilmesini istiyorum, ama şu anda onun benden en son istediği şeyin bu olduğunu biliyorum.

O ayaklarına bakmaya devam ederken, içime derin bir hüzün çöküyor. Kaydettiğimiz tüm ilerleme ve yaşadığımız her şeyin boşa gideceğinden endişelenmeden edemiyorum.

"Ne oluyor lan?" Troy, sanki sakinliğini korumak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi, alçak ve kontrollü bir sesle soruyor.

Ona bakıyorum, sadece boxer şortumla dururken onun gözlerine bakmak zorunda kalmamayı diliyorum. "Açıklayabiliriz," diyorum ve Camille'e bir kez daha bakıyorum.

Dikkatini babasına çevirdi ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Bana kalmamı söyleyen kadının hâlâ orada olduğunu bilmem gerekiyor. Babalarımızın bunu öğrenmesinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmem gerekiyor.

. Bunu çözeceğimizi bilmem gerekiyor, çünkü bu inanılmaz derecede rahatsız edici ve her iki babanın da muhtemelen kızacağını biliyorum, ama Camille ile olanlar değişmediği sürece ne olacağı umurumda değil.

"İşini böyle mi yapıyorsun?" diye soruyor Troy, kızına bakarken sesi giderek yükseliyor. "Müşterinin yatağına girip onu dinlemesini sağlamak için fahişelik mi yapıyorsun?" diye tükürüyor.

Camille onun sözlerine irkilir. Küçük bir tepki. O kadar küçük ki, başka kimse fark etmez bile. Ama ben fark ettim ve onun sözleri, onun tepkisiyle birleşince, gözüm karardı.

Bir adım öne çıkıyorum. Onun öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca duruşum sertleşiyor. "Onunla böyle konuşma," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Troy kahrolasica gülmeye cüret ediyor. Camille ile benim aramda bakarken başını yana eğiyor. "Camille ile istediğim gibi konuşurum," diye bağırıyor ve onun hakkında konuşma şekli tüylerimi diken diken ediyor. Hiç saygı ve sevgi göstermeden konuşuyor, bu da birkaç dakika önce söylediği sözleri aklıma getiriyor.

Bu adam ona hiç sevgi göstermedi, ama Camille'in ona bakışından, onun görüşlerinin Camille için önemli olduğu açıkça belli. Bir babanın çocuğuna bakması gerektiği gibi ona bakmıyor, ama Camille ona açıkça değer veriyor ve ben bundan nefret ediyorum. Bu adam, Camille'den hiçbir şey hak etmiyor.

"Bana neler olduğunu anlat," diye talep eder Troy. "Benim koyduğum en önemli kuralı çiğnemediğini söyle. Ailesinin yönetim kurulunun kendisini sevmesi için yardım tutmak zorunda kalacak kadar zavallı bir adamın yatağına girmediğini söyle."

"Troy," babam sinirli bir ses tonuyla uyarır. "Oğluma böyle konuşamazsın. Nefes al."

Troy başını babama çevirir. "Nefes alayım mı? Bir haftadır çalışanımdan haber almadım ve kontrol etmek için geldiğimde onu çalışmak yerine müşterisiyle sevişirken buldum.

O benim çalışanım ve benim adımlı temsil ediyor, bu yüzden istediğim gibi tepki verme hakkım var."

Gözlerimi Troy'dan ayırıp Camille'e bakıyorum. Onu kızı olarak bile adlandırmadığını fark ediyorum. Ona *çalışanı* diyor.

Tek yaptığı babasına bakmak. Gözlerinde pes etmiş bir bakış var, nefret ettiğim bir bakış. Kendini savunmuyor. Onunla kavga etmiyor. Bu ona hiç yakışmıyor, bu yüzden kalbim parçalanıyor. Onun ne kadar tartışmayı sevdiğini, ne kadar mücadele edebileceğini çok iyi biliyorum. Kimsenin onunla bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğini düşünürdüm, ama babası söz konusu olduğunda durum farklı görünüyor ve bunu kafam almıyor.

Camille'e bakmaya ve kendini savunmak için bir şey söylemesini beklemeye o kadar odaklanmışım ki, babamın Troy'a verdiği cevabı bile duymuyorum. Camille'i izlerken, kafamda sayısız soru dolaşırken, sadece konuşmanın sonunu duyabiliyorum.

"Onların açıklamasına izin vereceğiz. Ne olursa olsun, onlar yine de işi hallettiler. Yönetim kurulunun onayı var."

Gözlerim babamın kilerle buluştu. Şu anda olanlara rağmen, onun sözleri içimi bir rahatlama hissi kapladı. "Öyle mi?" Fazla heyecanlanmamaya çalıştım. Yazın henüz yarısındayız, bu yüzden en az bir ay daha onlardan herhangi bir taahhüt beklemiyordum.

Babam başını sallıyor. "Buraya size bunu söylemeye geldik. Başardınız. Dün gece yönetim kurulundan kabul edildiğinizi öğrendim. Sizin yerinize birini bulmakla ilgilenmiyorlar. Davenport Media senin olacak, Ryker."

İç çamaşırlarımla dururken Davenport Media'nın benim olacağını söyleyeceklerini hiç hayal etmemiştim, ama şu anda bunu umursayacak halim bile yok.

Bu haber beni rahatlatır. Başardık.

Camille'e bakıyorum, bu başarıyı onunla kutlamak istiyorum, ama o hala bana bakmıyor.

Aynı anda bu kadar farklı duygular hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Hayatım boyunca çalıştığım pozisyonu kaybetmeyeceğim için rahatladım, hatta belki mutluyum bile. Ama aynı zamanda üzgünüm ve Camille'in yakalandığımızı öğrenince vereceği tepki yüzünden incineceğime kendimi hazırlıyorum.

Ona verdiği imkansız görevi başardığını öğrendikten sonra bile, hala bana bakmıyor.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye soruyor babam. Sesinde Troy'un ki gibi öfke yok. Hatta, yemin ederim ki ses tonu sanki benimle gurur duyuyormuş gibi geliyor.

"Camille olmasaydı bunu başaramazdım," diye cevap veriyorum sonunda, gözlerimi ondan ayırmadan.

Bu doğru. Onun benim basın danışmanım olması fikrinden nefret etsem de, işinde gerçekten çok iyi. Onun bilgisi ve dikkatli planlaması olmasaydı, yönetim kurulunun onayını bu kadar çabuk alamazdım.

Troy dramatik bir iç çekişle ayağa kalkar. Onun kadar nefret ettiğim bir adam daha olmamıştır herhalde. "Seni itaatkar hale getirmek için sikmek onun işi sayılmaz."

Camille nefesini tutar. Bu, onun ilk tepkisidir.

Çenem sıkışır, yumruklarım yanlarımda büzülür. Öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum, ama Troy ağzını her açtığında daha da kötüleşiyor.

Ona böyle konuşamaz. Ben varken olmaz.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, öfkeli bakışlarımı ona dikiyorum. Burnumun ucundan bakarak, onun gibi korkunç bir adamın Camille gibi mükemmel bir kızı nasıl yetiştirebildiğini merak ediyorum. "Ona bir daha böyle konuşursan, bir daha asla yeni bir müşteri kazanamayacağından şahsen emin olacağım."

Troy'un burun delikleri genişler, ama kendisi için en iyisinin ne olduğunu biliyor gibi görünüyor ve bana başka bir şey söylemez. Bunun yerine

bir adım geri çekilir ve dikkatini Camille'e verir.

"Git eşyalarını topla ve lanet olası kıyafetlerini giy. Gidiyoruz."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve Camille'e dönerim. "Hayır. Gitmek zorunda değilsin."

Troy alaycı bir şekilde güler. "İş bitti. Yönetim kurulun kendileri için en iyisinin ne olduğunu bilmiyor ve seni onaylamayı kabul etti bile. Vaughn PR sözleşmenin kendi kısmını yerine getirdi ve buna göre ücretini alacak. Ama şimdi gidiyoruz."

Beni geçip Camille'in kolunu tutmaya çalışıyor. Camille hiçbir şey söylemiyor, ama kolunu hemen onun elinden çekiyor. Gözlerini kocaman açarak ona bakıyor.

"Henüz gidemem."

Sonunda onun konuştuğunu duyunca omuzlarım gevşer. Onunla gitmeyecek. Gitmek istemiyor.

"Eşyalarını topla. Gidiyoruz. Burada yeterince iş yaptın." Son cümleyi adeta tükürür gibi söyler.

Onu yakından izlerim, herhangi bir tepki gösterip göstermediğini incelerim. Omuzları çöker, vücudu kendi etrafına kapanır. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluşur ve gözlerindeki yenilgi ifadesinden midem düğümlenir.

Kimseye bir şey söylemiyor. Tek yaptığı arkasını dönüp odasına gitmek, benim odama değil.

Son bir kez babalarımıza bakıyorum, işlerin nasıl bu noktaya geldiğini merak ediyorum, sonra onu koridorda kovalamaya başlıyorum.

O beni daha önce terk etmişti ve ben aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

KIRK DÖRT

CAMILLE

Yatak odamın kapısından zar zor geçebildim ki kapı çarparak kapandı ve Ryker bizi birlikte içeri kapattı.

"Gitme," diye bağırdı hemen, sesi kısılmıştı.

İlk başta hiçbir şey söyleyemedim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Her bir parçamın bana babamla gitmememi söylediğini nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Burada kalmak istiyordum. Ryker'la geçirdiğim zamanın aniden sona ereceği düşüncesi beni öldürüyordu, ama babamın kendimi açıklamadan gitmesine de izin veremezdim. Ne olacağını hiç bilmiyorum ve onunla konuşana kadar başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ryker bana bir adım yaklaşır, ben bir adım geri çekilirim. Bunu yaptığımda gözlerinde acı görürüm ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmek beni çok rahatsız eder. Benim sırtım yatak odasının duvarına çarpana ve o beni köşeye sıkıştırana kadar aynı şeyi tekrar ederiz.

"Gitme," diye tekrarlar, gözleri yüzümü tarar.

"Gitmeliyim," diye cevap veriyorum, sesim titriyor. "Babamla konuşmadan onu bırakamam."

Ryker başını sallar. "O bir pislik. Seninle konuşmasına hiç izin verilmemeli. Söylediği şeyler, Camille..." Yutkunur, vücudundaki gerginlik belirgindir. "Ben

Hiç kimseye bu kadar kızmamıştım. Sana böyle konuşamaz. Lütfen bana her zaman sana böyle konuşmadığını söyle.

"Şu anda sadece kızgın. Kaba davranabilir, ama ben hallederim. Onu sakinleştiririm, ama bunu yapmama izin vermelisin."

Ryker ellerini titreyerek yüzümü tuttu. Gözlerindeki çaresizliği görmekten nefret ediyorum. Onu terk etmeyeceğim. Aramızda neler olduğunu bilmiyorum ve babamla ne olacağını da bilmiyorum. Cevapları bilmiyorum. Tek bildiğim, Ryker'ı kaybedemeyeceğim, ama aynı zamanda babama bunu açıklamaya çalışıp onu anlamasını sağlamam gerektiği. Onun, Ryker benim müşterimken onunla ilişkiye girerek hata yaptığımı bilsem de, yine de işi bitirmek için çok çalıştığımı anlamasını istiyorum.

Ryker ile aramızda olanlar bunu değiştirmez.

"Gitmeni istemiyorum. Yakalandığımız için özür dilerim. Eğer ben..."

Parmaklarımla dudaklarına dokunuyorum. "Senin suçun değil. Ben daha iyi biliyordum. Onun öğrenme ihtimali olduğunu biliyordum. Şimdi, bununla başa çıkmam gerekiyor."

Parmaklarımı çektiğimde, "Hallet," diye fısıldadı.

Elimi yanağına koyarak, gözlerinde belirgin olan korkuyu hafifletmeye çalışıyorum. "Bununla başa çıkacağım. Babamla bir çözüm bulmam gerekiyor ve onunla gideceğimi düşünmesi işleri kolaylaştırır. Ama söz veriyorum Ryker, kaçmıyorum. Kendi başımıza çözmemiz gereken şeyler var ve bunu yapmak istiyorum. Ama önce onunla gitmem gerekiyor."

Bir anlığına gözlerini kapatıyor ve tüm vücudunun sönükleşmesinden nefret ediyorum. Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Ryker ne kadar isterse istesin, babamın gitmesine izin veremem. Kendimi açıklamam gerek. Ryker'ın, bunu yapmamın, aramızda olanlardan kaçtığım anlamına gelmediğini anlamasını istiyorum.

"Gitmeni izleyebileceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor, gözleri bir kez daha benimkilere bakıyor. Bakışlarında o kadar çok kırılma var ki, bana böyle bakmadığı bir anı bile hatırlayamıyorum.

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın." Gülüyorum, keşke bu duruma hiç düşmeseydik diyorum. "Gitmeliyim, ama geri geleceğim ."

O, içini çekerek yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. İkimiz de bir an için düşüncelerimize ve birbirimizin varlığına dalmışken, alnını alnıma dayadı. Babamı ilk gördüğümde, Ryker ve benim durumumuzu nasıl açıklayacağımı bilemedim. Yalan söyleyip hiçbir şey olmamış gibi davranmak mı, yoksa bir hikaye uydurmak mı daha iyi olurdu, bilemedim.

Sonra Ryker beni savundu.

Hatırladığım kadarıyla ilk kez biri benim için böyle bir şey yapmıştı ve o anda artık rol yapamayacağımı anladım. Ryker'a karşı yoğun hislerim olmadığını iddia edemezdim. O adamın kalbimi elinde tutuyormuş gibi davranamazdım.

Babamla işler ne kadar karmaşık hale gelirse gelsin, bunun Ryker ile aramıza girmesine izin vermeyeceğim. O mutfakta benim için savaştı, ben de onun için aynısını yapmak istiyorum.

Ama babam benim tek ailem. Hayatım boyunca onu idolüm olarak gördüm, her zaman bunu hak etmemiş olsa bile. *Hiç* hak etmemiş olsa bile.

"Orada söylediklerimde ciddiye aldım," diyor Ryker sonunda, düşüncelerimden beni kopararak. Gözlerime bakmak için yeterince geriye yaslanıyor. "Sen olmasaydın yönetim kurulunun onayını alamazdım. Davenport Media'yı senin sayende yöneteceğim, Camille."

Gülümserim, babamın öfkeli bakışlarına ve söylediği acımasız sözlerle o kadar kapılmışım ki, Ryker'a tebriklerimi bile söylememişim. "Başardın. Hak ettin. Senin adına çok mutluyum."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Senin o kapıdan çıkıp bir daha geri dönmeme endişesi olmasaydı, bu konuda çok daha mutlu olurum."

Doğru şeyi söylemeye çalışırken bir an sessiz kalırım. Bu konuda pek iyi değilim. İşim her zaman yarı gerçekleri söylemek ve yalanları döndürmenin yollarını bulmak olmuştur. Dürüst olmakta ya da savunmasız görünmekte hiç iyi olmadım. Şu anda söyleyecek doğru kelimeleri bilmiyorum. Onu hiçbir yere gitmeyeceğime nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Elini tutup, hızla atan kalbimin üzerine koyuyorum.

"Hissediyor
musun?" diye
soruyorum. O da
başını sallıyor.

"Kimse onu hiç böyle koşturmadı, Ryker."

"Cami." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

Ona umarım rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum. İki şeyin doğru olabileceğini bilmesini istiyorum: Babama durumu daha iyi açıklayabilirim, umarım o da sakinleşir ve olanları anlar, sonra da Ryker'ın yanına dönebilirim.

"Buraya hiç kimseyi almadım. Seni aldığım gibi değil." Anlamasını umarak avucunu cildime daha sıkı bastırıyorum. "Bundan sonra ne olacağını birlikte çözeceğiz."

"Birlikte mi?" diye soruyor, sesi titriyor. Aramızda o kadar çok gelip gitme oldu ki, söylediklerime inanması bu kadar zor olması hoşuma gitmiyor.

Başımı sallıyorum. "Birlikte."

O başka bir şey söylemeden, kapım çalınır.

"Camille," diye bağırır babam. "Bizi almaya gelen araba beş dakika içinde burada olacak."

Ses tonundaki öfke beni çok korkutuyor. Hata yaptığımı biliyorum. Neden öfkeli olduğunu anlıyorum. Bir müşteriyle ilişki kurmamam gerektiğini biliyordum, ama kendimi tutamadım. Kalp ne isterse onu ister ve umarım babama bunu söylersem

bunu söylersem anlayacağını umuyorum. O bunu bilmiyor, ama annem onun müşterisi olarak başladı. Ailesi de öyle. Belki Ryker'a olan hislerimi öğrenmesi, kalbinde sadece annem için olan yumuşak noktaya dokunur.

"Tamam," diye cevap veriyorum, babamın hala orada durup durmadığını ya da koridora çekilip çekilmediğini bilmeden. Orada olup duymuş olma ihtimaline karşı, sesimin güçlü çıkmasına dikkat ettim. Onda, yapmamam gerektiğini bilsem bile beni her zaman geri adım attıran bir şey var. Hayatım boyunca böyle davrandım, ama bu sefer ona karşı çıkmak istiyorum. Belki böyle yaparak, ondan o kadar çok istediğim saygıyı sonunda kazanabilirim.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım, parmak uçlarımda yükselerek Ryker'ın dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bu işi halleder etmez seni ararım," diye söz verdim, umarım bana inanır.

O da başını sallar ve gitmemi istemediği belli olsa da cevabımı kabul eder. Sonunda bana, bize güvenmesi, kalbimi derinden etkiler. Belki bu sefer gerçekten başarabiliriz diye içimde umut yeşerir. İlk gecemizden sonra yapmaya vakit bulamadığımız şekilde iletişim kuruyor ve duygularımızı açıkça ortaya koyuyoruz.

O uzaklaşır ama odadan çıkmaz. Ben yeni bir kıyafet giyip eşyalarımı valizime geri koyarken beni yakından izler. Her şeyi almam. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Artık Ryker'ın basın danışmanı olmayacağım, bu da onunla birlikte bu evde kalmam gerekmeyeceği anlamına geliyor. Hamptons'ta ne kadar kalmayı planladığını bile bilmiyorum, ama bu evde kendimden bir parça bırakmak istiyorum. Umarım bu, ona gerçekten hiçbir yere gitmeyi planlamadığımı gösterir.

Çabucak toparlanmak için elimden geleni yapıyorum ve ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama sonunda her şeyi toparlayıp yatak odasının kapısında durduğumda, Ryker'ın üzgün görünmesinden nefret ediyorum.

O, sadece iç çamaşırı giymiş halde önümde duruyor. Birlikte geçirmemiz gereken günü yas tutarken, bir an için onun üzüntüsü benimkine eşlik ediyor. Hayatımızın gerçekliği bizi vurmadan önce, iç çamaşırlarımızla geçireceğimiz bir günü sabırsızlıkla bekliyordum. Bugün bunu gerçekleştiremedik, ama hala umudum var.

"Bana bir iyilik yapar mısın prenses?" Ryker konuşuyor, bana yaklaşıp beni kucaklıyor.

Kolayca kucağına giriyorum, kollarının beni sardığı hissini seviyorum. Derin bir nefes alıyorum, kokusunu hafızama kazımak istiyorum. Onu ne zaman tekrar göreceğimi bilmiyorum. Umarım çok uzun sürmez. Ama yine de, her ihtimale karşı, onun tanıdık kokusunu hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. Bu yaz birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, ondan uzak kalacağım her an çok uzun gelecek.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum, sözlerim göğsüne karşı söylendiği için biraz boğuk çıkıyor.

"Babanın sana küçümseyici davranmasına izin verme. Sen harika bir kadınsın. İnanılmaz bir halkla ilişkiler uzmanı. Aramızda olanlar, bu işi başarmak için ne kadar çok çalıştığını değiştirmez. Bunu unutmamanı istiyorum."

Eğer ona zaten aşık olmasaydım, bu sözler beni aşık ederdi. Tam olarak duymam gerekenleri biliyordu. Sözleri, babamla yapacağım bir sonraki konuşma için ihtiyacım olan son gücü bana verdi.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," diyorum ve onu bırakmak istemediğim için beline biraz daha sıkı sarılıyorum. "Onun bana küçümseyici davranmasına izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz."

Ryker dudaklarını saçlarımın üstüne bastırıyor. Onunla ilgili her şey beni anında sakinleştiriyor. Babamla ne olursa olsun, olan her şeyin yine de degeceğini biliyorum, çünkü hepsi Ryker'a götürdü beni.

"O daha da sinirlenmeden gitmeliyim," diye mırıldanıyorum ve istemememe rağmen ona sarılmamı gevşetiyorum.

Ryker da geri çekilir, bir eliyle yanağıma dokunur. "Şimdilik hoşça kal."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. O da hemen karşılık veriyor, dili dudaklarımın kenarlarını nazikçe okşuyor. Öpücük çok uzun sürmüyor ama yine de tüm vücudumu ısıtıyor.

Ondan uzaklaştığımda, ona geniş bir gülümseme atarım. "Şimdilik hoşça kal, Ryker. Nasıl gittiğini sana haber veririm." Çantalarımı toplayıp kapıyı açmadan önce dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırırım. Ryker'ı orada yalnız bırakma cesaretimi kaybetmeden odadan koşarak çıkarım.

KIRK BEŞ

RYKER

Babamın karşısındaki mutfak masasına oturduğumda göğsümde bir boşluk hissediyorum. Camille ayrılalı yaklaşık bir saat oldu ve onu şimdiden özlüyorum. Bu sabah beklediğim gibi geçmedi ve hala olan biteni kafamda oturtmaya çalışıyorum.

"Peki," diye ıslıkla başlayan babam, gözlerini bana dikti, "bu sabah gerçekten ilginçti."

Hüzünlü bir kahkaha attım. Yönetim kurulunun güvenini kazandığını bana şahsen söylemeye geldiği halde karşılaştığı şeyin bu olması beni üzdü. Onu mutfakta ilk gördüğümde, Camille ile birlikte olduğumu görmesinin onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratacağından endişelendim. Ama hiç de öyle görünmüyordu. En azından şimdilik, çünkü bu konuşmanın nereye varacağını hiç bilmiyordum.

"Yine her şeyi mahvettiğim için özür dilerim," dedim, bu sabah gördüklerinin suçluluğu beni ele geçirmişti.

Babam elini havada salladı. "Sözlerimi çarpıtma. Hiçbir şeyi mahvettiğini söylemedim. Sadece bu sabahın ilginç geçtiğini söyledim."

"Troy'un farklı düşündüğünü biliyorum, ama bu sadece seks değil. Ve Camille ile ne olursa olsun,

yaz boyunca yönetim kurulunu etkilemeye tamamen kararlıydım." Babam başını sallar. "Biliyorum."

Onun sözleri ile göğsümdeki bir şey gevşer ve ona şaşkınlıkla bakarım. "Biliyor musun?"

Sandalyesine yaslanıp, bir süre sessiz kalarak bana bakıyor.

Onun cevabını beklerken parmaklarım masaya endişeyle vuruyor. "Yönetim kurulunun çoğu üyesi yıllardır, hatta bazıları on yıllardır bu görevde. Onları iyi tanıyorum. Etkilemek zor olduğunu biliyorum. Yaz başladığında sana çok kızgındılar. Davenport Media'yı benim istediğim kadar çabuk devralacak kadar kendini toparlayabileceğini düşünmüyorlardı. Ama sen onların fikrini değiştirdin. Benimle konuştuklarında, gelecekte heyecan duyuyorlardı. Fikirleriyle ve hepsini tanımak için harcadığın zamanla onları etkiledin. Kararlı olduğunu biliyorum, Ryker. Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Sırtım sandalyenin arkasına yaslanırken tüm vücudum gevşiyor.

Babam, duymayı çok istediğim sözleri söylediği için gülümsemeden edemiyorum.

"Seni gururlandırmaya devam edeceğim," diye söz veriyorum, ona gülümsediğim için yanaklarım kızarıyor.

Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Bu yaz, birçok yönden gözlerimi açtı. Davenport Media'yı kaybetme düşüncesi, kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettirdi. Nesiller boyunca, ailem işi büyütmek ve onu bir medya imparatorluğuna dönüştürmek için çok çalıştı.

Sadece ağzımı kapalı tutamadığım için neredeyse bunu ailemden koparıyordum. Şirket kurulduğundan beri ilk kez Davenport soyadını taşımayan biri tarafından yönetilseydi bana ne olurdu bilmiyorum, ama bunu öğrenmek zorunda kalmayacağım için çok mutluyum.

"Biliyorum." Babam öne eğilip elini omzuma koydu. "Annen de seninle gurur duyardı, Ryker. Umarım bunu biliyorsundur."

Ona bakarken gözlerim yanıyor. Annemden bahsettiğinde boğazım inanılmaz derecede düğümleniyor ve yutkunuyorum.

O annemden hiç bahsetmez. Onu özlediği için olduğunu biliyorum, bu yüzden onu bu konuda zorlamadım. Annem onun hayatının aşkıydı. Onu kaybetmek onu çok etkiledi, ama bazen annem hakkında konuşacak kimsesi olmaması onu yalnız hissettiriyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, elimi göğsüme koyarak. Onun adı geçince içim sızlıyor, çünkü onun burada olup bu sözleri kendisi söylemesi için her şeyi verirdim.

Babam bana kendinden emin bir şekilde başını sallar. Omzumu tekrar sıkıca tutar. "Evet. Ryker, ben..." Gözlerini benden ayırıp odanın içindeki eşyalara bakar. Titrek bir nefes alır, söylemek üzere olduğu şeyden dolayı açıkça zorlandığını görebilirim. "Annenin ölümünden sonra sana iyi bir baba olamadım. Hatta, onun son haftalarında bile yoktum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Kendi kederim beni o kadar tüketmişti ki, senin neler yaşadığını düşünmeye bile gücüm yetmedi."

Gözlerimi bir an kapatıp, dökülmeyen gözyaşlarının yoğun acısıyla mücadele etmeye çalışıyorum. Babamı ağlarken gördüğüm tek an, onun cenazesindeydi. Şimdi gözlerinin bu kadar parladığını görmeyi beklemiyordum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Baba, bu..."

Elini kaldırarak başka bir şey söylememi engelliyor. Omuzları titriyor, bir anlığına tavana bakarak kendini toparlamaya çalışıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Senin yanında olmalıydım. Ben hayatımın aşkını kaybettim, ama sen de anneni kaybettin. Ve bu kaybı tek başına atlatmaya zorladığım için kendimi affedebilecek miyim, bilmiyorum."

"Ben de senin yanında değildim," diyorum ona. Bu doğru. İkimiz de onun kaybını tek başımıza atlattık. Onun hakkında konuşmadık

konuşmadık ve hayatlarımıza devam etmeye çalıştık. Muhtemelen ikimiz de bunu farklı şekilde ele alabilirdik.

"Sen ebeveyn değilsin, Ryker. Sen annesini kaybetmiş ve acısını tek başına yaşamak zorunda kalmış bir çocuksun. Değiştiğinde çok kafam karıştı. Onun ölümünden sonra nasıl bu kadar farklı bir insan haline geldiğini anlayamadım. Ve bunun için kendimi suçluyorum çünkü elbette ki değişecektin. Sana destek olmak yerine sana kızdığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Tek yapabileceğim başımı sallamak. Duygular boğazımı tıkıyor ve şu anda hiçbir şey söyleyemiyorum. Onun kendini suçlu hissetmesinden nefret ediyorum - ikimiz de daha iyisini yapabiliirdik - ama aynı zamanda benim neden değiştiğimi anlayabileceğini duymaya ihtiyacım vardı. Annemin ölümünden sonra dönüştüğüm kişinin olmak istediğim kişi olmadığını bilmesini istiyorum. Değişmeye çalışıyorum. Elimden geleni yapıyorum ve umarım bunu görür.

"Gerçekten kendimi düzeltmeye çalışıyorum," diye sonunda söylemeyi başardım. "Daha iyi olmaya çalışıyorum."

Yüzü düştü. "Zaten öylesin, evlat. Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun ve önemli olan da bu. Bak, şimdiden neler başardın. Sanırım bazı üyeler beni sevdikleri kadar *seni* de sevmeye başlıyorlar."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Ben senden çok daha çekiciyim. Bana bir iki yıl ver, hepsinin yeni gözdesi ben olacağım."

Bu, babamı güldürür ve ben bunu duymaktan hoşlanırım. Onu en son ne zaman güldüğünü hatırlamadığımı fark ederim. Aslında, en son ne zaman oturup böyle anlamlı bir konuşma yaptığımızı da hatırlamıyorum.

"Biriyle konuşuyordum," dedi babam sonunda. "Bir terapistle görünmenin zamanının geldiğini fark ettim. Senin vereceğin kararı saygıyla karşılayacağım, ama belki sen de öyle yapmalısın. Sadece üç seans yaptım, ama faydası oldu. Sana da faydası olabilir."

Ne diyeceğimi bilemeden bir anlığına ona bakıyorum. Bu düşünce birçok kez aklımdan geçmişti, ama dışarıdan yardım almam gerekebileceğini itiraf etmekten korkuyordum. Ama

babamın bir terapistle görüştüğünü öğrenince, benim de gitme vaktimin geldiğini düşündüm. Eskisi kadar kendimden nefret etmiyorum, ama biriyle her şeyi konuşmanın zararı olmaz diye düşünüyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Belki de öyle yaparım."

Babam başını sallar ve mutfağa bakınır. Konuşmamızın ağırlığı aramızda asılı kalırken uzun bir nefes verir. Ne kadar süre sessizce oturduğumuzu bilmiyorum, ama ikimiz de birbirimizin düşüncelerine dalmasına izin veririz.

Sonunda, boğazını temizler ve sessizliği bozar. "Buraya geri dönmek güzel. Bu eve. Onunla çevrili olmak. Şimdiye kadar burayı kaçındığımı fark etmemiştim."

"Aslında yaz başında ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

"O bu evi çok severdi. Her yerde onu görüyorum."

Gülümserim, annemin anıları zihnime akın ederken etrafa bakınırım.

"Bir kuşun yanlışlıkla mutfağa uçtuğu zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyorum ve zihnimde o an net bir şekilde canlanınca yüksek sesle gülüyorum.

Babam kıkırdar. "Aman Tanrım, o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, korkunç bir şey olduğunu sandım. Mutfakta korkunç bir şey bulacağımı düşünerek odadan hızla koştuğumu hatırlıyorum."

"Sadece bir bulaşık havlusuyla koşuşturup masum bir kuşu evden kaçırmaya çalışıyordu."

İkimiz de gülüyoruz ve sonra rahat bir sessizliğe dalıyoruz.

"Burada gerçekten çok güzel zamanlar geçirdik," diyor babam.

Başımı sallayarak evin içindeki her yere bakıyorum ve burada yaşadığımız tüm anıları hatırlıyorum. "Onunla birlikte olanların sayısı bu kadar fazla olduğu için mutluyum."

"Ben de, oğlum. Ben de. O gerçekten inanılmaz bir kadındı."

Bir kez daha başımı sallarken elimi ağzıma götürdüm. O gerçekten en iyisiydi. Uzun zamandır ilk kez, onunla ilgili anılarımla o kadar da acı tatlı olmadığını fark ettim. Hâlâ onu özlüyorum.

Onu her zaman özleyeceğim. Ama artık onu düşünmek sadece acı vermiyor. Onunla geçirdiğim zamanlar için kendimi şanslı hissediyorum.

"Peki, Camille Vaughn hakkında daha fazla bilgi vermek ister misin?" diye soruyor babam.

KIRK ALTI

CAMILLE

BABAM bir saatten fazladır bana tek kelime etmedi.

Davenport'ların evinden bizi alan SUV'nin arkasına bindiğimizde sessizlik hakimdi.

Havaalanına kadar olan yol boyunca sessizlik devam etti.

Uçağımızın kalkışını beklerken kapıda otururken de sessizlik devam etti.

Babam sessiz olduğunda onunla konuşmaya hep çok korkmuşumdur. Sessizse, durum kötüdür. Bu, öfkesi o kadar büyük ki, seninle konuşmaya bile değmeyeceğini düşündüğü anlamına gelir.

Eskiden bu benim için sorun değildi, ama içimde bir şeyler değişti. Artık onun yanında eskisi gibi dikkatli davranmak istemiyorum.

"Baba," diyorum, kapının karşısında otururken gözlerimi ondan ayırmadan.

Bana bakmıyor. Bunun yerine, sanki orada olan her şey, dikkatini çekmeye çalışan kızından çok daha önemliymiş gibi telefonuna bakıyor.

"Baba," diye tekrar ediyorum, sesim giderek sertleşiyor. Bana kızgın olduğunu biliyorum ve bunun için bir nedeni var. Ama benimle gelmemde

benim de onunla gelmem konusunda ısrarcıysa, en azından benimle konuşması gerekecek.

Kızgın bakışları benimkilerle buluştuğunda, tepki vermemeye çalışıyorum. Ondan geri adım atmayacağım. Bu sefer değil. Artık değil.

"Özür dilerim," diyorum, beni görmezden gelmeye karar vermeden önce özür dilemek istiyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ryker ile bu yazdan önce tanışmıştım ve aramızda bir geçmiş vardı. Başlangıçta profesyonel bir ilişkiydi. Uzun süre profesyonel kaldı. Onun benim müşterim olduğunu bilerek duygularımla savaşmaya çalıştım, ama sonunda başaramadım." Sözlerim sonuna kadar güçlü ve kendinden emin. Son cümle diğerlerinden daha sessiz çıkıyor.

"Benim tek bir kuralım vardır, Camille. Müşterilerle ilişki kurmazsın. Özellikle de Ryker Davenport gibi tanınmış bir müşteriyle."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Hata yaptım, ama iş yine de halledildi. Yönetim kurulu tarafından onaylanacak. Önemli olan bu değil mi? Başardık baba. Bu iyi bir şey."

Bana sert bir bakışla bakar. Ben de geri adım atmamaya çalışırım, ama daha önce bana hiç bu kadar kin dolu bir bakışla baktığını hatırlamıyorum. "Sen başarıya ulaşmak için yatmak zorunda kaldığın için, ben bu başarıyı kutlayamıyorum bile."

Onun sözlerine tepki vermemeye çalışıyorum. Bana böyle konuşup paçayı kurtarmasını istemiyorum. Sözlerinin üzerimde etkisi olmasını istemiyorum. Yanlış olduklarını bildiğim halde.

Omuzlarımı geriye çekip derin bir nefes alıyorum. "Yatağa girerek başarmadım. Çok çalıştım. Davenport Media yönetim kurulundaki her üye hakkında sayısız ayrıntı anlatabilirim. Ryker'in medyada olumlu bir imaj kazanması ve yönetim kurulunun güvenini kazanması için çok çalıştım. Başarıya yatağa girerek ulaşmadım. Onu *hak ettim*."

Babam alaycı bir şekilde güler ve bu, sonsuza kadar hatırlayacağım anlardan biridir.

Hayatım boyunca onun saygısını kazanmak için çabaladığım halde, aslında onu gerçekten saygı duyup duymadığımı bile bilmediğimi fark ettiğim bir an. Artık onun tarafından kabul edilmek istediğimden bile emin değilim. Kızı ile bu şekilde konuşan birinin görüşünü kim takar ki?

"Vaughn PR'ın itibarını zedeledin. Bu iş için başka birini göndermeliydim. Onlar işi hallederlerdi ve bunu yapmak için müşterileriyle yatmazlardı."

Normalde tepkilerimi gizlemekte oldukça iyiyimdir. Bu işte poker surat yapmayı öğrendim. Ama ağzım açık kalır ve dudaklarımdan küçük bir çığlık çıkar.

Bunu söylemiş olamaz. Kesinlikle yanlış duymuş olmalıyım. Babam acımasız olabilir, ama bu çok zalimceydi. Belki de hep zalimceydi; Ryker bana bunu gösterene kadar farkına varamamıştım.

"Baba," diye fısıldayarak başımı sallıyorum. Ona inanamadan bakıyorum, hayatımda neyi yanlış yaptım da bana bu kadar az değer veriyor diye merak ediyorum. Ben onun kızıyım. Onu idolüm olarak görüyordum. Hayatım boyunca benden istediği her şeyi yaptım... ve şimdi, karşımda oturan adama bakmaya bile tahammül edemiyorum.

"Bana '*baba*' kartını kullanma. İş yerinde sen benim kızım değilsin ve ben de senin baban değilim. Sen sadece bir çalışansın. Daha iyisini beklediğim bir çalışan."

Kafamı sallıyorum. Tamam. Beni bir çalışan gibi görmek istiyorsa, bir sonraki sorumdan şaşırmamalı. "Ne zaman ortak olabileceğim?" Bu soru, Davenport sahil evinden ayrıldığımız andan beri aklımın bir köşesinde duruyordu. İlk başta işim için endişelenmiştim, ama havaalanına giderken arabada düşüncelerimi toparlayınca, babamın beni kovmayacağını anladım. Kabul etmese de, benim iş için değerli bir varlık olduğumu biliyor. İşimde çok iyiyim. Vaughn PR'daki herkesten daha iyiyim.

Bana ne kadar kızgın olursa olsun, işimin hala olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey ise, anlaşmanın kendi kısmını yerine getirip getirmeyeceği.

şimdi benim tarafımdan başarılı olduğuma göre.

Telefonuna bakıyordu, sohbetimize o kadar ilgisizdi ki artık bana bakmıyordu. Sorum onun dikkatini çekti ve kaşlarını kaldırarak hemen gözlerimi aradı. "Bu bir şaka mı?"

Herhangi bir tepki vermemek için dudaklarımı ince bir çizgiye çektim. "Hayır. Ben üzerime düşeni yaptım. Ryker'ın yönetim kurulunun onayını aldım. Bunu yaparsam ortak olacağımı söylemiştin. Yaptım. Vaughn PR'da ortak olmak istiyorum."

Gülüyor ve sesi tüylerimi diken diken ediyor. Küçümseyici ve acımasız bir gülüş. Söylediklerimin hiçbirinde komik bir şey yoktu, ama başını geriye atıp ellerini çırpması, sanki ben bir komedyenmişim gibi.

Sonunda kendini kontrol altına alır ve tekrar bana odaklanır. "Tabii ki hayır. Hala işin olduğu için şanslısın, Camille. Ortak olamazsın. Yakınından bile geçemezsin."

Onun cevabına hazırlıklıydım. Tam da beklediğim cevaptı, ama yine de duymak acı vericiydi. Belki de sözünü tutacağını umut eden küçük, naif bir yanımdan olduğunu inkar edemem.

Ama içten içe, gerçeği biliyordum. Asla terfi almayacaktım.

Ryker haklıydı. Babam beni ortak yapmak gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Ben sadece işi kolaylaştırdım ve ona, anlaşmamızın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirmeme rağmen, bu pozisyonu bana vermemek için bir bahane verdim. İşimde ne kadar başarılı olursam olayım, hayatımı Vaughn PR'a, ona ne kadar adarsam adayayım, hiçbir şey yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

Ve bunu fark etmenin, kabul etmenin ve bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Hayatımın geri kalanını imkansız başarmaya çalışarak geçirmeyi reddediyorum. Onun saygısını asla kazanamayacağım ve onu etkileyebileceğimi de sanmıyorum. Benimle asla gurur duymayacak ve bunu kabullenmem gerekiyor.

Çünkü bunun bir önemi yok.

O benim babam ve ben hayatım boyunca mükemmel bir kız evlat olmaya çalıştım, belki bir gün beni bir yük olarak görmez diye, ama hepsi boşunaydı.

Mükemmel bir kız oldum.

Ama o asla mükemmel bir baba olamayacak. Aslında hiç baba olmadı bile.

Ve bunun değişeceğini varsaymaya çalışarak zamanımı boşa harcamayı bırakmamın zamanı geldi.

Çalıştım. Yirmi dört yaşında en çok aranan halkla ilişkiler uzmanlarından biri oldum. İşimde iyiyim. Ona ihtiyacım yok. Ondan hiçbir zaman bir şeye ihtiyacım olmadı.

Ayağa kalktım ve özgürlük hissi beni sardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar babam, sanki bana hayal edilebilecek en acımasız sözleri söylememiş gibi, sıkılmış ve kayıtsız bir ses tonuyla.

"İstifa ediyorum," diye cevap veriyorum, iki kelimeyi açıkça telaffuz ederek.

Babam oturur daha daha dik elini elini tutmak telefonu telefonu kucağına düşüyor ve bana şok içinde bakıyor. "Ne?"

Omuz silkiyorum. "İstifa ediyorum. Senin aptal terfini istemiyorum ve Vaughn PR'da çalışmak da istemiyorum. Bitti."

Babam başını sallar. "Öylece istifa edemezsin. Ne yapacaksın?"

Gülümserim Gülüyorum. "Ne yapacağım yapacağım bir yapacağım gerçekten hiç senin senin

"Bunu yapamazsın."

Tek yapabileceğim başımı sallamak. Hayatım boyunca, onunla birlikte duvarın üzerinde adımın yazdığı unvanı kazanmak istedim. Bir Vaughn olmak için bunu hak etmem gerektiğini hissettim, ama bu gerçeklerden çok uzak. Ondandır hiçbir şey kazanmam gerekmiyordu. "Bırakıyorum, baba. Bittim. Bensiz iyi şanslar."

Gitmeden önce birkaç saniye ona baktım. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Umarım uzun bir süre olmaz. Artık onun saygısını kazanma ihtiyacından kurtulduğuma göre, ondan gerçekten istediğim hiçbir şey yok.

"Camille, biz..."

Onun sözünü bitirmesini beklemiyorum. Ne söyleyeceği önemli değil. Fikrimi değiştirmeyecek. Çantalarımı alıp uzaklaşıyorum.

Küçük havaalanında aceleyle yürürken gülümsemeden edemiyorum.

Bunu yaptığımı
inanamıyorum. Hiç bu kadar
özgür hissetmemiştim.

Hayatım boyunca onu gururlandırmak için uğraştım, ama şimdi anlıyorum ki gururlandırmam gereken tek kişi kendimim.

Ve bugün bunu başardım.

Kendimle gurur duyuyorum. Bu dünyadaki en güzel duygu ve tek istediğim Ryker'ı arayıp olan biten her şeyi anlatmak, ama bekliyorum.

Ona yüz yüze anlatmak istiyorum.

Ona istifa ettiğimi söylediğimde yüzünün halini görmek istiyorum. Sonunda babamın onayına hiç ihtiyacım olmadığına karar verdiğimi söylemek istiyorum.

Ne olursa olsun, babamla olan zehirli ilişkiden sonunda kurtulacağımı düşünmek istiyorum, ama bunun zamanlamasının Ryker sayesinde olduğunu biliyorum.

Annem öldükten sonra bana gerçekten inanan ilk kişi oydu. Bana daha iyisini hak ettiğimi söyleyen oydu. Gerek yokken beni savundu. Babamın bana davranışlarını kabul etmeyi bırakmam için bana cesaret verdi.

Benim için hep yanımda oldu. Kimsenin daha önce yapmadığı şekilde bana destek oldu ve şimdi tek istediğim ona geri dönmek.

İş konusunda ne yapacağıma daha sonra karar vereceğim. Benim en iyi halkla ilişkiler uzmanlarından biri olduğumu biliyorum. Vaughn PR'ın tüm rakipleri beni işe almak için fırsat kollayacaklar. Seçeneklerim var ve ne yapacağıma karar vereceğim. Ama bu planları daha sonra yapabilirim. Şu anda tek planım, kalbimi çalan adama ulaşmak.

Ona karşı hissettiklerim çok güçlü ve korkutucu. Ben bilinmeyen sevmeyen biriyim ve onunla ilgili

ama onunla ilgili pek çok bilinmeyen var.

Ama Ryker konusunda *bildiğim* çok şey de var. Kimseye karşı böyle hissetmediğimi biliyorum. Beni önemseddiğini biliyorum. Benim için orada olduğunu biliyorum. Ve kalacağını da biliyorum.

Şu anda, bilmem gereken tek şey bu.

KIRK YEDİ

RYKER

JUDE benim tarafımdan bir şeyler anlatıyor ama söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyorum. Camille'i özlemekle meşgulüm. Babasıyla birlikte ayrılalı sadece birkaç saat oldu ama onu hayal edebileceğimden çok daha fazla özlüyorum.

Pembroke, o olmadan aynı değil. Bu, hiç beklemediğim bir düşünce. Yazın başında, onun benimle Hamptons'a gelmesinden nefret ediyordum. Her seferinde kulübe gelmek için ısrar ettiğinde, bundan nefret ediyordum. Şimdi ise, o olmadan burada olmak istemiyorum.

Konuşmamızdan sonra babam, günü onunla Pembroke'da geçirmek isteyip istemediğimi sordu. İyi bir fikir gibi geldi. Onun mesajını veya aramasını beklerken, bu şekilde Camille'i aklımdan çıkarabileceğimi düşündüm. Ama şimdi buradayım ve onu özlüyorum.

"Davenport."

Jude, kaşlarını kaldırarak dikkatimi beklerken, ben de ona bakarak sıçrayarak ayağa kalkarım.

"Evet?"

"Az önce söylediklerimi tekrar etmemi ister misin? Beni dinlemiyordun, değil mi?"

Ona özür dilercesine gülümserim. "Üzgünüm. Aklım başka yerde."

"Bugün ortada olmayan belli bir esmerle mi ilgili?" diye soruyor.

İç çekiyorum. Bugün Pembroke'a ilk geldiğimde, babam ve arkadaşlarıyla sohbet etmeye devam ettim. Sonunda arkadaşlarımın yanına gittim, ama kurulun onayını aldığımı veya Camille'in ayrıldığını kimseye söylemedim. Her iki konuyu da nasıl açacağımı bilemedim.

"Evet. Yönetim kurulunun onayını aldık. Babalarımız başarılarımızı bize haber vermek için eve geldiler ve bizi... *birlikte* buldular." Jude'a bu ayrıntıları anlatmak zorunda kaldığım için yanaklarım kızardı ve boynum karıncalandı.

O ise bundan hiç rahatsız görünmüyor. Aksine, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Biliyordum," diyor, sesi biraz yüksek çıkıyor.

Gözlerim genişleyerek erkekler salonuna bakındım. Neyse ki, kimse dikkatini çekmedi. Herkes kendi konuşmalarına o kadar dalmıştı ki bize gerçekten dikkat etmiyorlardı.

"Evet, biliyordun," diye mırıldanıyorum.

"Yani ben bir çöpçatan mıyım?" diye sorar Jude, gülümsemesi bir şekilde daha da genişler.

Ona gözlerimi devirdim. "Belki. Bilmiyorum. Camille ile olanlar çok hızlı gelişti... ama aynı zamanda hızlı *da değildi*, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Jude omzunu kaldırır. "Sadece ikiniz için mantıklı olması yeter."

Sandalyeye yaslanmadan önce uzun bir nefes alıyorum. "Şey, diyelim ki... babası çok kızmıştı." Troy'un öfkesini düşünerek başımı sallıyorum. Camille'in babasının kızına söylediği korkunç sözleri duyduktan sonra, Camille'in babasıyla gitmesine izin vermek için tüm gücümü kullanmam gerekti, ama onu bırakmak zorundaydım. Bu durumu kendi başına halletmesi gerektiğini biliyordum.

Jude ısıklı çaldı. "Gerçekten mi? Senin için çalıştığı için mi?"

"Sanırım? Ondan daha fazlası gibi görünüyordu. Ama her neyse, işler yolunda gitmedi. İş teknik olarak bittiği için Camille'den kendisiyle birlikte gitmesini istedi. Camille de öyle yaptı."

Jude bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Cevap vermeden önce, ona anlattıklarımı düşünerek sessiz kaldı. "Peki babası hakkında ne düşünüyorsun?"

"Babasını nefret ediyorum. Keşke o pislğin suratına bir yumruk atabilsem. Camille'e nasıl konuştuğunu duymalıydın. Çok kötüydü."

"Peki onun gitmesine ne dersin?"

Sorusu beni şaşırttı çünkü Jude'un bu kadar düşünceli olmasına alışkın değildim. Benim hislerimi umursayacağını düşünmemiştim. Jude'un sadece kendini umursadığını düşünürdüm ama bu yaz öğrendiğim bir şey varsa, o da Jude hakkında yanıldığımdır.

Camille'i özlüyorum. Gerçekten özlüyorum, ama onu düşündüğümde bir tür huzur da hissediyorum. Onun gitmesini izlemekten korkuyordum, ama o bizim hakkımızdaki tüm korkularımı yatıştırdı. Şimdi, o gitmiş olsa da ve ne zaman geri döneceğini ya da bundan sonra ne olacağını bilmesem de, her şeyi halledeceğimize inanıyorum. Bu yüzden, düşündüğümde daha iyi hissediyorum.

Derin bir nefes aldım. "Dürüst olmak gerekirse? Tamam. Babasıyla olan sorunlarını çözmek için gitmesi gerekiyordu. Bu olması gereken bir şeydi. Gerisini hallederiz."

"Evet, halledeceksiniz. Sen ve Camille," dedi gülümseyerek başını sallayarak. "Biliyordum."

"Haklıydın." Kısa bir süre önce Cal'ın havuzunda yaptığımız konuşmayı hatırlayarak güldüm.

"Peki, yönetim kurulunun onayını aldığın gerçeğini görmezden mi geleceğiz?" Elini uzatıp benimle tokalaşmak için bekledi. "Tebrikler dostum."

Gülümsüyorum. Başardığımızın gerçekten farkında mıyım, bilmiyorum. Davenport Media'ya olan hakkımı kaybetmeyeceğim. Bu çok iyi bir duygu. "Teşekkürler. Hala inanamıyorum. Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim."

Ona söylemiyorum ama kendimi yeniden iyi hissediyorum. Gerçekten iyi. Kendimi ve olduğum kişiyi seviyorum ve sonunda yeniden böyle hissetmek çok özgürleştirici bir duygu.

Jude arkamdaki bir şeye bakarken, bir personel "Buraya giremezsiniz. Burası sadece erkekler için." diye bağırıyor.

Neler olduğunu merak ederek arkama döndüğümde, gözlerim onun gözleriyle buluştu.

Camille.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak, onun gerçekten burada olup olmadığını ya da hayal mi gördüğümü merak ediyorum. Birkaç saat önce babasıyla birlikte ayrılmıştı. Onu birkaç gün boyunca görmeyeceğimi düşünüyordum, hatta bu da kesin değildi. Ama gözlerim netleştğinde, o hala orada duruyor ve yüzünde bir gülümseme var.

"Bu alan sadece erkeklere ayrılmıştır," diyor bir personel, Camille'ye doğru yürürken. Camille, adama bir anlığına sert bir bakış attıktan sonra bana dönüyor.

Hemen ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm.

Geri dönmüş. Burada.

Bir şey söylemeye fırsat bulamadan, onu yerden kaldırıp kollarıma alıyorum. O da hemen kollarıyla beni sarıyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, ellerimle sırtını okşayarak bunun gerçek olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Seni görmeye geldim," diye cevaplar, ses tonunu doğal tutarak. Beni sıkıca sarar ve boynuma bir öpücük kondurur, sonra başını kaldırıp gözlerime bakar.

"Beni görmek için mi?" diye tekrar ediyorum, sözlerim bir soru olarak çıkıyor.

O başını sallar. "Evet. Önce eve gittim ama orada değildin. Ben de buraya geldim. Seni aramak için kulübün her yerini dolaştım."

"Baban ne olacak?" diye soruyorum, insanların bize baktığının farkında olarak, ama umursamıyorum. Baksınlar. O artık benim basın danışmanım değil. O sadece *benim*.

Camille gülümser. Onu yere indiririm, ama hala kucaklaşıyoruz. "İstifa ettim," diye cevaplar, cevabı o kadar kayıtsız ki, onu doğru duyup duymadığımı merak ederim.

"Sen... istifa mı ettin?"

O başını sallar. "İstifa ettim. Bana asla terfi vermeyecekti. Beni umursamayan ve bana inanmayan birine kendimi adamaktan bıktım."

Onunla gurur duyduğum için gülümsüyorum. Bunun zor olduğunu biliyorum, ama Camille güçlü biridir. Elbette daha iyisini hak ettiğini fark etti.

O dünyayı hak ediyor.

"Sonra buraya mı geldin?" diye soruyorum, bariz olanı belirtmek için, ama kendimi tutamıyorum. Onun burada olduğuna inanamıyorum.

Camille başını sallar. "Birine aşık olduğunu fark ettiğinde, mümkün olduğunca çabuk ona geri dönmek istersin."

Onu doğru duyduğumdan emin olamadığım için zaman yavaşlar. Bana söylediklerini gerçekten anlamam biraz zaman alır.

Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Kalbim, onun kalbine ulaşmak için göğsümden fırlayacakmış gibi geliyor. Duyduklarıma inanamıyorum.

"Cami..." Adı boğuk bir sesle çıkıyor ve başka bir şey söyleyemediğim için kendimi kötü hissediyorum. O kadar mutluyum ki, mantıklı bir düşünce bile kuramıyorum.

Bana aşık oluyor.

Burada.

Geri döndü.

Sanki aklımı okuyabiliyor. Gülümsüyor ve başını sallıyor, sonra parmak uçlarına basarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Herkesin gözü üzerimizde ama ikimiz de umursamıyoruz. O anın, birbirimizin içinde kaybolmuşuz, başkalarını umursayacak durumda değiliz.

"Sana aşık oluyorum, Ryker Davenport. Bu korkutucu ve heyecan verici ve daha önce hiç hissetmediğim pek çok şey. Ama bu, beni yakalayacağına güvendiğim anlamına geliyor."

Yüzünün iki yanını tutup başlarımızı birbirine yaklaştırıyorum.
"Ben de seninle birlikte aşık oluyorum prenses. Seni her zaman yakalayacağım."

O gülümsüyor ve yemin ederim ki gözleri yaşlarla parlıyor.
Yüzündeki gülümseme dünyadaki en güzel manzara. "Güzel.
Şimdi beni öp."

Onu öpmek için eğiliyorum ve yemin ederim Jude arka
planda tezahürat yapıyor.

KIRK SEKİZ

CAMILLE

"NEREYE GİDİYORUZ?" diye soruyorum, Ryker'ın peşinden Pembroke'un koridorlarında ilerlerken.

Elini benimkine sıkıca tutarak, daha önce görmediğim bir bölümüne doğru bizi yönlendirmeye devam ediyor.

"Özel bir yere," diye cevaplar. Omzunun üzerinden bana bakar ve ben başka bir soru sormadan beni duvara itip dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Dudaklarımız birleştğinde gülüyorum. Halka açık bir yerde sevgi gösterisinde bulunmaktan endişelenmem gerekirdi, ama umurumda bile değil. Yoğun bir ülke kulübünün koridorunda açıkça öpüşen biri olacağımı hiç düşünmemiştim, ama daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim.

Bu anda olduğumdan daha mutlu hissetmemiştim.

İşimi yeni bırakmış olmam ve bundan sonra ne olacağını bilmemem umurumda değil.

Babamın benimle bir daha asla konuşmayabileceği umurumda değil.

Tek umursadığım şey, beni ayak parmaklarımı kıvrılana kadar tutkuyla öpen adamla birlikte olmam.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı Ryker dudaklarıma.

"Neyi söyleyeyim?"

O geri çekilir ve kahverengi gözlerinde daha önce görmediğim bir yoğunlukla bana bakar. "Bana aşık oluyorsun."

Gülümserim, parmaklarım onun gömleğinin kumaşını sıkıca kavrar. "Sana aşık oluyorum." Bu sözleri yüksek sesle söylemek hala beni şaşırtıyor, ama onunla birlikteyken bu doğru geliyor. Artık onu tamamen hayatıma aldığım için, ona karşı güçlü hislerim olmadığını iddia etmek istemiyorum. Nasıl istemeyebilirim ki? O *Ryker*.

Bakışları ısınırken inliyor. Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve koridora bakıyor. Cevap vermek yerine, beni kapalı bir kapıya doğru çekiyor. Aceleyle kapıyı açıyor ve beni odanın içine çekip kapıyı arkamızdan kapatıyor. Etrafa bakıyorum. Burası bir tür depo odası. Raflarda, Pembroke logosu işlenmiş, katlanmış peçeteler ve havlular sıralanmış.

Pembroke logosu işlenmişti.

"Burada ne yapıyoruz?" diye soruyorum, Ryker'in dudakları boynuma değdiğinde inlememeye çalışarak. Onun büyük elleri belimi bulurken, o da hassas tenime öpücükler yağıdırıyor.

"Ben de sana aşık oluyorum," diyor, dudakları boynuma değiyor.

Onun bu sözlerini duymak çok iyi geldiği için gülümsüyorum. O kadar uzun süre sevilmemem gerektiğini hissettim ki, yanıldığımı duymak kalbimi coşturuyor. Hiç de sevilmemem gereken biri değilim. Sadece henüz doğru kişiyle tanışmamıştım.

Parmak uçları gömleğimin kumaşının altına kayıyor.

"Ryker," diye uyarıyorum, parmak uçlarının tenime dokunmasının hissini seviyorum. Bu sabah erkenden vücudumun her yerinde onun dokunuşunu hissetmiştim, ama sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bu sabahtan beri olan biten her şeyden sonra, onun dokunuşuna açım.

Sadece, herkesin her an içeri girebileceği bir kulübün dolabında bunu yaşayacağımı beklemiyordum.

"Sana ihtiyacım var." Dudaklarını benden ayırıp gözlerime bakıyor. "Bekleyemem. Senin hislerini öğrendikten sonra bekleyemem. Sana şimdi ihtiyacım var, bebeğim."

Ona gülümsemeden edemiyorum. O kadar mükemmel ki, onun benim olduğuna inanamıyorum. "Senin evine dönmemiz on dakika sürer."

O sırtıyor. "On dakika çok uzun. On dakika içinde sana yapabileceğim onca şeyi biliyor musun?"

Onun sözleriyle bacaklarımın arasında ıslaklık oluşur. "Yapmamalıyız. Ya yakalanırsak?"

Parmaklarını şortumun bel kısmına soktu. "Yakalanmayız. Sadece sessiz olman gerek."

Onun parmak uçları en çok ihtiyacım olan yeri okşarken gözlerimi kapatıyorum. Hiç vakit kaybetmiyor. Klitorisimi, tüm vücudumun onun dokunuşuyla gevşemesini sağlayacak şekilde okşuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, beni tahrik etmeye devam ederken sesi kısık çıkıyor.

"İyi hissettirdiğini biliyorsun," diye cevap veriyorum, gözlerimi açıp onun ateşli bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Ama biz halka açık bir yerdeyiz. Herkes bizi görebilir..."

Beni öperek sözlerimi kesiyor ve dili benimkine değdiği anda iki parmağını içime soktuğunda inliyorum.

Bunu istemediğimi söyleyemem. Başladığı bu lezzetli işkenceyi durduracağı düşüncesi, birinin bizi yakalayacağı düşüncesinden daha kötü.

Ayrıca, onun ihtiyacını anlıyorum. Artık duygularımız açığa çıktığına göre, onu açıklayamayacağım bir şekilde istiyorum.

Bu adam.

"Siktir, bebeğim, sırılsıklamsın," diyor Ryker, dudaklarını benimkilerden ayırıp tekrar boynumu öpmeye başlıyor.

"Bana yaptığın şey yüzünden," diye itiraf ediyorum, yanaklarım kızarıyor.

Parmakları içimde hızlanırken inler. Elinin avucunu klitorisime bastırır ve bu inanılmaz his beni daha da inlemeye zorlar.

"Sen benimsin," diyor, sesinde çaresizlik var.

Başımı sallıyorum, çünkü şu anda duyularımı ele geçiren yoğun zevk nedeniyle yapabileceğim tek şey bu. Beni doldurması ve aynı anda klitorisimle oynaması, gözlerindeki ateşli bakış ve sözlerindeki çaresiz ton, yakalanma düşüncesiyle birleşince, bu anı şimdiye kadar yaşadığım en ateşli anlardan biri haline getiriyor.

"Yüksek sesle söyle," diye emreder, gözleri benimkilere sabitlenmiştir.

"Ben seninim," diyorum ona. Başka birine ait olabileceğimi hiç sanmıyorum. O benim kalbimin sahibi. Her zaman da öyle olacak.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz boğazından bir hırıltı çıkar. Onu bu kadar çaresiz gördüğümü hatırlamıyorum. Ona aşık olduğumu söylemenin onu bu hale getireceğini bilseydim, daha önce söylerdim. Gerçi bugünkü olaylar, önümdeki adama karşı hissettiklerimi nihayet fark etmemi sağladı.

"Ben her zaman senin olacağım," diyor, parmaklarının içimde hızı artıyor. Çok iyi geliyor. Çok fazla. Başka bir şey yapmaya vakit kalmadan parmaklarına karşı boşalacağım.

"Öyle olsan iyi olur," diyorum, orgazma yaklaşırken sesim kısık ve telaşlı.

Beni bir kez daha öpmek için eğildi ve çok geçmeden beni doruğa ulaştırdı. İnledim, ama o seslerimi yuttu, kimse bizi duymasın diye onları boğdu.

Orgazm sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Ben son dalgaları atlatırken parmakları içime girip çıkmaya devam ediyor. Sonunda, vücudum gevşeyip kendime geldiğimde bileğini tutup onu durduruyorum.

"Ryker," diyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Duygularımızı itiraf ettiğimiz için aramızda artık yoğun bir bağ var. O orgazm her şeydi ve onun penisi tekrar içimde olduğunda yaşayacağım orgazmı kıyaslanamayacağını biliyorum.

"Sen çok mükemmelsin," diyor hayranlıkla, gözleri yüzümü tararken.

Gülümsüyorum çünkü bu adam beni hiç kimsenin daha önce gülümsetmediği kadar gülümsetiyor.

"Sessiz olabilir misin?" diye soruyorum, aklıma bir fikir geliyor. Dudaklarımı ısıırıp onu dikkatle izliyorum.

Başını yana eğiyor. "Ne?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum, onun da bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istiyorum. Dudaklarımı beklentiyle yalarken, şortundaki belirgin şişkinliğe bakıyorum.

"Cami." Onun şortunun düğmesini açarken adım acı içinde çıkıyor.

"Sıra bende," diyorum. Dizlerimin üzerinde ona bakıyorum, bana yukarıdan bakışını seviyorum. Hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bana olan duygularını çok iyi ifade ediyor, ama ifade etmeseydi bile, ben zaten bilirdim. Bana attığı her bakışta, bana dokunmaya her zaman ihtiyaç duymasında bunu görebiliyorum.

O benim.

Ve erkeğimi mutlu etmek istiyorum.

Külotunu indirip penisini serbest bırakıyorum ve ucunda bir damla ön sıvı olduğunu görüyorum.

"Sessiz olmayı unutma," diyorum ona, parmaklarımı penisinin tabanına dolayarak. Cevap vermesine fırsat vermeden dudaklarımı onun üzerine kapatıyorum.

Ben onun uzunluğunu yukarı aşağı hareket ettirirken, dilimi düz tutarak mümkün olduğunca ağzıma sığdırmaya çalışırken, o bir homurtu çıkarır.

Ben onu ağzıma alıp çıkarmaya devam ederken, parmakları saçlarımı kavırıyor. Parmaklarımı onun tabanına doluyorum. O benim için çok büyük, her santimini ağzıma sığdıramıyorum, bu yüzden elim ve ağzımı kullanarak elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Ona oral seks yapmaya devam ederken çıkardığı sesleri seviyorum. İnliyor. Homurdanıyor. En seksi ses tonuyla adımı tekrar tekrar söylüyor ve bu da beni o boşalana kadar devam etmem için teşvik ediyor.

"Boşalacağım," diye aceleyle söylüyor. Kafamı itmeye çalışıyor, ama dudaklarımı daha sıkı sarıyorum.

Tekrar dener, ama çok geç. Penisi ağzımda titrer ve sonra boşalır. Her damlasını yutarım, onu bu hale getiren kişinin ben olduğum gerçeğinin tadını çıkarırım.

"Cami, Cami, Cami," diye boğuk bir sesle, yalvarır gibi adımı tekrar tekrar söyler.

İşini bitirdiğini anlayana kadar ağzımı ondan ayırmıyorum.

Uzaklaştığımda, elimi ağzıma götürmeden önce ona gülümseyerek bakıyorum.

Ryker başını sallar. "Siktir, bebeğim, bu..."

"Sessiz kalmakta pek başarılı olduğunu sanmıyorum," diye işaret ediyorum, ayağa kalkarken.

Bu onu gülümsetir. Şortunu giyer. "Ağzın benim sikimdeyken sessiz kalmam imkansız. Bu çok seksiydin prenses."

"İyi."

"Şimdi seni sikmek istiyorum."

Bu beni gülümsetir. "Ben de istiyorum."

Kollarını bana doladı ve beni vücuduna çekti. "Hadi eve dönelim. Bir dahaki sefere geldiğinde, adımı haykırdığını duymak istiyorum."

KIRK DOKUZ

RYKER

"NEYE GÜLÜMSÜYORSUN?" Camille yolcu koltuğundan soruyor. Bana gülümsüyor ve onun bu kadar özgürce gülümsemesine hiç alışamayacağımı düşünüyorum. Pembroke'daki o dolaptan çıktığımız andan beri yanakları pembe kalmış. Bana ne oldu bilmiyorum, ama onu elde etmek için sabırsızlanıyordum. Bana olan duygularını itiraf etti ve benim tek düşünebildiğim şey, ona fiziksel olarak olabildiğince yakın olmak oldu.

Onu istediğim kadar kimseyi istemedim. Onun için hissettiğim gibi hiç hissetmedim.

Pembroke'daki herkes, o dolaptan çıktıktan sonra onu kulüpten alıp SUV'ye ne kadar çabuk götürdüğüm için muhtemelen deli olduğumu düşünüyordur. Kimseye bakamıyordum. Tek düşünebildiğim, sonunda kızımı yalnız yakalamak ve başladığımız işi bitirmektir.

"Düşünüyordum da," diye cevap veriyorum, Camille'in bir soru sorduğunu hatırlayarak. Birbirine dolanmış ellerimizi dudaklarıma götürüp, elinin arkasına bir öpücük konduruyorum.

"Ne düşünüyordun?"

"Artık benim basın danışmanım olmadığın için, benim kız arkadaşım olur musun?" diye soruyorum, soru aceleyle çıkıyor ve

umduğum kadar sorunsuz olmadı. Heyecanlanıp soramadım. Ona hızla ve çekinmeden aşık oluyorum. Onu benim olarak adlandırabilmek beni hiçbir şeyden daha mutlu edemez.

Camille büyük, güzel akuamarin gözleriyle bana bakıyor. Yüzünün, parıldayan gülümsemesiyle aydınlanmasını çok seviyorum. "Tabii ki senin kız arkadaşın olacağım."

SUV'yi garaj yoluna çekip park ettim ve vücudumu ona dönerek döndüm. "Gerçekten mi? Hiç itirazın yok mu?"

Gülüyor. "Hayır, *erkek arkadaşım*, itirazım yok. Bu sefer yok."

Orta konsoldan eğilip onu öpüyorum. O benim kız arkadaşım.

Ve bana erkek arkadaşım dedi.

Geri çekilip başımı sallıyorum. "Seninle kavga etmeyi sevdiğin geçmişini düşününce, bu konuda tartışacağımızı düşünmüştüm."

"Akşam yemeğinde ne sipariş edeceğimiz konusunda sonra tartışabiliriz. Senin kız arkadaşın olmak konusunda tartışmayacağım. Senin benim olmanı istediğim kadar ben de senin olmak istiyorum."

Onu bu kadar çok sevebileceğimi bilmiyordum. Onun sözleri üzerine kalbimin göğsümde takla attığına yemin ederim.

Yaz tatilini birlikte geçirmek zorunda olduğumuzu ilk öğrendiğimde, her saniyesinden nefret edeceğimi düşünmüştüm. Hiçbir şey olmamış gibi davranması beni çok üzmüştü ve ona kızgındım. Yazın nasıl geçeceğini hiç tahmin edemezdin.

Ama mükemmel geçti.

Somurtmalarına, iğnelemelerine veya tartışmalarına kızamıyorum, çünkü hepsi bu ana, bizim bir arada olmamıza yol açtı.

Birlikte olmamıza.

Bence buraya geldiğimizden beri ikimiz de çok iyileştik, tanışana kadar ihtiyacımız olduğunu bile fark etmediğimiz bir iyileşme.

Bir kez daha Camille'in elini tutuyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum.

"Hey, Cami?" diyorum, sesim alçak.

"Evet?"

"Kendimi yeniden sevmeye başladım."

Gözleri yumuşar ve eli benim elimi sıkar. "Öyle mi?" "Evet.

Ciddiyim. Tekrar iyi hissediyorum."

Gülümser. "Bu beni çok mutlu ediyor. Çok çalıştın. Benim gördüğümü senin de görmen beni çok mutlu ediyor. Sen harika bir insansın. Annenin inanılmaz derecede gurur duyacağı biri."

SUV'nin içinden Camille'in gözlerine bakarken pek çok şey görüyorum. Geleceğimi görüyorum. Hamptons'da yazları ve Manhattan'da kışları görüyorum. Yatakta geçirdiğimiz tembel sabahları ve çarşafalara dolanmış geç saatleri görüyorum.

Hepsini onunla birlikte görüyorum.

Elimi uzatıp yanağını okşuyorum, dokunuşuma hemen karşılık vermesini seviyorum. "Şu anki hayatımı gerçekten seviyorum. Ve gelecekte seninle birlikte nasıl bir hayatım olacağı konusunda çok heyecanlıyım."

Bu onu gülümsetir. "İşsiz olsam ve bir sonraki işimin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmasa bile mi?" Sesinde hiç üzüntü yok. Aslında işinden ayrıldığı için mutlu gibi görünüyor.

Başımı sallıyorum. "Bence kendi halkla ilişkiler şirketini kurmalısın. Yazın geri kalanını benimle Hamptons'da geçir. New York'un en zengin insanlarıyla ilişkilerini geliştirmeye devam et. Sonbahar geldiğinde, potansiyel yeni müşterilerle dolu bir listeye sahip olacaksın."

Sözlerimi bir an düşünür ve sonra yavaşça başını sallar. "Fena fikir değil. Keşke kalacak bir yerim olsaydı..." Sözleri yarım kalır ve bana şakacı bir gülümsemeyle bakar.

"Sen benimle kalacaksın," diyorum ona, SUV'nin kapısını açıp ön tarafa dolaşarak onun kapısını da açmadan önce.

Kapısını açtığım anda bana gülümsüyor. "Daha yeni sevgili olduk ve şimdiden birlikte yaşamaya mı başlıyoruz? Sence bu biraz erken değil mi?" diye soruyor, sesinde alaycı bir tonla.

Elini tutup SUV'den inmesine yardım ediyorum. Birkaç adım attıktan sonra elini çekip vücudunu kendime doğru çekiyorum. "Yazın yarısını birlikte geçirdik. Hiçbir şey için erken değil. Bizim için değil. Sana olan hislerim için değil."

"Yazın geri kalanında benim planlarımla uğraşmak istediğinden emin misin? Beni ve planlarla dolu klasörü başından savma şansın var."

Gülümsedim, sonra başparmağımla yanağını okşadım ve elimle ensesini kavradım. "Hayatımın geri kalanı için seninle planlar yapmak istiyorum prenses. Dosyaları getir."

Bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Işıl ışıl. "Güzel cevap."

Sonra parmak uçlarına yükselir ve beni öper.

Sonsuza kadar süreceğini vaat eden bir öpücük.

Hayatımın geri kalanında benimle kalacak bir öpücük, çünkü ne olursa olsun, her şeyi birlikte halledeceğimizi biliyorum. Birbirimize olan duygularımız, hayatın bize sunabileceği her şeyden daha güçlü.

Yaz başında Camille'in benim basın danışmanım olmasından nefret ediyordum. O benim danışmanım olmadığı için çok üzgündüm.

Şimdi ise yazın geri kalanını onunla kız arkadaşım olarak geçirebileceğim.

Ve hayatımda, benim onun, onun da benim olmamdan daha mantıklı bir şey yok.

Biz mükemmeliz.

Bu yaz mükemmel geçti.

Ailemin mirasını korudum ve kız arkadaşımı

kazandım. Evet, kendimi yeniden sevmeye başladım.

Bu hayatı gerçekten seviyorum.

Ve annemin benimle gurur duyacağını düşünüyorum.

EPILOG - CAMILLE

Yanağıma dokunan dudaklar beni derin uykumdan uyandırdı. Cildime dokunan tanıdık hissin tadını çıkararak gülümsedim.

Battaniyenin altında uzanarak kendimi daha fazla uyandırmaya çalışıyorum. Dün gece yılbaşı için geç saatlere kadar ayaktaydık. En yakın arkadaşlarımızla Manhattan'da bir partide geçirdik. Sabah dört civarında eve vardığımızı sanmıyorum.

"Günaydın," diyor Ryker kulağıma fısıldayarak.

"Bu kadar geç saatlere kadar ayakta kaldığımıza göre, umarım öğleden sonra olmuştur," diye cevap veriyorum ve gözlerimi açarak onun gözlerine bakıyorum.

O mükemmel. Onunla uyanmaktan asla bıkmayacağım. Hamptons'a birlikte gönderileli altı ay oldu ama hâlâ onun benim olduğuna inanmadığım anlar oluyor.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor Ryker, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyarak.

"Neymiş?"

"Oturma odasına gel, öğreneceksin," diye cevaplar, dudaklarında seksi bir gülümsemeye.

Her sabah onunla uyanmayı seviyorum. Duygularımızı itiraf ettiğimiz andan beri birlikte yaşıyoruz. Birkaç gece ayrı geçirmek zorunda kaldık.

Yoğun programlarımız nedeniyle birbirimizi çok az görebiliyoruz, ama bunu en aza indirmeye çalışıyoruz. Ondan uzak kalmaktan nefret ediyorum. O benim evim oldu. Benim güvenli limanım. Başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

"Cami," diyor Ryker, beni düşüncelerimden koparıyor. Omzuma bir öpücük konduruyor, tüylerim diken diken oluyor.

Gülümserim ama vücudumun üst kısmını yataktan kaldırıyorum. Etrafıma bakınırım, geçen yıl burayı dolaştığımda onu hiçbir yerde bulamadığımı hatırlarım. Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm, bu da beni itiraf etmek bile istemediğim şekilde yıkılmıştı.

Şimdi ise, gözlerinde o kadar çok sevgiyle bana bakıyor ki, ona eğilip onu öpmekten kendimi alamıyorum.

Hiçbir zaman bu adamın bana olan sevgisini sorgulamak zorunda kalmadım. Her gün, her an benim yanımda oldu. Beni sevmenin zor olmadığını defalarca kanıtladı ve beni dünyanın en şanslı kızı yaptı.

Bu yılbaşı günü onun benim olması beni çok mutlu ediyor.

"Noel'di, biliyorsun. Neden bugün bir sürprizim var?"

Ryker gülümser. Elini uzatır, ben de seve seve elini tutar ve onun beni oturma odasına götürmesine izin veririm. "Çünkü *bugün* sana bu sürprizi yapmak istedim."

Beni koridordan çıkarıp oturma odasına götürürken ona meraklı bir bakış atarım. Sehpada donutlarla dolu bir tabak vardır.

"Donutlar," diye fısıldarım, annesiyle olan geleneğini hatırlayarak.

Bana gülümser ve başını sallar. "Bu yılki, ahududu ve biberiye aromalı eski usul donut. Şimdiye kadar yaptıkları en sıra dışı olanı değil, ama bence güzel olacak."

Ona yaklaşıp kollarımı beline doladım. Annesi ile olan geleneğin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"onu uyandırmalıyım,"

tek başına gitmek zorunda kaldığı için çok kötü hissederek. "Seninle birlikte giderdim."

O gülümsedi. "Yalnız gitmek benim için sorun değildi. Kulağa tuhaf gelse de, sanki onu hissedebiliyordum. Tek ihtiyacım olan, döndüğümde senin hala yatağında olacağını bilmektir."

"Başka bir yerde olmayı hayal bile edemezdim."

Ryker beni durdurmadan önce oturup bir çörek almaya hazırlanıyorum. Elimi tutuyor, ama hafifçe. Yemin ederim ki eli titriyor olabilir, ama bunu uyduruyor da olabilirim.

"Cami," diye başlıyor, sesi kısık.

Bana baktığı yoğun bakışları yüzünden kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bana her zaman çok sevgiyle bakar, ama bu bakış farklı. Gözleri benimkilere bakarken, sevgi ve hayranlık adeta ondan taşıyor.

"Bu sabah senin yanında uyanıp, yılı seninle birlikte başlatacağımı bilince, ben..." Düşüncelerini toparlamak için bir an sözleri kesiliyor. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Gülümsüyorum çünkü yılı birbirimizin yanında başlatacağımızı bilmek özel bir şey. Geçen yıl bu şansı yakalayamadık, ama bu sefer yakalayacağız.

"Ben de çok mutluyum, bebeğim," diyorum ona. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Her şey mükemmel bir şekilde yolunda gitti. Bazı sabahlar uyanıyorum ve tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyorum.

Ryker'ın babası, onu Davenport Media'nın başına geçmesi için aylarca hazırladı ve önümüzdeki hafta resmi olarak görevinden ayrılıp şirketi ona devredecek.

Ryker'ın fikrini benimsedim ve onu hayata geçirdim. Hamptons'da iken bazı inanılmaz ilişkiler kurdum. Pembroke'un potansiyel yeni müşteriler için harika bir havuzu vardı. Kendi PR şirketimi kurmak kolay oldu. Herkes babamın bilmediği bir şeyi biliyordu. Ben çok iyi bir halkla ilişkiler uzmanıydım. Şu anda iş yüküm dolu olduğu için, potansiyel yeni müşteriler için bir bekleme listesi bile var.

Hayat çılgınca geçiyor, ama başka türlü olmasını istemezdim. Ryker ve ben tüm bu süre boyunca birbirimizin yanındaydık. İyi günler ve kötü günler oldu, ama hepsini birlikte atlattık.

Hayalimdeki şehirde, hayalimdeki ii yapıyorum ve hayalimdeki erkeğe sahibim. Son altı ayda pek çok değişiklik oldu, ama her birine minnettarım. Beni bu ana getirdiler.

"Bunu nasıl yapmak istediğime dair bir sürü planım vardı," diye başlıyor ve derin bir nefes alıyor, "ama bu sabah uyandığımda bir saniye bile daha kaybetmek istemedim."

Diz kyor ve tüm parçalar yerine oturuyor.

"Ryker," diye fısıldadım, onu tek diz çıkmış halde görünce boğazım duygularla doldu.

Cebine uzanıp mavi bir yüzük kutusu çıkarır. Rengi bana Hamptons'daki evdeki ortancaları hatırlatır. Annesinin diktiği ortancaları.

"Bu yaz Hamptons'a geri döndüğümüzde bekleyebileceğimi düşündüm. Her şeyin baladığı yer olduğu için bunun mükemmel olacağını düşündüm. Ama bu sabah düşündüm ki, Hamptons'da hikayemizin gelişmesini ne kadar sevdiğim kadar, hikayemiz aslında bir yıl önce başladı. Yeni yılın ilk günü. Tam burada. Sonra düşündüm ve sana bunu sormak için daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim."

Yüzük kutusunu açıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

İçinde muhteşem bir yüzük var. Altın bir yüzük üzerinde büyük, oval kesim bir elmas. Yzğe bakmaya çalışıyorum, ama sadece bir anlığına bakıp sonra bakışlarım yine Ryker'a dönüyor. Ondan başka hiçbir şeye bakamıyorum.

"Seni seviyorum, Camille. Beni tamamen tüketen bir şekilde seviyorum. Hiç kimse bana senin hissettirdiklerini hissettirmedi. Kalbim senin. Her zaman senin olacak. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum ve hayatımın geri kalanının şu anda balamasını istiyorum. Evet de. Karım ol."

Gözlerimden yalar akmaya başladı. Konuşmak için ağzımı amaya çalıştım ama

kelimeler bile çıkmıyor. Bu ana hazır olduğumu sanıyordum. Onun nasıl evlenme teklif edeceğini defalarca hayal etmiştim. Ona ne cevap vereceğimi ve kendimi nasıl toparlayacağımı tam olarak bildiğimi sanıyordum.

Ama yapamıyorum.

Mutluluk gözyaşları döküyorum. Onun annesine ait olduğunu bildiğim yüzüğe bakıyorum ve bir sevinç dalgası beni sarıyor.

Omuzlarım titriyor ve sesim titriyor. "Henüz soruyu bile sormadın," diyorum, yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek.

Gözleri büyürken gülüyor. "Siktir," diye mırıldanıyor, yanakları pembeleşiyor. Benim için kızardığını seviyorum. Bu adamın her şeyini seviyorum.

Elimi tutuyor. Titreyen benim elim mi, onun eli mi bilmiyorum, ama birbirine kenetlenmiş ellerimiz titriyor. "Camille, beni dünyanın en şanslı erkeği yapar mısın ve benimle evlenir misin? Lütfen, bebeğim?"

Gülümserim ve başımı sallarım, onun dudaklarına dudaklarımı bastırırken onunla birlikte yere çökerim. "Evet," diye mırıldanırım, dudaklarına öpücükler yağdırırken. "Ama sadece *lütfe*n dediğin için."

O gülüyor ve beni tüm vücudumda hissedebileceğim bir yoğunlukla öpüyor .

Oturma odasının zemininde ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum. Ryker Davenport'u, gelecekteki kocamı öperken zaman durmuş gibi geliyor ve her şey kayboluyor. Hayatımın aşkı. Sonsuza dek benim olan.

Sonunda, o uzaklaşır ve yüzüğü parmağıma takar. İkimiz de bir anlığına yüzüğe bakarız, bu sırada gözyaşları ikimizin de yanaklarını ıslatır.

"O seni gerçekten çok severdi," diyor Ryker, başparmağıyla parmağımdaki annesinin yüzüğünü okşayarak.

"Seninle gurur duyardı," diyorum, ona ne kadar gurur duyduğunu bildiğim için sık sık söylemeye çalıştığım bir şey.

"Seni seviyorum," diyor Ryker, sesinde bunun gerçekliği açıkça belli.

"Ben seni daha çok seviyorum," diye cevap veriyorum ve ona tekrar öpüşmek için eğiliyorum.

"Hayır, sevmiyorsun."

"Evet, seviyorum."

"Nişanlı çift olarak ilk kavgamızı mı yapacağız?" diye soruyor, sesinde alaycı bir tonla.

Gülerek dudaklarına bir kez daha öpücük konduruyorum. Bu adam benim. Nişanlım.

Bir yıl önce, bu daireden üzgün ve bir daha kimseye açılmaktan korkan bir şekilde ayrıldığımda, bir yıl sonra geri döneceğimi ve bir daha asla görmeyeceğime yemin ettiğim adamla nişanlanacağımı söyleseydin, yüzüne gülerek cevap verirdim.

Ama hayatın tuhaf bir şekilde işlediği bir gerçek.

O hayatıma geri döndü ve bunun için çok minnettarım.

O benim sonsuza dek benim.

Ryker'a aşık olmak işlerim için kötü olabilir, ama kalbime olan en güzel şeydi.

Pembroke Hills Country Club'ı şimdiden özlediniz mi? Jude ve Charlotte'un kitabını şimdi ön sipariş verin!

Ön sipariş için: <https://geni.us/MorethanFriends>

CAMILLE VE RYKER'I DAHA FAZLA İSTİYOR MUSUNUZ?

İmza kaydol benim bülten ve al Bad
for Business için *Bad for Business* için genişletilmiş epilog!

Buradan katılın: authorkatsingleton.com/extras

DAHA FAZLA PEMBROKE HILLS İSTER MİSİNİZ?

Jude ve Charlotte'un kitabı *More than Friends'i* şimdi ön sipariş verin! *More than Friends*, milyarder, arkadaştan sevgiliye dönüşen, ıslah olmuş bir playboyun aşk hikayesi. Bu kitap hakkında daha fazla bilgi paylaşmak için sabırsızlanıyorum! Jude ve Charlotte'un kitabı 24 Mart 2026'da çıkıyor!

More than Friends'i ön sipariş
verin:

<https://geni.us/MorethanFriends>

Acknowledgments

Bu kitabı yazarken bana destek olan çok sayıda insan var. Kitabı yazmak kolay olmadı ve *Bad for Business'ı* bitirmem için beni teşvik eden çevremdeki insanlara çok minnettarım. Onlar olmasaydı, bu kitap şu anki haliyle olmazdı ve onların desteğine sonsuza kadar minnettarım.

Kocama, sonsuz desteğin için teşekkür ederim. Destekleyici bir koca, özenli bir baba ve iş ortağı olmanın yanı sıra, perde arkasında yaptığın pek çok şey için sana sonsuza kadar minnettarım. Seni seviyorum.

Lauren ve Chasity, tek istediğim vazgeçmekken bu kitabı bitirmem için beni teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. Ryker ve Camille'in hikayesini en ham haliyle okuduğunuz ve şu anki haline gelmesine yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Kitabın berbat olduğunu düşündüğümde beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Siz ikiniz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım ve umarım benimle sonsuza kadar birlikte olacağınızı biliyorsunuzdur. İkinizi de çok seviyorum ve size minnettarım.

Kelsey, bu kitabı yazarken yaşadığım birçok çöküntüde elimi tuttuğun için teşekkür ederim. Çok

En iyi arkadaşım!la çalışabildiğim için çok şanslıyım ve Kat Singleton'ın işlerini yürütmek için yaptığın her şey için minnettarım. Sen olmasan hiçbir şey yapamazdım. Seni seviyorum.

Rae, bu yayın için benden yardım istediğimde bana gülmediğin için teşekkür ederim. Sen olmasan hiçbir şeyi organize edemezdim ve seni arkadaşım olarak gördüğüm için çok minnettarım. Organizasyon ve AirTable kraliçem olduğun için teşekkür ederim.

Meg, bu sürümde devreye girip kontrolü ele aldığın için çok teşekkür ederim. Benim gibi birini organize etmek kolay değil ve tüm yardımların için minnettarım. Birlikte daha birçok sürüm yayınlamayı sabırsızlıkla bekliyorum!

Summer, benim kapak kraliçem, Camille ve Ryker'i mükemmel bir şekilde hayata geçirdiğin için teşekkür ederim. Cidden, Ryker'in kusursuz çene hattı ve seksi el damarları ve ön kolları için sana çok teşekkür borçluyuz. Bu seride seninle çalışmaktan çok memnunum ve birlikte yarattığımız her yeni kapak beni hayran bırakıyor!

Mikaela, kitaplarımın pazarlanmasına yardımcı olmak için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Senden çok şey istediğimizi biliyorum ve tüm yardımların için çok minnettarım.

Beni cesaretlendiren ve vazgeçmek istediğimde bu kitabı yazmam için beni zorlayan Maren'e. Beni son teslim tarihine uymam için zorladığın ve cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Seni sonsuza kadar seveceğim. Bir daha asla son teslim tarihine bu kadar yaklaşmayalım.

Holly, Salma ve Sandra'ya. Bu kitabın yayınlanmaya hazır hale gelmesi için yaptığınız tüm yardımlar için teşekkür ederim. Teslim tarihine yetişmem için yorulmadan çalıştınız ve benim dağınık halimden hiç şikayet etmediniz. Sizler benim hayalimdeki editör ekibisiniz. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim!

Nina, benim menajerim olduğun için teşekkür ederim. Seninle çalışmak bir rüya ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Her zaman kitaplarımı destekliyorsun ve bunun için sana çok minnettarım. Birlikte yapacağımız tüm harika şeyleri sabırsızlıkla bekliyorum!

Jess ve Entangled'daki herkese, bana ve kitaplarıma inandığınız için teşekkür ederim. Entangled ile ilk kez aynı anda yayınlanacak kitabım üzerinde çalışacağım için çok heyecanlıyım. Kitabımın raflarda yer almasını görmek bir rüya gibi ve hayallerimi gerçekleştirmek için gösterdiğiniz tüm çabalarınız için minnettarım. Entangled'da bir yuva bulduğum için çok mutluyum ve gelecek her şeyi sabırsızlıkla bekliyorum!

Valentine ve VPR'daki herkese. Beni kontrol altında tutmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Sürekli bir karmaşa içinde olduğum bir sır değil ve hepiniz benim işlevsel olabilmemin sebebisiniz. Kat Singleton ile ilgili her şeyin sorunsuz ve harika bir şekilde yürümesi için teşekkür ederim. VPR'ı evim olarak görebildiğim ve *Bad for Business'i* dünyaya tanıtmamda bana yardım ettiğiniz için çok minnettarım.

İçerik yaratıcılarına ve kitaplarımı paylaşan bu topluluğun üyelerine sonsuz minnettarım. Bu yazarlık macerasına başladığımdan beri pek çok harika insanla tanıştım ve sizlerle bağlantı kurmak benim için çok önemli. Platformlarınızda benim hikayelerim hakkında konuşmak için zaman ayırdığınız için minnettarım. Her bir gönderinizi, videonuzu, resminizi vb. dikkatle takip ediyorum. Karakterlerim ve hikayelerim hakkında paylaşımlarda bulunmanız benim için çok önemli. Bu topluluğu çok özel bir yer haline getiriyorsunuz. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Kişisel içerik ekibimdeki harika insanlara, her yayını muhteşem kıldığınız için teşekkür ederim. Benim sözlerimden yola çıkarak yarattığınız benzersiz içeriklerle beni her zaman hayrete düşürüyorsunuz ve bu yolculukta hepinizin benimle birlikte olmasına çok minnettarım. Sizi çok seviyor ve takdir ediyorum.

Facebook'ta her konuda danışabileceğim, giderek büyüyen bir gruba sahip olma ayrıcalığına sahibim: Kat Singleton'ın Sweethearts grubu. Grup üyeleri her zaman yanımda oluyorlar ve onları yanımda olduğu için çok şanslıyım. Zor günlerimde ve iyi günlerimde yanımda oldukları için hepsine çok minnettarım. Sweethearts, sizler benim ailemsiniz.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, *siz* okuyuculara teşekkür ederim. Bu benim okuduğunuz ilk kitabım olsun ya da birçok kitabımı okumuő olun, sonsuz desteğiniz benim için çok değerli. Bu topluluğun can damarı sizlersiniz. Zor günlerde bile beni ayakta tutan sizlersiniz. Her gün uyanıp hayalimdeki iş yapmamın sebebi sizsiniz ve bunun için size çok minnettarım. Okumak için benim sözlerimi seçtiğiniz için teşekkür ederim. Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Okumak için *benim* kitabımı seçerek bana en büyük hediye verdiiniz. Sizi çok seviyorum. Umarım bu kitapla sizi gururlandırmıőımdır.

ALSO BY

Kat Singleton

BLACK TIE BILLIONAIRES

Black Ties and White Lies: <https://geni.us/btwl>

Güzel Yüzükler ve Kırık Şeyler: <https://geni.us/prbt> Parlak

Işıklar ve Yaz Geceleri: <https://geni.us/blasn>

PEMBROKE HILLS

İyi Şirket: <https://geni.us/InGoodCompany> İş İçin Kötü:

<https://geni.us/badforbusiness>

More than Friends (3.24.26'da gösterime girecek): <https://geni.us/MorethanFriends>

SUTTEN MOUNTAIN SERİSİ

Hikayemizi Yeniden Yazmak:

<https://geni.us/rewriteourstory> Kaderimizi Kışkırtmak:

<https://geni.us/temptourfate>

Sonsuza Kadar Peşinde: <https://geni.us/chaseourforever>

MIXTAPE SERİSİ

Veda Üzerine Kurulu: <https://geni.us/foundedongoodbye>

Ayartılmaya Dayalı:

<https://geni.us/foundedontemptation>

Aldatma Üzerine Kurulu:

<https://geni.us/foundedondeception>

Reddedilme üzerine kurulmuş: <https://geni.us/foundedonrejection>

'Yİ OKUMAYA DEVAM EDİN...

In Good Company'den Cal ve Lucy'nin hikayesinin ilk bölümünü okumaya devam edin...

LUCY - 1

Laurent Hughes için yemek pişirmeyi ne kadar sevmediğimi unutmuşum. Son dakikada bu akşam düzenleyeceği özel akşam yemeğinde çalışmamı istediğinde, ilk düşüncem hayır demektir. Paraya ihtiyacım vardı, hem de çok, ama onun için yemek hazırlamanın *birçok* zorlukla karşılaşacağımı biliyordum.

En büyüğü, onun Hamptons'daki en büyük pislik olmasıydı. Bu da gerçekten bir şey ifade ediyor, çünkü burası kendini beğenmiş pisliklerle dolu.

"Yemek ne zaman hazır olacak?" Laurent mutfağa girip öfkeli sesiyle bağırmaya başladı.

Derin bir nefes alıp gülümserim, içimden bu gece onun aşçısı olmayı kabul ettiğim için kendime kızarım. "Ana yemek size söylediğim saatte hazır olacak. Saat sekizde personel yemekleri servis etmeye hazır olacak." Sözlerim biraz sert çıkar ama yine de kibardır. Onun gibi bir adamla uğraşırken yapabileceğim tek şey budur.

O, hoşnutsuz bir şekilde iç geçirir.

Eteğime ellerimi silerek ona tüm dikkatimi verirken gülümsemem sert kalıyor. Uzun kahverengi saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bir işe yaramıyor. Gözüme düşen saç teli beni *neredeyse* Laurent kadar rahatsız ediyor.

Laurent kadar sinir ediyor. "Partiniz hazırlanan mezeleri bitirdi mi?"

Laurent başını sallar. "Hayır. Konuklar hala yiyorlar."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden gözlerimi kırpttırıyorum. Konuklarına ana yemeği servis etmek için hala otuz dakikam var. Dün bana sorduğunda, ana yemeği en erken akşam saat sekizde servis edebileceğimi söylemiştim. Bu sabah, çiftlik tezgahlarına gidip malzemeleri almak ve akşam için ısrar ettiği altı servislik yemeği hazırlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Dilimi ısırıyorum, ona daha önce servis ettiğim dört tabak yemek yetmez mi diye sormak istiyorum.

Neyse ki Laurent, yemek konusunda beni rahatsız etmenin artık zaman kaybı olduğuna karar veriyor. Topuklarını dönüp mutfaktan çıkıyor, ağır adımlarından bana kızgın olduğu belli oluyor.

O gider gitmez, rahat bir nefes alıyorum. Yemek neredeyse bitti ve bu gece temizlik için elimden geleni yaptım. Umarım tatlı servis edildikten sonra uzun süre kalmam gerekmez. Bu gecenin maaşı harika olacak, ama kendim ve ailem için paraya ne kadar ihtiyacım olursa olsun, bir daha Hughes ailesine çalışmayacağıma dair kendime söz veriyorum.

Laurent gittiğinde, akşam yemeğinin ana yemeğini bitirmeye devam edebiliyorum. Protein olarak kuzu pirzolası istedi ve yanında patates yemeği ve salata servis etmemi istedi.

Kuzu pirzolarlarını servis tabağına özenle yerleştirip, üstüne bir dal biberiye ekledim. Patatesleri kızartıp, taze rendelenmiş parmesan peyniri ve biraz daha biberiye ile süsleyerek geri kalanını sade tuttum. Hazırladığım balzamik soslu kuzu pirzoları, yemeğin yıldızı olacaktı. Yan yemeklerin yemeği zenginleştirmesi, ancak proteinin önünü kesmemesi için özen gösterdim.

Kuzu pirzolarını tabağa yerleştirdikten sonra salatayı hazırlamaya başladım. Bu sabah en sevdiğim çiftlik tezgahına uğrayarak bu özel gün için taze domates aldım. Herkesin beğeneceğini umduğum güzel bir domates salatası yapmak için birkaç farklı çeşit domates aldım.

Yemek için her şeyi hazırlamaya devam ediyorum. Yakında Laurent'in personeli tüm yiyecekleri almak için geri dönecek ve ben de onlar gelmeden önce her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum. Laurent'e evet dediğim için pişman olsam da, ona ve misafirlerine hepsini hayran bırakacak bir ana yemek sunmak istiyorum.

Her yemeği hazırlamakla o kadar meşgulüm ki, akşam yemeğine katılanları selamlayamıyorum, ama Laurent'in çok geniş bir çevresi var. Buradaki birinin yemeklerimi beğenip, kendi özel etkinlikleri için beni tutmaya karar verme ihtimali her zaman var.

Bu fikir beni gülümsetiyor. Bu yaz, Virginia'ya dönmeden önce olabildiğince çok para kazanmak için son şansım. Bu akşamki yemeklerden birisi etkilenip bana daha fazla akşam yemeği partisi işi teklif ederse, bu harika olur. Garsonluk yaptığım Pembroke Hills country kulübünde olabildiğince çok vardiya almaya çalışıyorum, ama garsonluk benim tutkum değil, yemek yapmak benim tutkum.

Laurent'in tam zamanlı çalışanlarından biri olan Kacey mutfağa girer. Yüksek sesle homurdanır, avuç içleri granit tezgaha *yüksek sesle* çarpar. "Acaba Bay Hughes hayatında bir kez olsun iyi bir ruh hali içinde olmuş mudur?"

Gülümsemeyi saklamak için dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Laurent Hughes ile olan etkileşimlerime bakılırsa, onun *hiç* iyi bir ruh hali içinde olduğunu sanmıyorum. Bunu hayal bile edemiyorum.

Hughes'un diğer çalışanlarından Lewis, geniş bir gülümsemeyle mutfağa girer. "Aslında Laurent'ı iyi bir ruh hali içinde gördüm."

Kacey dramatik bir şekilde nefesini tutar. "*Gerçekten mi?* Ne zaman?"

Lewis dirseklerini tezgaha dayar ve gizlice omzunun üzerinden bakıp Kacey'e döner. "

metresi, Bayan Hughes golf dersindeyken gelir. Bay Hughes o zamandan sonra hep gülümser."

Kuzu pirzolarının servis tabağının yanına jumbo karides şişlerini yerleştirmeye çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Hamptons, özellikle Pembroke Hills Country Club'da çalışmanın getirdiği dedikodularla birlikte küçük bir kasaba gibi geliyor. Zenginlerin nasıl yaramazlık yaptıklarına dair fısıltılara alışkınım, ama bu işlere karışmamaya çalışıyorum. Burada, gerçekleri dedikodulardan ayırmak zor.

Ancak Lewis, Laurent'in gerçekten bir ilişkisi olduğuna oldukça emin görünüyor.

"Metresini evine davet ettiğine inanamıyorum. Bu şeytani bir şey," diyor Kacey alçak sesle. Bana bir adım yaklaşırken başını sallıyor.

"Gerçekten öyle," diye onaylıyor Lewis. Kacey'nin peşinden gidiyor ve ikisi de yanımda duruyor.

"Bunlar servise hazır mı?" diye sorar Kacey, saatine bakmak için bileğini kaldırarak. "Laurent kızgın bir şekilde buraya gelip, yemeği geç servis ettiğimiz için akşam yemeğini mahvettiğimizi söyleyip suçlamadan önce, bunları servise sunmak için iki dakikamız var."

Kacey'nin yorumu beni güldürüyor. Bir adım geri çekilip ellerimi önlüğümle silerek tabakları hızlıca kontrol ediyorum. "Hazırlar." Gülümsüyorum ve yemeği zamanında bitirdiğim için içimden küçük bir rahatlama çığlığı atıyorum. Son dakikada yemeği hazırlamak zorunda kaldığım ve hazırlık için fazla vaktim olmadığı halde, sonuçtan çok memnunum.

"Umarım tadı da görünüşü kadar güzeldir," diyor Lewis, kuzu pirzolarıyla dolu tabağı dikkatlice kaldırırken.

"Öyle olacağını biliyorsun," diye araya girer Kacey, hazırladığım domates salatası kasesini ve taze ekmek sepetini alır. "Lucy her zaman en iyi yemekleri yapar."

Elimi göğsüme koyarak ona 'deki gibi minnettar bir gülümseme atıyorum. "Bu benim için çok anlamlı. Teşekkür ederim."

Kacey gülümser, sonra dikkatlice topuklarını döndürerek mutfaktan çıkar. Kacey ve Lewis ile yakın değilim, ama Laurent için birkaç kez yemek pişirdiğimde bana inanılmaz derecede nazik davrandılar. Bu akşamki yemekten artanları paketleyip onlara vermek için zihnimde bir not alırım.

Yerel pazardan aldığım taze kirazlarla kirazlı tart hazırlamakla meşgulken, Kacey aceleyle içeri girer.

"Herkes yemeğinize hayran kaldı, Lucy. Çıkıp kendinizi tanıtmanızı istiyorlar."

Elimde tuttuğum kaşığı düşürdüğümde yüksek bir çınlama sesi duyuldu. "Kendimi tanıtmana gerek yok herhalde. Hepsi kulüpten değil mi?" Aniden, oraya gidip herkesle konuşma düşüncesi beni çok heyecanlandırdı. Potansiyel yeni müşterilerle bağlantı kurmak, bu son dakika işini kabul etmemin ana nedeniydi, ama şimdi bu fırsatla karşı karşıya kaldığımda, heyecandan başım dönüyor. Kendim hakkında konuşmak konusunda her zaman çok kötüyümdür. Övgüleri kabul etmekte ise daha da kötüyüm, bu da beni her zaman alçakgönüllü tutmayı görev edinen iki erkek kardeşle büyümüş olmamdan kaynaklanıyor olabilir.

Kacey omuz silkiyor. "Seni daha önce görmüş olsalar bile, yemeği ne kadar beğendiklerini sana söylemek isteyeceklerdir. Git onlarla konuş." Beni acele ettirmek için ellerini havada sallıyor, ama ben ne yapacağımı bilemeden donup kalıyorum.

Kacey parmaklarını şıklatarak dikkatimi çekiyor. "Lucy." Parmaklarını tekrar şıklatıyor, bu sefer parmakları yüzüme daha da yakın.

Ben sıçrayarak kalp atışlarım hızlanır. "Evet?"

Kacey'nin elleri omuzlarıma düşer. "Oraya çıkıp, onları hayran bıraktığını kabul edeceksin. Şimdi, gidip birkaç müşteri daha kap. Hepsi Laurent'tan daha iyi, bu da senin için büyük bir kazanç."

Başımı sallarım. Kacey haklı. Hamptons'ta yeni müşteriler edinmenin yolu ağızdan ağıza yayılan reklamdır ve Laurent Hughes ile yemek yiyen herkes yemek için büyük paralar ödeyebilir. Benim çok iyi bir özel aşçı olduğumu kabul etmem ve bazı bağlantılar kurmam gerekiyor.

Ama önce kusmam gerekebilir.

Kacey gözlerimdeki korkuyu görmüş olmalı ki bana yumuşak bir gülümseme atıyor. "Laurent sürekli akşam yemeği partileri veriyor. Sen onun işe aldığı herkesten çok daha iyi bir aşçısın. Ama bunu başkalarına söylersen, yüzüm morarana kadar bunu söylediğimi inkar ederim."

Sözleri beni güldürdü ve gerginliğimi biraz hafifletti. "Sanırım dışarı çıkmalıyım."

Derin bir nefes alıp, onun yanından geçiyorum. Mutfaktan çıkarken omzumun üzerinden Kacey'e gergin bir gülümseme atıyorum ve içimden Laurent'in misafirlerinin önünde kendimi rezil etmemem için dua ediyorum.

OKUMAYA DEVAM ET:

<https://geni.us/InGoodCompany> .

BAĞLANTILAR

Çalma listesi: <https://geni.us/badforbusinessplaylist>
Pinterest panosu: <https://geni.us/bfbpinterest>

About the Author

Kat Singleton, Black Tie Billionaires serisiyle tanınan, USA Today'in en çok satan romantik roman yazarıdır. O, elit kesimin esprili sohbetlerini ve heyecan verici erkekleri yazmayı sever. Okurları, onun kaleme aldığı gerçekçi aşk hikayelerini severler ve içten duygularla dolu bir romantizm beklerler. duygular ve heyecan verici baharatlarla dolu bir romantizm beklediklerini bilirler.

Kat, kocası, iki çocuğu ve iki köpeği ile Kansas'ta yaşıyor. Kısa süre önce hayalindeki ofisini kurdu ve günlerini aşk hikayeleri yazarak ve bunun kendi işi olduğuna inanamadan geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda onu buzlu kahveyle hayatta kalmaya çalışırken ve bitmek bilmeyen okunacaklar listesinden birkaç sayfa okurken bulabilirsiniz. Sosyal medya platformlarında çok aktiftir ve okurlarıyla iletişim kurmayı seviyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

